

Giới thiệu Bí Kiếp Theo Đuổi Vợ Của Tổng Giám Đốc

Truyện Bí Kiếp Theo Đuổi Vợ Của Tổng Giám Đốc, câu chuyện nói về một sự kiện đáng tin tưởng vợ của một tổng giám đốc, nhưng tin đó không phải tìm cho anh mà là em trai của anh.

Cô hấp tấp không đọc rõ đã chạy tìm tới và nói em trai của anh biến thái, anh rất giận và rồi cuộc chiến giữa hai người bắt đầu xảy ra. Anh quyết định lập ra một kế hoạch nhằm đưa cô vào bẫy làm vợ của anh xong rồi vứt bỏ cô.

Kế hoạch chuẩn bị xong rồi thì anh lại không thể ra tay được bởi chính anh cũng rơi vào lưới tình của cô. Anh mới là người chịu khuất phục trước, trong tay cô không một tật sặc mà cũng có thể hạ gục được anh.

Bạn đang đọc truyện *Bí Kiếp Theo Đuổi Vợ Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1

Tà Ân Đệ xác định tiếng cười đến từ phòng khách, cô đột nhiên cảm thấy rùng mình!

Rút cục là do nguyên nhân gì, lại làm cho một người phụ nữ đang thất tình, đột nhiên lại cười điên cuồng như vậy?

Tà Ân Đệ bắt đầu không khỏi lo lắng cho bạn tốt Chu Tương của mình, vì thương tâm quá độ mà hồng cả đầu óc.

Cô từ phòng bếp lao ra, liền nhìn thấy Chu tương đang cầm lấy tờ báo, cười đến nỗi run rẩy hết cả người.

"Chu Tương, Cậu Có nặng lắm không hả? Đừng có dọa người đó." Cô không nhịn được hỏi.

"Cí g có nặng lắm không? Mnh dọa cậu lúc nào hả?"

"Nhìn cậu cười thành bộ dạng này. . . ."

"Chẳng lẽ cậu hi vọng nhìn mình khóc đến nửa chết nửa sống hả?" Chu Tương tức giận chu mỏ.

"Nhưng là cậu mới vừa rồi rõ ràng còn muốn đi tìm cái chết, bây giờ là thế nào? trúng tà hả?"

"Mới không phải! Là do tờ báo này viết, thật là buồn cười nha."

Chỉ một tờ báo đã khiến cho cô cái gì mà nỗi đau 'khắc cốt ghi tâm' quên sạch rồi sao?

Ân Đệ gật đầu một cái, "Quả nhiên là cao thủ tình trường, xem ra thất tình đối với cậu mà nói, đã thành thói quen tự nhiên rồi."

"Này này, Cậu không an ủi mình thì thôi, cậu cho rằng mình nguyện ý à? Chỉ trách vận khí của mình tương đối kém, không gặp được một người đàn ông tốt mà thôi."

Nghĩ được như vậy, Chu Tương càng thêm tự thương hại chính mình. "Ai, dưới gầm trời này thật sự là không có đạo lý, hồng nhan thì bạc mệnh đại khái chính là như vậy sao? Thường thường điều kiện càng tốt, sẽ càng đòi lấy số mạng bất hạnh."

Haizz. . .! Ân Đệ lắc đầu một cái, không để ý tới người phụ nữ tự kỷ kia nữa, thuận tay đoạt lấy tờ báo, nhìn một chút rút cục tờ báo viết cái gì mà buồn cười như thế.

Chu Tương tiếp tục tự kỷ nói: "Vốn chính là nha, phụ nữ giống như mình, vốn nên được đàn ông hết mực cung chiều, không giống cậu ——"

"Mình thế nào?" Nhét vào miệng một quả nhãn Ân Đệ nhồm nhoàm hỏi.

"Giống như cậu, nói diện mạo, miễn cưỡng cũng coi là thanh tú ..., nhưng nói đến vóc người đó. Haaa...! Mọi người đều nói là ván lật đồ, nhưng là ván lật đồ dầu gì cũng có cấp bậc! Nếu như cậu mà so sánh với mình, vậy đơn giản giống như sân trượt băng, thuận vô cùng ——" (phăng vô cùng)

Chu Tương lời nói vừa dứt, nhìn biểu tình của Ân Đệ đột nhiên trở nên rất đáng sợ.

"Ưm ưm." Tà Ân Đệ con mắt tròn lồi, mặt đỏ lên, một bộ dạng hít thở không thông.

Làm Chu Tương sợ tới mức hốt hoảng lên. "Ân Ân, Cậu. Đừng dọa người, cậu rốt cuộc bị sao thế? Bị bệnh tim? Sao lại thở hổn hển vậy? Trời ơi, nhét định l lời của mình kích thích cậu, nhng m. Mnh thật sự khng biết cậu lại bị bệnh ny?"

Đúng vậy, Ân Đệ cũng không biết mình có bệnh ny Nếu nh lúc ny c d lực, th c nh định sẽ bp chết ngồi phụ nữ ngu ngốc kia. Nhưng hiện tại c chỉ c th bm ly cổ của mình, mặc cho ngồi phụ nữ kia kia ht hoảng chạy quanh.

"Làm thế nào bây giờ? Đúng rồi! Gọi điện thoại! Cậu trước tiên cố gắng chịu đựng một chút, mình sẽ gọi xe cấp cứu. Ách, là bấm 119 hay 110 đây?" Chu Trương vô dụng hỏi.

SOS! trên mặt Ân Đệ thần sắc có ngàn vạn loại bất lực thống khổ.

"Hóng hét! Mình quên nói địa chỉ nơi này, Ân Ân." Chu Trương mọi cách vô dụng tiếp tục hỏi.

"Khụ khụ khụ." Thật vất vả, hạt nhân ở cổ họng cô cuối cùng cũng ho ra ngoài, Ân Đệ sờ mó cổ họng, mệt mỏi nằm sấp trên mặt bàn.

Một bàn tay đột nhiên sờ mũi miệng của cô hỏi, "Cậu. Cậu vẫn ổn chứ?"

"Mình thiếu chút nữa nuốt vào một hạt nhân, có tính là tốt hay không?" Ân Đệ ngửa đầu trừng mắt chủ nhân của cái tay kia.

"Thì ra là cậu bị nghẹn hạt nhân ah? Sao lại không cẩn thận như vậy!" Chu Trương giật mình nói.

Lời này vừa nói xong, Ân Đệ đã lập tức nhặt lên tờ báo đã bị rơi xuống kia, tức miệng mắng to: "Shit! Cút chó! Khốn kiếp! Đều là tại nguoi, thiếu chút nữa hại chết ta!"

Chu Trương ngẩn người, phát hiện ra lửa đạn của Ân Đệ chỉ hướng đến mục quảng cáo "Thông báo tìm bạn trăm năm", không khỏi khanh khách bật cười.

"Mới vừa rồi mình chính là bị cái này chọc cười đến gần chết đấy. Cậu chính là nhìn thấy cái này, cho nên hưng phấn quá độ, mới có thể thiếu chút nữa hạt nhân cũng nuốt vào bụng sao?"

"Hưng phấn! ?" đôi mày thanh tú của Ân Đệ nhíu lại, cắn răng nghiêng lợi nói: "Chu tiểu thư, cậu rút cục có biết đọc chữ hay không? Trên đây từng câu từng chữ, đều là xúc phạm nghiêm trọng đến tôn nghiêm của giới phụ nữ chúng ta!"

"Có không? Nhưng là phía trên rõ ràng nói." Mở ra tờ báo, Chu Trương đọc thì thầm: "Nếu đủ tư cách trúng tuyển, thì đây đúng là vinh dự lớn nhất của đời bạn a."

"Vinh dự cái mười tám tổ tông đời nhà anh ta!"

Chu Trương tròn to hai mắt, kinh ngạc chắc thanh liên tiếp, "Chặc! Mặc dù nói khí chất con người của cậu bình thường cũng không đến nỗi nào, chỉ là. Nghe cậu mắng những lời thô tục này,"

"Đó là bởi vì mình cuối cùng cũng tìm được lời thô tục xứng đáng nhất cho anh ta!" Ân Đệ giận đến giận sôi lên.

"Có cần thiết tức giận tức giận như vậy không?"

"Dĩ nhiên tức giận!" Tờ báo đáng thương đã bị đầu ngón tay Ân Đệ vò nát rồi, "Cậu nhìn đi! Đây là cái gì? Cái gì chức năng đầy đủ? Căn bản đem phụ nữ trở thành một loại loi động vật có vú ——"

"Điều này cũng không sai a." Cũng đúng mà, không phải sao?

"Vấn đề là —— ấy là muốn giao phối với loài động vật có vú!" Ân Đệ càng nói càng oán giận, "Người này. Ách, không, đó không phải là người, mình thấy anh ta mới là một dạng sinh vật lưỡng thể biến dạng ah!" (là sinh vật vừa sống trên cạn vừa sống dưới nước)

"Sinh vật lưỡng cư?"

Ân Đệ hừ một tiếng, "Là giường lục lưỡng thể. Khi anh ta dùng hai cái chân đi ở trên mặt đất, thì là con người; chỉ là nếu lên giường, thì không khác gì loài bò sát chỉ muốn bò lên trên người của phụ nữ mà thôi!"

Chỉ lấy tờ báo, Cô oán giận mà nói: "Hơn nữa còn là một con đang động dục, biến thái nhất!"

Chu Trương trề môi, chậm rì rì nói: "Nhưng. Có rất nhiều người tìm bạn trăm năm, trước bạn sau cưới. chả lẽ không thể không quan tâm về vấn đề động dục sao?"

"Cậu ——" Ân Đệ mắt tròn trắng, "Tốt, dù sao trước mắt, đã có một người là loài động vật có vú đang động dục đây rồi. Rõ ràng cậu là ứng cử viên sáng giá, mình sẽ giúp cậu đem địa chỉ nhớ kỹ!"

"Mình chỉ là có chút tò mò mà thôi, ai nói mình muốn đi ứng tuyển, cậu không cần phải nhớ ——" Chu Trương đoạt lấy tờ báo, lại phát hiện trên mặt Ân Đệ lại lộ ra cái loại biểu tình chết người đó —— tròn tròn con người, giống như tùy thời sẽ chết bất đắc kỳ tử.

"Uy! Cậu lại làm sao vậy? Đừng dọa người a." Cậu ấy lại ăn nhãn hay sao? Nên học Chu Trương thông minh ta đây, ít nhất biết nên cấp cứu thế nào

—— nhìn ta."Hóa tử Miên Chương" !

Àm, âm, âm!

Ân Đệ bị biến thành "Bao cát" bị đánh trúng bang bang vang lên, đau đến hộc máu, cô vội vàng đưa tay ngăn lại ——

"Đủ rồi đủ rồi cậu." Ô. Thật là đau!

"Nuốt mất rồi sao?" Chu Tương nháy mắt hỏi.

"Nuốt phải." Khóc không ra nước mắt thanh âm tiếp tục: "Bom rồi."

"A?"

Ân Đệ hướng tờ báo chỉ "Cậu không thấy địa chỉ kia trông rất quen sao?"

Chu Tương nhận lấy tờ báo lật ngược nhìn, chợt cất giọng nói: "Đúng! Mình vừa rồi mãi đọc nội dung, không có để ý địa chỉ, bây giờ nhìn thấy cái này mới khiến mình nhớ tới, chỉ cần đưa lâu ba đôi thành lâu hai, vậy thì ——" vậy th ging nhau nh đúc!

"Lâu, trên, đây! ?" Chắc lưỡi hít hà Chu Tương hướng phía tm nh chỉ, thanh m đã run lên.

"Ân Ân, cậu đã từng gặp qua người lâu trên chưa?"

Ân Đệ lc đầu một ci, băng bó lấy khuôn mặt nhỏ nhắn nói: "Mình mới vừa chuyển đến không tới một tháng, làm sao biết nhiều nh vậy."

"Ân Ân vậy. vậy làm sao bây giờ?" Chu Tương như lâm vào đại địch (roi vào quân địch).

"Mình ở lâu hai, anh ta ở lâu ba, mọi người là nước giếng không phạm nước sông, cái gì mà mình nên làm thế nào? Là anh ta nên làm thế nào mới đúng! Anh ta tốt nhất chớ có làm loạn, nếu giám xâm phạm đến chúng ta, vậy thì ——" Lời của cô..., bị một âm thanh quái dị cắt đứt.

Àm! trên đỉnh đầu truyền đến những âm thanh rất lớn.

Hai cô gái con người đồng thời ngược lên trên.

"Cứu mạng a." tiếp theo là tiếng kêu cứu chói tai của một cô gái vang lên!

Ân Đệ cùng Chu Tương đồng thời nhảy dựng lên ôm lấy đối phương, chỉ kém không có theo hợp âm: a! Cứu người đó ——

"Hình như là có một cô gái đang kêu cứu mạng thì phải. Mình sợ quá, làm thế nào bây giờ?" Chu Tương run giọng hỏi.

"Cậu không nên nhát gan như vậy có được không?" Ân Đệ nuốt nước miếng nói.

"Cậu không sợ à? Nói không chừng thật bị cậu nói trúng, anh ta là tên biến thái điên cuồng, đăng tin lên báo làm mối, sau đó sau đó. Chính là cái gì mà cất xác trong rương, xác trong thùng, xác trong túi, xác bồn cầu, xác vách tường. . . ." Cứ mỗi chủng loại "Kiểu dáng" tuồn ra, Chu Tương ánh mắt tròn tròn, miệng mở rộng.

Đội đã nào...! Ân Đệ nhăn lông mày, "Cái gì là. xác vách tương, xác bồn cầu là sao?"

"Cậu chưa từng nghe qua à? Đem người băm nhỏ ra, rồi trộn vào xi măng cầm đi xây vách tường, chính là xác vách tường; nếu như ném vào bồn cầu xả đi, chính là xác bồn cầu .A. Càng nghĩ càng kinh khủng!"

Sự tưởng tượng của người phụ nữ này, thật kinh khủng!

Ân Đệ chỉnh lại giọng điệu, quay đầu đi về phía gần kéo tìm kiếm ra một vật, nhét vào túi, tiếp theo dẫn theo Chu Tương đi ra ngoài. "Đi xem một chút!"

"Xem? nhìn cái gì?"

" Nhìn xem một chút rốt cuộc xảy ra chuyện gì a." Ân Đệ trả lời như chuyện đương nhiên.

"Không cần! Cậu điên ư? Có cái gì tốt mà nhìn? Nhìn anh ta lựa chọn cái phương thức nào để giết người à? Cậu không sợ bị hấn phát hiện, sau đó thuận tiện kéo vào. Diệt khẩu! ?"

"Cậu không cần phải đe dọa, được không? Cậu không đi lên, vậy mình tự đi một mình." Ân Đệ cười nhạo một tiếng.

Nhìn bóng lưng Ân Đệ cố chấp, Chu Tương thật muốn khóc, "Tà Ân Đệ, Cậu sao cứ thích chõ mũi vào chuyện người khác làm gì?"

Ân Đệ quay đầu, lướt lông mày hé miệng nói: "Nếu như tương lai có một ngày, cậu bị chồng của cậu đánh cho gần chết thì cậu sẽ nhất định sẽ hi vọng có người tới thích chõ mũi vào chuyện người khác."

Oa oa! Chu Trương còn chưa có đáp lại, phát hiện Ân Độ đã nhận lấy sứ mệnh "Sứ giả Chính nghĩa" bước ra đến cửa.

Cô đành phải không tình nguyện đi theo, sau đó ở chỗ rẽ cầu thang trong bóng tối dừng chân.

"Ân Ân, nếu phát hiện cái gì không đúng, cậu hãy mau chạy xuống dưới a."

Tà Ân Độ quay lại ra dấu hiệu Ok.

Lên lầu ba, sau khi nhấn nút chuông cửa, Tà Ân Độ tay để vào trong túi, cầm lấy cái bình thuốc xịt mới vừa lấy từ ngăn kéo ra chuẩn bị ứng chiến.

Trong lúc mơ hồ, nghe trong nhà bắt đầu có động tĩnh.

Tới? Đến đây đi!

Tà Ân Độ nhìn chòng chọc cánh cửa kia.

Đầu tiên cửa gỗ mở ra.

Tiến vào trạng thái chuẩn bị chiến đấu!

Tiếp theo tiếng cánh cửa sắt mở ra, xuất hiện một bóng dáng đàn ông.

Ân Độ phát hiện cô phải ngửa đầu, mới có thể thấy rõ mặt của người đàn ông này.

Cao lớn, cộng Hung mãnh? Giống như máy vi tính đang phân tích dữ liệu, Cô đánh giá con người phía trước này "Rất có" thực lực.

Ánh đèn ở cầu thang rất sáng, Ân Độ nhanh chóng liếc hai mắt, bắt nhanh hình ảnh khuôn mặt có mười phần nam tính hóa tục tăng kia lại, lập tức đưa vào đầu lưu trữ —— nói không chừng ngay sau còn cần thiết ra mặt "Chỉ ra và xác nhận" gì gì đó.

Ánh sáng chiếu trên mặt người đàn ông kia đã đủ để cho cô khắc sâu hình dáng của hắn, cho dù không còn kịp nhìn lại nữa, vội vàng một cái, vẫn có thể lập tức phân biệt ra được "Chung loại" ——

Thuộc kiểu "Tuần nam", có thể xếp hắn thành loại "Dễ gây nghiệp chương".

Tầm mắt Ân Độ liếc qua liếc lại, nhìn xuống trên người anh đang mặc một cái áo ba lỗ.

Than thở! còn có "Con chuột nhỏ" đấy! Cơ tay bèn chắc cùng đường cong cơ bắp trên cơ thể triển lộ ra ngoài, thoạt nhìn tựa hồ có thêm tầng phản sáng, trông rất sáng bóng.

Ân Độ nuốt nước miếng một cái, cô đang suy đoán liệu —— mình có thể đánh anh ta được mấy quyền?

Cứ như vậy ngấm đi ngấm lại, Ân Độ đột nhiên cảm thấy không được bình thường.

Khi ngừng đầu, cô mới phát hiện ánh mắt của người ta, đã sớm không khách khí nhìn lại cô.

Anh ta không mù chứ. Bây giờ. không phải anh ta nên hỏi, "Cô tìm ai", "Cô là ai", "Cô có chuyện gì" sao?

V duyên v c, Ân Độ bắt đầu ghét người đàn ông này. Bởi vì cô không thích tình tiết bị ngời quy rì.

Sắc mặt Ân Độ thật sự không cách nào hòa khí nh mong đợi, cô ngội lạnh mà nói ra cái tên vừa mới nghĩ ra: "Tôi đến tm Trương Đại Minh!"

"C. Tm người?" Ngồi đàn ông đó cuối cùng cũng mở miệng.

Tà Ân Độ chợt cảm thấy luống cuống.

Cô luôn luôn ung dung tự tin, cô luôn không đánh nếu không cảm chắc trận chiến, mà tất cả lời kịch rõ ràng đã sớm ở trong đầu luyện qua nhiều lần, nhưng là, tại sao chỉ một câu chất vấn của hắn, Cô đã cảm thấy hoảng hốt?

"Cô tìm anh ta có chuyện gì?"

Anh cư nhiên hỏi như vậy! ?

"Tôi. Là người thân của anh ấy, mới từ Nam bộ đi lên, đây địa chỉ anh ấy cho tôi." Cô chỉ có cứng rắn lấy lại bình tĩnh, không ngừng bịa đặt.

"Đó?"

Ân Độ cố gắng khắc chế lo lắng nào đó, bắt đầu nhìn quanh phía bên trong, "Chỉ là, tôi không biết anh ấy đã dọn nhà."

Nhìn bên trái một chút, nhìn phải một chút. Phát giác thân thể người ta cũng theo đầu của cô mà di động. Ân Độ dừng lại tất cả động tác, cô phòng má giương mắt nhìn chăm chăm vào anh ta.

Anh không để cho cô xem!

Không —— cô lập tức phát hiện mình đoán sai rồi !

Anh chẳng những để cho cô nhìn, hơn nữa còn mở rộng cánh cửa ra, để cho cô có thể nhìn rõ!

Ánh sáng trở nên trong sáng mấy phần, Ân Độ trong đầu nháy mắt xuất hiện báo động.

Anh ta muốn làm cái gì?

Người đàn ông đó thoáng lui người lại, giống như thành toàn cho ánh mắt tò mò của cô, cô không ngừng quan sát tỉ mỉ, tầm mắt đã không trở ngại chút nào nhảy thẳng vào bên trong nhà.

Phòng khách, đồ dùng trong phòng lộn xộn ngang dọc, bước đầu phù hợp với hiện trường "Án mạng".

Bỗng dưng, một loại thanh âm giống như là cười hừ vang lên, Ân Độ theo bản năng quay đầu nhìn lại.

Anh ta đang cười sao? Cười cái gì?

Không. Ân Độ lập tức phát giác là của mình ảo giác, khuôn mặt tên đàn ông kia không có chút biểu tình, làm cho người ta có một cảm giác rất nghiêm nghị.

"Người cô tìm, đang ở bên trong."

Rầm! một câu nói lạnh như băng, chém thẳng vào óc của cô.

Người nào? Người nào ở bên trong? Trương Đại Minh sao? Minh gặp quý sao! Tà Ân Độ trợn mắt há mồm.

Anh sai bước hướng vào trong nhà, câu chữ kéo dài ném ra như quang bom: "Vào đi."

Ha ha, nói giỡn, đi vào? Oh không, đi vào là người ngu ngốc! Ân Độ đứng ở cửa, hung hăng trừng mắt với tên đàn ông đó ——

Anh, là, cô, ý, đây!

Mạnh Đình đúng là cô ý.

Bởi vì anh thật sự là không không chế được Khoái cảm hấp dẫn nào đó.

Ví dụ như, người trước mắt đang lộ ra vẻ mặt "Say mê" kinh sợ. (?)

Ví dụ như, dù bận nhưng vẫn ung dung thưởng thức cuốn sách."Thiếu nữ đẹp bỏ mạng".

"Cô không phải là muốn tìm người sao? Mời vào!" Anh bày ra một bộ tư thái quang lâm hoan nghênh.

"Tôi, tôi ——" Ân Độ có loại cảm giác mình đang leo lên sườn đồi.

May mắn, Chu Trương đúng lúc này lao ra kéo Ân Độ, hét lên: "Không phải là nhà này đâu ..., thật xin lỗi, tìm lộn cửa." Thanh âm hoảng hốt bị một chuỗi tiếng bước chân nuốt mất.

Nhìn họ rời đi, đứng ở cửa chính, Mạnh Đình hơi gấp bờ môi nhàn nhạt xẹt qua gương mặt.

Chỉ là, kia miễn cưỡng mới được coi là biểu hiện của nụ cười, nhưng khi nghe thấy tiếng vang phía sau lưng, lập tức không còn sót lại chút gì.

Ở trước cánh cửa phòng còn không kịp khép chặt, có một bóng dáng to lớn, đã dứt khoát xuyên qua.

Chớp mắt thời gian, lại truyền ra một chuỗi tiếng gầm kinh tâm động phách——

"Cởi xuống!" Mạnh Đình gào lên.

"Không muốn." Một giọng mềm mại cầu khẩn.

"Cởi!" khẩu lệnh nghiêm nghị.

"Cởi thì cởi chứ sao. Vậy. như vậy cũng có thể chứ?"

"Toàn bộ, cởi, sạch!" Thông điệp Cuối cùng.

"Anh anh. Không nên như vậy."

"Thật muốn anh động thủ?"

"Không! Không cần dùng xé. A! Cứu mạng nha ——"

Gian phòng này, lần nữa truyền ra tiếng cầu cứu đáng sợ.

Đợi đến khi cửa chính lầu ba đóng lại, hai cô gái núp ở trong cầu thang, lúc này mới dám mở ra cửa lầu hai. Về đến nhà rồi !

Chỉ là trên lầu lần nữa truyền tới tiếng kêu đáng sợ, khiến hồn phách hai người tạm thời không thể hồi hồn.

"Ân Ân, Cậu cậu. Không phải nói, mới vừa rồi cái gì cũng không có nhìn thấy?" Chu Tương con người nhìn lên phía trên, sắc mặt trắng bệch hỏi.

"Minh thật sự không nhìn thấy a, chỉ là." Cô chống lấy quai hàm, Ân Độ mặt nặng nề."Nói không chừng là bị giam lại rồi. Nhưng là, ít nhất khi mình nhấn chuông cửa thì cô ấy phải gọi hai tiếng cầu cứu chứ?"

"Có lẽ, mới vừa cô ấy đã hôn mê a."

"Như vậy, lúc này là cô ấy đã tỉnh rồi hả ?" Hoặc là nên nói người của cả tòa lầu này đều đã tỉnh dậy? Cô dùng sức trừng mắt tiếng gầm kinh người phía trên truyền đến.

"Ân Ân, cậu lại muốn làm cái gì? Đừng có liều lĩnh? Cậu dám nhưng mình không dám!" Chu Tương phát hiện cả người cô như bị sâu bò lên.

"Lần này đổi người khác đi lên ‘ân cần hỏi thăm’ hân!"

Đổi người khác? Chu Tương đang buồn bực, chỉ nhìn thấy Tả Ân Độ cầm điện thoại gọi số

"Alo! Đồn công an sao? Tôi muốn báo án!"

Wase! Ân Ân thật sự báo cảnh sát sao? Điềm chết người là, cô thậm chí thân phận cùng tình hình thực tế đều tiết lộ ra ngoài!

Chu Tương theo sát lấy Ân Độ đi vào trong phòng, "Minh thật sự hoài nghi, cậu thật không sợ chết à?"

"Không, mình sợ." Ân Độ nằm soi trn gối, "Mình v cùng sợ chết. Nếu l chết rồi, mình lin khng c cơ hội kiểm nhieu tin hơn, nh vậy mình đy vì năm nay liu chết kiểm sng, khng phải l trng tay sao?"

"Cứ nh vậy?" Chu Tong kh c th tin hỏi, "Ở trong đầu của cậu, trừ kiểm tin ra, khng còn chuyện quan trọng hơn sao?"

"C." Ân Độ xoay người, bỵ ra ánh mắt u oán, "Bây giờ đối với mình quan trọng nhất, chính là —— thế nào để cho cậu câm miệng! Xin cho mình an tĩnh ngủ, OK?"

"Cậu còn ngủ được? Cậu không sợ nếu hân biết người báo cảnh sát là cậu, sẽ tìm tới cửa."

"Nếu như anh ta muốn đến nói xin lỗi, còn bảo đảm ngày sau sẽ sửa đổi, như vậy có lẽ mình còn có thể suy tính tha thứ anh ta." Ôm cái chăn mềm mại, Ân Độ phát ra thanh âm thỏa mãn.

Còn có cái chuyện gì so với ngủ một giấc thật thoải mái hơn đây?

Ân Độ thanh âm đã có điểm mơ hồ: "Cậu còn chưa ngủ sao? Ngày mai cậu còn phải trở về mang hành lý, ngủ sớm một chút dưỡng sức tinh thần thôi."

"Mình có thói quen, ngủ trễ hay không cũng không sao." Chu Tương đột nhiên lại nghĩ đến cái gì, vội nói: "Cậu không phải đã nói sẽ giúp mình chuyển đồ sao? mình vốn là muốn đợi tới mai."

"Tối mai? Công việc mới của mình sẽ bắt đầu."

Chu Tương vừa nghe, lập tức khoa trương trợn to hai mắt, "Ân Ân, tối mai cậu thật sự muốn đến nhà hàng nhận việc ah?"

"Không được sao?" Ân Độ có chút buồn cười mà nói: "Mình là đến nhà hàng làm phục vụ, nhìn nét mặt của cậu, thật giống như là mình muốn đi bán rế tiếng cười vậy."

"Nhưng là cậu đã nói với Triệu Học Thánh chưa?" Triệu Học Thánh là bạn trai Ân Độ, cùng Chu Tương cũng có mấy phần thân quen."Mình đoán anh ấy nhất định sẽ không đồng ý."

"Tại sao?"

"Thật mất mặt a, anh ấy là loại người giấy rách cố giữ lấy lề đó, công việc của cậu ở cửa siêu thị cũng bị anh ấy nói thành giống như nô tài rồi, huống chi ở nhà hàng còn phải đối với mỗi khách cúi người chào, anh ấy nhất định sẽ nói."

"Mặc kệ anh ấy nói thế nào." Ân Độ cắt đứt lời nói Chu Tương, "Mình không thể nào chiều lòng người khác, bao gồm cả anh ấy."

Cái gì? Chu Tương không còn lời nào để nói chỉ có thể cười khô, đổi đề tài, "Cảnh sát không biết đã tới chưa? Cậu đoán sẽ tra được cái gì?"

"Yên tâm, nếu như có cái tiền thưởng phá án khi lĩnh thưởng, mình nhất định sẽ chia cho cậu một phần."

"Cậu a, lần này không có gây phiền toái trên người, sẽ phải A Di Đà Phật. Tiền thưởng? Mình còn là đại biểu cho người tốt chuyện tốt rồi đấy!" Chu Tương phun mắng, sau đó không có cách lắc đầu một cái.

Đêm tối yên tĩnh, tựa hồ có cái gì đang rục rịch ngóc đầu dậy.

Bạn đang đọc truyện *Bí Kiếp Theo Đuổi Vợ Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2

Sau khi đuổi mấy tên cảnh sát kia đi, Mạnh Đình trở về phòng ngủ, trong phòng sau trận chiến đã trở nên lộn xộn.

Một chiếc váy hở vai màu phấn hồng, nịt vú, tất chân. Bị vứt toán loạn ở trên giường.

Mạnh Đình mày rậm nhíu lại, mặc kệ người trên giường đang khe khẽ âm thầm hạ mông nhĩ kia.

"Anh nhìn đi, đến cảnh sát cũng tìm đến cửa rồi! Ai bảo anh thất vọng vậy? Em đã níu giữ, anh còn làm như vậy, bộ vậy để em mi đặt mua, rồi quý rồi đi."

Mạnh Đình chỉ biết nhắm mắt lại, thề cho mình đi mất vì một phụ nữ chồng đang la li om sòm, cớ lẽ anh còn có thể chấp nhận được, nhưng tiếng khóc thảm thiết kia lại đến từ —— “Em trai” của anh!

Mang theo vẻ mặt không thể chịu nổi, anh đến gần bên giường liền hét lên."Mạnh Lực Côn ——" Thanh âm kéo dài ảm đạm đầy tức giận.

Vậy mà, đáp lại anh, lại là một hồi tiếng ngáy.

Ngủ rồi ư!?

Mạnh Đình sững sờ, ngồi bên mép giường, không nói gì, nhìn nước mắt vẫn còn đọng trên gương mặt của em trai mình.

Đây thực sự là bác sĩ thú y em trai của anh sao?

Không! Nơi này từ phòng khách tới phòng ngủ ở trong "Đại chiến còi quần áo ", Mạnh Đình chỉ thấy một Yêu Cơ (*) xinh đẹp.!

(*) Yêu Cơ: tả về một cô gái có sắc đẹp làm cho người ta say mê.

Mạnh Đình nhớ lại sự thay đổi quái của em trai mình, nhất là sau khi chia tay mối tình đầu, càng thêm tệ hại hơn, nhưng lần này, thật sự "Chơi" quá rồi !

Từ sau cái ngày đó, từ giọng nói đến thân thể, Lực Côn cư nhiên đem tất cả đặc trưng "Giống đực" của mình, toàn bộ "Cải tạo" !

Vừa bắt đầu người nhà còn cho rằng tất cả thay đổi của Lực Côn, là do không chịu nổi bạn gái Tina bỏ rơi hẳn lấy người khác, cho nên nhất thời tâm tình không ổn định, cho đến khi "Biến tính " lộ ra hoàn toàn, cuối cùng cũng dẫn một cuộc cách mạng gia đình.

Cuối cùng, Lực Côn bỏ trốn.

Lần này Mạnh Đình trở lại Đài Loan, chỉ có một mục đích, chính là tìm em trai mình.

Chỉ là, tốn công tốn sức tìm được người thì sao?

Đã mấy ngày rồi, anh đã dùng đủ mọi cách nhưng không thể thay đổi được gì, Mạnh Đình cuối cùng cũng đồng ý không miễn cưỡng Lực Côn phải trở lại biệt thự nữa, bởi vì, Mạnh nhĩ thiếu gia Mỹ Kiều Nương (*) tùy thời có thể biến thân này, thật sự là không nên ra ánh sáng.

(*) Mỹ kiều nương : duyên dáng xinh đẹp

Cho nên Mạnh Đình lựa chọn ở lại, để quan sát "Bệnh tình" của Mạnh Lực Côn.

Lực Côn tỉnh lại, hai con mắt mở to trống rỗng, xem ra rất mệt mỏi.

"Em đã sớm nói với anh đừng xía vào chuyện của em nữa mà." Lực Côn nhỏ giọng lầu bầu.

"Chuyện này không có khả năng." Mạnh Đình lạnh lùng đáp lại.

"Cái gì?" Ngửa đầu, Lực Côn nhìn thẳng vào gương mặt lãnh khốc, "Nói đi nói lại, anh sợ em biến tính, đến lúc đó trách nhiệm nổi dôi tông đường của Mạnh gia liền rơi vào trên người anh chứ gì?"

Lực Côn ngừng một chút, lại tiếp tục mắng: "Anh đường đường là con cả của Mạnh gia, cũng không phải là chỉ có em là có thể nổi dôi tông đường, em thấy rõ ràng là anh đẩy trách nhiệm!"

"Không sai."

"A?" Lực Côn liền ngây người. Anh thậm chí không thể phản bác lại!

Ôm một đường hi vọng cuối cùng, Lực Côn nói: "Em nghĩ lần này anh tới Đài Loan, nhất định còn có chuyện rất quan trọng phải làm, vậy. . . . Anh cứ đi làm việc của anh trước đi, tha cho em có được hay không?"

"Không được." Mạnh Đình chậm rãi nói: "Anh lần này nghỉ phép dài hạn, cho nên có thời gian. Anh tạm thời là sẽ không đi, ít nhất phải đến lúc em khôi phục bình thường như trước."

A? Nhìn lên cái khuôn mặt không hề thay đổi kia, Lực Côn ở trong lòng kêu rên, nguyên rủa.

Ác ma! Tên đàn ông trước mắt này là một ác ma! Là ác ma mới có thể không thèm che dấu tội lỗi của mình như vậy! Mới có thể thẳng thắn trả lời câu hỏi như vậy! Mới có thể không có một chút lòng thương hại nào như vậy!

"Anh sẽ đợi đến khi thấy được kết quả như mong muốn." Mạnh Đình đốt một điếu thuốc, giọng nói lờ lờ theo làn khói trắng phiêu tán.

Kết quả? Mạnh Lực Côn về mặt suy sụp, "Hai ngày nay anh không phải đã thấy kết quả rồi sao?"

"Anh cái gì cũng không thấy." Mạnh Đình tiện tay ném một bộ quần áo cho Lực Côn, giọng nói căng thẳng như có tâm tình bị đè nén, ra lệnh: "Mặc nó vào, bắt đầu từ bây giờ, anh chỉ muốn nhìn thấy người mình muốn nhìn."

"Coi như mặc có vào quần áo của đàn ông thì thế nào? Em cần bản." Lực Côn cầm bộ quần áo kia lên, bất đắc dĩ lầu bầu nói.

"Nói xong chưa."

"Em cần bản đối với phụ nữ không có hứng thú, thậm chí phát hiện mình bắt đầu có cảm giác đối với đàn ông." Lực Côn lúc này mới ấp a ấp úng nói.

Mạnh Đình gờ tay không muốn Lực Côn nói tiếp.

Thật sự là đủ rồi! trên mặt Lực Côn lộ ra vẻ mặt "Ngượng ngùng", trực tiếp thuyết minh tình trạng đã hồng bét tới trình độ nào rồi.

Không khí yên lặng, làm cho người ta cực kỳ lo lắng.

"Cho nên, coi như anh có đem em theo phụ nữ cột vào trên giường, em. Cái đó cũng không dùng được a." Lực Côn thẳng thắn nói.

"Hữu dụng hay không, phải thử đã hãy nói." Mạnh Đình dập tắt lời của hắn, đồng thời cho một câu kết thúc.

"Thử? Thử cái gì?"

Mạnh Đình đem tờ báo ném qua, sau đó khí định thần nhàn nhả chờ Lực Côn kêu rên.

"Này cái này là cái gì." Lực Côn quả nhiên bắt đầu quý khóc thần gào, chỉ vào dòng chữ được in đậm 'Tìm bạn đời', oa oa kêu to: "Đây quả thực là điên rồi! Em cũng không phải là động vật muốn lai giống."

"Em nói đúng một chuyện, đối với Mạnh gia mà nói, chính là muốn cái kết quả này, đây cũng chuyện mà anh đã đồng ý với Di Huệ."

"Anh đã đồng ý với mẹ em cái gì? Mạnh Đình, anh lúc nào thì bắt đầu nghe lời của bà ấy như vậy?"

"Cái này không gọi là nghe lời, chỉ là theo như thỏa thuận." Mạnh Đình nhàn nhạt lên tiếng.

"Hai người ra điều kiện để trao đổi? Nhất định là như vậy rồi, có đúng hay không?" Lực Côn ngẩn người, mới chợt hui ni ra.

"Một ngời th mun tm lại con trai, một ngời th mun tm mẹ, cứ nh vậy." Mạnh Đình ni thẳng.

Lực Cn đột nhin ngậm miệng. Mặc dù hn cha từng gặp qua mẹ đẻ của Mạnh Đình, nhng, hn biết Mạnh Đình từ trc đến nay vẫn cha bao giờ từ bỏ tm kiếm b, biết đọc giao dịch của hai ngời, hn khng th trng cậ vo thuyết phục Mạnh Đình rồi.

Nhưng nói đi nói lại, chuyện này có liên quan đến đại sự của cuộc đời mình, Lực Côn vẫn phải cố gắng hết sức "Dùng nhu khắc cương" .

"Mạnh Đình, mẹ em cùng lắm cũng chỉ là mẹ kế của anh, nhưng chúng ta là anh em nha, cùng cha khác mẹ vẫn là cùng huyết thống, anh. Cần gì phải giúp đỡ người ngoài, để tổn hại đến tình anh em của mình như vậy?"

Vì muốn được tự do, đến mẹ đẻ của mình cũng thành "Người ngoài" ?

Những nếp nhăn ở khóe môi khi cười xuất hiện, Mạnh Đình dùng giọng lạnh lạnh vô cùng kiên định mà nói: "Em đã sớm hỏng mắt rồi, anh đến đây là muốn giúp em chữa trị tận gốc."

"Anh."

"Hơn nữa sẽ dùng bất kỳ thủ đoạn nào, chỉ cần có hiệu quả là được."

Đem tờ báo vò thành một cục, Lực Côn sụp mặt ngồi xuống giường: "Hiệu quả gì? Có người tới báo danh mới là lạ!" Giọng nói có chút biến chuyển, lời này hỏi ra có chút lo lắng: "Đúng rồi, mới vừa là ai nhấn chuông cửa?"

"Phụ nữ."

"Phụ nữ? Không phải là. Tôi ứng tuyển chứ?"

Cô gái kia là người tới ứng tuyển sao? Nhưng có vẻ là giống tới bắt tội phạm hơn. Đầu hiện ra hình ảnh, khiến Mạnh Đình nở nụ cười có nhiều phần nguy hiểm.

Cô ấy rút cục muốn làm cái gì? Vì sao lại kể một câu chuyện xưa ở trước mặt anh? Từ nam bộ lên tìm người? Nụ cười của Mạnh Đình càng thêm lạnh lùng.

Vài ngày trước, anh đã gặp mặt cô, chỉ là cô không nhớ mà thôi.

Dụng ý của cô làm sao anh lại không biết, chỉ là anh muốn chứng minh một điều, anh - Mạnh Đình cho tới bây giờ vẫn không phải là một người dễ bị trêu đùa.

Chỉ là, thấy cô có biểu tình cảnh giác, ánh mắt chán ghét cộng thêm vài phần khiêu khích, trong đầu Mạnh Đình lúc đấy lại có loại. . . . Cảm giác rất thú vị.

Đầu kia Lực Côn vẫn còn đang hốt hoảng nói lớn: "Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ."

"Làm thế nào? Em muốn làm gì thì làm." Mạnh Đình giọng nói có ý cười nói: "Yêu cầu đã viết rất rất rõ ràng, vẫn có người nguyện mắc câu, chuyện như vậy, cũng chỉ là hai bên tình nguyện mà thôi."

"Vậy tại sao cô ấy lại đi?" Lực Côn hỏi.

Thân thể cao to ngã xuống mặt giường mềm mại, giọng nói của Mạnh Đình nghe có chút lười biếng, rồi lại giống như là đang cười, "Sợ, bỏ chạy rồi."

"Bị dọa sao? Anh đã làm cái gì với người ta! ?"

"Không có. Lần này không có, chỉ là lần sau." Nhắm mắt lại, che đi ý cười trong ánh mắt; chỉ khẽ mím môi, nhưng lại giống một nụ cười giả tạo.

"Đã bỏ chạy, còn có lần sau mới là lạ." Lực Côn nhếch miệng.

"Chạy không xa." Mạnh Đình lãnh đạm lên tiếng: "Nói không chừng người canh sát kia vẫn còn ở nhà cô ấy đấy."

"Cô ấy là ai vậy? Chỗ đó?"

"Lầu hai, anh nghe thấy canh sát nhấn chuông cửa lầu hai."

"Lầu hai? Anh nói là cô gái mới chuyển tới lầu hai kia? Không thể nào! Nhà đó mới vừa chuyển đến không lâu, nghe nói là một cô gái trẻ, nhưng sao em lại không biết cô ấy nh."

"Rất nhanh sẽ biết. Bởi vì cô ấy là một người tốt bụng luôn quan tâm đến mọi người, đặc biệt là hàng xóm của mình....."

Đây coi là hài hước sao? Lực Côn sắc mặt đã sớm đại biến. Nghĩ đến tờ báo, lại nghĩ đến mới vừa rồi "Đại chiến" Hắn hiểu ra tất cả liền đau

khô rên rì: "Em biết chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo rồi. Nơi này em chỉ sợ không thể ở lại được nữa, mọi người đều sẽ nhìn em như kẻ biến thái. . . ."

Mạnh Đình lắc đầu mà thở dài. "Em đã đủ biến thái rồi."

"Người bên thái chính là anh! Mọi người ở đây đều đọc tờ báo rồi, không bị hù chết mới là lạ! Còn nói cái gì có người nguyện mắc câu? Trời mới biết tiểu thư lâu dưới chạy tới là muốn làm gì."

Mạnh Đình không để ý tới oán trách của Lực Côn, đi rót cho mình một ly rượu đỏ, ưu nhã uống một ngụm.

"Có thể cho em một ly không?" Lực Côn mặt buồn bã đòi rượu.

Mạnh Đình khẽ nhũm mày, lập tức rót đầy một cái ly khác.

Cứ như vậy, hai ly rượu đầy, vẫn không là gì.

Chốc lát sau——

"Mạnh Đình, chúng ta đã lâu rồi không được uống thoải mái như vậy. Cái gì? Đã hết rượu rồi sao? Để em đi mua thêm."

"Được." Mạnh Đình cố ý dung túng. Có lẽ lượng còn trong rượu, sẽ làm cho Bản Sắc Anh Hùng của Lực Côn sống lại—— trong lòng anh tính toán.

Đi ra cửa chính Lực Côn chợt chạy trở về, chạy nhanh đến nỗi chân nọ dẫm chân kia, giọng nói thì run rẩy, "Không, không được rồi! Ở trên cửa phòng của chúng ta, bị dán lên tờ giấy này, anh xem! Anh mau nhìn ah!"

Mạnh Đình liếc nhìn tờ giấy thấy có tám chữ——

Bên trong có chó dữ, người lạ tránh.

Lầu hai.

Ân Đệ vẫn đang say giấc nồng, lại bị cảnh sát đánh thức giải thích “vụ án” kia.

"Tà tiểu thư, vị Mạnh tiên sinh trên lầu kia, nói tối nay có hai cô gái bị điên chạy đến phòng của anh ta quấy rầy, chỉ là tất cả đã qua, không có chuyện gì."

Hai phụ nữ điên? Ân Đệ cùng Chu Tương liếc mắt nhìn nhau.

Sau khi tiễn vị cảnh sát kia đi, Ân Đệ sp nổi cơn điên rồi—— th ra 1 lúc tức giận m km nén thn th, sẽ ảnh hưởng nghiêm trọng đến tình trạng tinh thần nh vậy.

Đy tuyệt đi cần phải giải phng!

Ly giv ra, tuyệt bút vung ln, ln hiện ln my chữ, sau đ c chạy ln lầu, sau một hồi xột xột xoạt xoạt tiếng vang, tm trnh vui vẻ trở lại lầu hai.

Ha ha ha. Thì ra là làm chuyện xấu cảm giác rất hay nha!

"Cậu còn cười!" Chu Tương lo lắng nói thầm: "Cậu làm như vậy không phải quá lộ liễu sao..., nếu ngày mai hắn nhìn thấy, nhất định sẽ đoán được là cậu làm."

"Đoán được thì thế nào?"

"Cậu đừng quên, nhà của cậu cũng ở đây, có thể không cùng anh ta gặp mặt sao?" Chu Tương nhắc nhở: "Cậu không phải đang tự tìm phiền toái cho mình sao?"

"Là chính bản thân anh ta có lỗi trước! Rõ ràng không phải là người mình tìm, còn muốn gạt mình đi vào, rõ ràng có ý đồ xấu? Lại còn dám nói với cảnh sát chính mình mới bị quấy rầy!" Ân Đệ không phục hừ nói. (cô này đầu óc có vấn đề)

"Vậy sao? Nhưng. Mới vừa rồi cảnh sát cũng nói ông ta đã vào phòng kiểm tra tỉ mỉ, cũng không phát hiện ra chuyện gì, có lẽ là chúng ta hiểu lầm."

"Chỉ cần nhìn cái tin đăng trên báo kia, là biết anh ta có vấn đề rồi." Duỗi người một cái, Ân Đệ nằm soài trên giường, "Đáng chết! Cả buổi tối đều không được an tĩnh, thật vất vả mới ngủ được lại bị đánh thức."

"Ai bảo cậu đi báo cảnh sát làm gì, đám cảnh sát kia không trách cậu ban đêm báo án giả thì thôi, cậu còn trách ai." Chu Tương cũng chui vào chăn, bĩu môi nói. (rất đúng, đồng ý cả hai tay hai chân)

"Được được được, bắt đầu từ bây giờ bất kể có ai gào rống như thế nào, mình cũng không quan tâm! Mình chỉ muốn ngủ, ngủ." Ân Đệ mắt nhắm tịt, giọng thì thầm càng lúc càng nhỏ.

Đêm khuya, cuối cùng cũng được yên tĩnh ——

Rầm rầm rầm!

Người nào? Người nào đang gõ cửa?

Tà ân đệ từ trong chăn chui đầu ra, dụi mắt, ý thức mờ mịt từ từ khôi phục. Không phải là tiếng gõ cửa mà là tiếng trên —— trần nhà! ? Cô ngẩng đầu nhìn về nơi phát ra âm thanh.

Lại là "Hàng xóm tốt bụng" lầu trên!

Ân Đệ cuối cùng tri giác cũng rõ ràng, rất nhanh chuyển thành lửa giận.

Cô hòa tóc xuống giường đi ra phòng ngủ, lúc trở lại lần nữa, trong tay cầm thêm cây gậy phơi quần áo để ở lan can.

"Ân Ân, cậu lại muốn làm cái gì?"

Chu Tương ở một bên nghi ngờ không hiểu, nhưng rất nhanh đã lấy được đáp án ——

Đông đông đông! Ân Đệ cầm cây gậy phơi quần áo, hướng trần nhà đập ra một chuỗi tiếng vang.

Trần nhà lúc này mới an tĩnh.

Cuối cùng thức thối, không âm ỉ nữa.

Phanh, bang bang, rầm rầm rầm! (thế này thì thùng nhà mất)

Ân Đệ đang chuẩn bị đem gậy phơi quần áo trả về chỗ cũ, đột nhiên quay đầu, lại trừng mắt lên trần nhà lần nữa.

"Lần này còn có tiết tấu !" Chu Tương nhỏ giọng nói.

Bây giờ là như thế nào? Đánh Moss điện mã (đánh điện tín) sao?

Ân Đệ cắn răng một cái, hạ quyết tâm ——

Thùng thùng thùng thùng. Cô lại cầm gậy phơi quần áo xung phong ra trận!

Nửa đêm, một cô gái ở lầu tầng hai, tâm trí đã sắp đến giới hạn sụp đổ.

Nhưng vẫn không chịu nhường, với con ma men —— ở lầu ba.

Lầu ba.

"Lục Côn, tờ giấy ở đâu?"

"Anh không phải nói là do bà cô ở dưới tầng làm đó chứ, vậy. Nếu chỗ này không thể ở, vậy thì quan tâm làm gì! Xem ai sợ ai? Yên tâm, em đã xử lý tốt rồi!" Giọng phóng khoáng làm cho người khác tưởng nhớ lại xuất hiện.

Mạnh Đình xác nhận một chuyện —— "Thần trí không rõ" đối với người "Biến thái" mà nói, quả thật rất có hiệu quả.

Nhưng là, chỉ sợ "Vật Cự Tất Phản" ——

"Hừ. Mạnh Đình anh đừng cản em Ha ha. Trở lại a! Sao lại không có thanh âm nữa hả?"

"Em đang làm cái gì vậy hả! ?" Mạnh Đình kéo tên đàn ông đang cười ngây ngô trên sàn nhà kia dậy,

"Em đang đánh con gián a, đúng là ở dưới sàn nhà này. Chơi rất vui nha. Nó sẽ đánh bang bang. A!" Một giọng nói trầm thấp thay thế được giọng nũng nịu.

Ít nhất cái thanh âm này sẽ cho người thoải mái một chút. Mạnh Đình đem người đi đến trên giường bỏ xuống, thở phào một cái thật to.

Anh chợt nghĩ đến ——

Lục Côn rút cuộc xử lý tờ giấy kia như thế nào?

Sáng sớm ngày thứ hai.

Ân Đệ đêm qua tỉnh thần như đang đứng ở vách núi, cuối cùng cũng trượt chân ngã xuống.

"A ——" Cô đứng ở cửa thất thanh hét lên!

Trên cửa chính có dán một tờ giấy, là kiệt tác của cô tối qua. Không, nó còn được thêm mấy chữ.

"Bên trong có chó dữ, người lạ trộm; ch được ngoại lệ, khng gii hạn cùng một loại."

Hai dòng chữ xiêu vẹo, lọt vo mt Ân Đệ khng ngừng quanh quẩn, đồng thời lửa giận cng thm chy hừng hực.

Chu Tong lén vội vng kéo Ân Đệ đang mun chạy ln lâu ba lại, "Ân Ân, Cậu mun lm g?"

"Mnh đi tm anh ta tranh luận!" Ân Đệ nổi trận li đnh.

"Tranh luận cái gì? Hỏi anh ta tại sao vật trả nguyên chủ hả? Hay là nói anh ta sửa chữa nguyên tác của cậu?"

"Mình, mình." Ân Đệ mở miệng, nhưng lại không thể nói gì. (@_@)

Bỗng chốc, Chu Tương hai con mắt mở lớn cực độ. Cô nghe thấy được thanh âm truyền đến.

Tiếng đóng cửa! Từ lâu ba.

Chu Tương quay đầu lại nữa, phát hiện Ân Đệ khoe miệng đang co quắp —— Cô đang thờ phỉ phò, thật sự đỉnh làm "Chó dữ" cắn người sao? Tương trọng ra cảnh "Gió tanh mưa máu", lòng của cô lạnh đi một nửa.

Tiếng bước chân kéo dài đến gần, Chu Tương hoảng hốt, liều chết muốn đem Ân Đệ kéo vào trong nhà.

Cầu thang dẫn tới hương vị của một người đàn ông xa lạ, hấp dẫn ánh mắt Ân Đệ.

Là anh ta! cô nhận ra được mặt mũi thon gọn của anh ta dưới cái kính râm kia.

Ít ngày trước, cô cũng gặp anh đang đi lên cầu thang, lúc ấy cô mơ hồ cảm thấy một loại ánh mắt bị xâm phạm, cho nên vội vàng mở cửa vào nhà. Ân Đệ đang lắp ráp lại đoạn trí nhớ đã bị vỡ.

Thì ra là, anh đã sớm biết cô ở nơi này, cho nên tối hôm qua, anh ta rõ ràng là đang trêu mình?

Lửa giận như được đổ thêm dầu, khiến Ân Đệ tại một giây sau, thân thể liền bắn ra, ngăn cản đường đi của anh.

Cô ngửa đầu chống lại gương mặt đó —— cho dù là che đi hai mắt, nhưng vẫn đẹp trai như cũ khiến cho phụ nữ phải động lòng .

Lần này, Ân Đệ nhìn càng thêm rõ ràng, Cô không thể không thừa nhận, bề ngoài của anh xuất sắc một chút xíu.

Anh chợt lấy cặp mắt kính xuống dùng đôi mắt sáng như "chim ưng" chăm chú nhìn cô.

Mắt của người đàn ông này, giống như ánh trăng phản chiếu từ hồ nước sâu thẳm vậy.

Ân Đệ không khỏi ngẩn người.

Mạnh Đình không biến sắc đeo mắt kính trở lại lần nữa, anh đã thấy đủ rõ ràng rồi.

Ngũ quan tỉ mỉ, bộ xương đều đều, quan trọng nhất, còn là một cô gái đông phương tinh khiết thuần chất.

Chỉ là ——

Phát hiện cô vẫn đang cứng rắng đứng chặn trước mặt, Mạnh Đình khẽ nghiêng đầu, ánh mắt mang theo hứng thú, nhìn cô chăm chú.

Chu Tương núp ở bên trong cửa lớn nín thở quan sát.

Ân Đệ sau khi định thần lại, liền hối hận vì hành động nhất thời thô lỗ của mình, nhưng tên đàn ông này lộ ra biểu tình bình tĩnh, lại mơ hồ kích ra lực chiến đấu của cô. (nóng tính quá)

Anh ta quả nhiên có vấn đề! Cứ nhiên cứ để cho cô ngăn cản như vậy? Trùng mắt?

Sau đó. Phát hiện anh lui về sau một bước, hướng người đàn ông phía sau bữu môi ra dấu.

Tiếp theo, một tên đàn ông khác phụng mệnh đối với Ân Đệ nói ra ba chữ "Xin nhường đường", khiến hai con mắt của Ân Đệ trong nháy mắt phóng hỏa —— tên đàn ông này thật đáng chết, tự cao tự đại thì tới nhà bà ngoại đi.

Cô tức giận đến nổi miệng nghiêng mắt nghiêng, mà anh ta thì sao? Không lãng phí một giọt nước miếng, liền phui mông chạy lấy người?

Nhìn chằm chằm bóng dáng đang ngẩng đầu rồi đi kia, để Ân Đệ ở một bên tròn mắt hốc mồm, cho đến khi thanh âm hùng hực lửa giận trực tiếp từ trong cổ họng cô vọt ra ——

"Uy! Đứng lại!" Vừa nói, Ân Đệ cũng chạy xuống theo.

Cách giọng kính, Mạnh Đình nhìn người đang tức giận đến nổi mặt đỏ bừng kia. "Cô gọi tôi?"

"Tôi đương nhiên là gọi anh."

"Ah?" Mạnh Đình lần nữa chậm rãi lấy mắt kính xuống, ánh mắt kích động, chằm chằm nhìn vào mặt cô, mở miệng: "Tiểu thư, chúng ta quen biết sao?"

Ân Đệ quả thật không thể tin được, anh lại dám hỏi lại như vậy.

"Tôi họ Tả, cũng ở nơi này, chúng ta rõ ràng đã từng gặp mặt!" Đừng nói anh quên!

"Chắc vậy...! , chẳng qua là tôi quên rồi."

"Anh đừng nói dối! Mấy ngày trước mà không, tối hôm qua rõ ràng tôi còn nhấn chuông cửa nhà anh, là anh mở cửa, anh còn mời tôi vào nhà."
Cô đây là đang nhắc nhở người ta sao? Ân Đệ liền ngậm miệng.(=.=)

"Hình như là có việc này."

Anh đang nhớ lại sao? Ân Đệ chờ phản ứng bất kỳ lại của anh, chỉ là rất nhanh liền phát hiện, lo lắng của mình chỉ là thừa thãi, và buồn cười cỡ nào.

Bởi vì cô chỉ nhìn thấy bóng lưng của anh đang tiếp tục đi xuống.

"Uy! Đợi chút."

"Còn có việc gì sao?"

"Có thể hay không mời anh nhìn cái này một chút?" Ân Đệ dùng ngón tay chỉ hướng cánh cửa nơi tờ thông báo còn chưa có tháo xuống, "Là cái này."

Quay đầu nghiêng mắt nhìn lại, Mạnh Đình tầm mắt chợt nhìn đến một điểm——

Anh phát hiện từ trong khe cửa Chu Trương đang ghé đầu ra ngoài, ngay sau đó nhìn về phía sau Lực Côn.

Lực Côn tầm mắt cũng tập trung cùng một phương hướng.

Hai người đàn ông này ánh mắt của đồng thời nhìn Chu Trương, mà lúc này Ân Đệ cũng giống vậy nhìn chăm chú vào bọn họ.

Quả nhiên là bày con sâu (nguyên văn là còn trùng mền) háo sắc biến thái! Ân Đệ bản tái mặt nói lại: "Tiên sinh, tôi bảo anh nhìn, là những chữ này!"

"Thấy rồi." Mạnh Đình trả lời, ánh mắt vẫn còn lưu lại ở trên người Chu Trương.

Còn nhìn! ? Ân Đệ cố ý ngăn tầm mắt của anh lại, chống nạnh hỏi: "Như vậy, Anh, nói, đi?"

"Tôi nói?" Nhìn nét chữ này, Mạnh Đình cuối cùng cũng biết "Phương thức xử lý" của Lực Côn.

Đem tầm mắt kéo về trên người Ân Đệ, Mạnh Đình trên mặt hứng thú càng đậm mấy phần. "Chữ hơi xấu xí một chút, cần luyện tập nhiều hơn."

"Nào chỉ là xấu xí, quả thực là chữ như gà bới." Thuận theo đoạn cuối nói theo, Ân Đệ đột nhiên cảm miệng, cả người đã bị lửa giận đốt ra mùi khét rồi !

ANH đang cười! Lần này Ân Đệ xác định mình nhìn thấy rõ ràng!

Mạnh Đình quay đầu, tiếp tục cất bước, chuẩn bị xuống lầu.

"Khoan." Cứ đi như vậy?

"Thật xin lỗi, xin nhường đường một chút." Không muốn bị ngay tại chỗ này xử tử "Thủ phạm" Mạnh Lực Côn, cũng vội vàng thoát đi.

Chỉ là, ra khỏi cầu thang, ngồi lên chiếc xe thể thao yêu thích kia, Lực Côn vẫn bị "Giết" ——

"Chính là cô ấy."

"Cái gì?" Lực Côn thấp thỏm đang giả bộ ngu.

"Cái cô gái núp ở trong khe đó. Lý do em so với anh nên rõ ràng hơn."

Lực Côn dĩ nhiên hiểu, cô gái kia dung mạo quá giống Tina cũng làm cho hắn cũng giật mình.

Nhưng, chân chính hù được hắn, là "Thông báo" của Mạnh Đình.

Thì ra hắn say này sẽ không ngừng bị bức chạy xuống dưới lầu, mượn muối, mượn đường, cho đến. "Mượn đến người?"

Lực Côn bắt đầu oa oa kháng nghị, thậm chí đem cả cô gái họ Tả làm lý do. "Cái Tả tiểu thư đó thật hung dữ, em không dám."

"Đối tượng cũng không phải là cô ấy, em sợ cái gì?"

"Nhưng cô ấy là chủ nhà nha, em vừa nhìn thấy cô ấy liền sợ." Dù sao chính là đừng để hắn chạy xuống dưới lầu.

"Đơn giản, vậy hãy để cho chủ nhân không ở nhà."

À? Thì ra là "Kẻ điệu hổ ly sơn" cũng lấy ra khỏi lồng hấp rồi hả ?

Lực Côn chỉ hy vọng ông trời giúp một tay, đem cái phiên bản Tina đó mau mau chuyển đi. Nhưng cố tình ông trời lại tác oai tác quái, "Cơ hội" trong miệng Mạnh Đình lại có thể đến nhanh như vậy!

Trưa hôm sau, tiếng sấm âm ầm, mây đen đầy trời, mắt thấy sắp mưa to đến nơi, Mạnh Đình cùng Lực Côn hai người từ bãi đậu xe gần nhà đi ra, muốn đi đường tắt cho nhanh một chút, liếc mắt một cái liền thấy Chu Tương.

C bao ln bao nhỏ, vừa m vừa xch, một bộ đng rt l cực nhọc.

Đứng yn tại chỗ, Lực Cn miệng h thật ln, trn mặt viết ln my chữ: thế l “đi đòi nh ma” rồi.

"Hiện tại phải xem biu hiện của em rồi." Mạnh Đình bữu mi, lộ ra mỉm cười kh gặp.

Nhìn Lực Cn chấp nhận m đi ti, sau đ trò chuyện. Mt thy Chu Tương đưa đồ cho Lực Cô, sau khi hai người đồng thời đi vào trong cầu thang, Mạnh Đình thờ phào, tạm thời quyết định như vậy, sau đó cũng hướng đầu hẻm đi tới.

Giọt mưa lớn như hạt đậu dần dần rơi xuống, hơn nữa tiết tấu chợt chuyển dồn dập, người đi đường rồi rít tránh đi, Mạnh Đình cũng bước nhanh vào một mái hiên của tòa nhà gần đó ——

"A! Thật xin lỗi." Một cô gái cũng chạy như bay đến, thiếu chút nữa đụng phải anh.

Mạnh Đình dương mắt, giọng nói đó có chút quen thuộc, ngay sau đó kinh ngạc nhìn thấy khuôn mặt xinh đẹp kia.

Trùng hợp như thế? Cô cũng về nhà vào lúc này?

Đáng chết lại gặp xui xẻo! Cự nhiên lại đụng phải anh ta!

Ân Độ cúi đầu lách mình, sợ chạm phải cái vật gì đó không sạch sẽ, muốn cùng anh cách ra cự ly an toàn nhất.

"Tả tiểu thư?"

Không tệ lắm, vào lúc này cũng chịu mở miệng kim khâu gọi người cơ đấy? Đầu của cô nghiêng nghiêng, sử dụng ánh mắt hỏi thăm.

"Có chuyện, tôi muốn tìm cô tâm sự một chút."

Tâm sự một chút? Quý dĩ! Ân Độ quét mắt nhìn anh sau đó lại nhanh chóng né tránh, mặt nghi ngờ hỏi: "Mạnh tiên sinh, tôi cảm thấy chúng ta không có chuyện gì đáng để mà tâm sự cả."

"Cô biết tôi họ Mạnh?"

"Là vị cảnh sát ngày hôm qua nói." Ai da nha, lại không đánh đã khai rồi.

"Tôi biết rõ người báo cảnh sát là cô." Nhìn cô vẻ mặt ảo não, Mạnh Đình hừ lạnh nói.

"Đúng, là tôi báo cảnh sát! Thì ra anh chặn đường tôi, là muốn hỏi tội tôi sao?" Ân Độ nheo mắt lại.

Suy đoán nhầm chán này, khiến Mạnh Đình mày rậm nhíu lại, bữu môi hừ nói: "Nhầm chán."

"Nhầm chán! ?" Loại biểu tình đáng ghét này lại chọc giận Ân Độ lần nữa. "Tôi nhầm chán? Là ai lúc nửa đêm canh ba quý rống quý kêu, khua khua gõ gõ, chơi rất vui sao? Chẳng lẽ anh không biết nhiều hàng xóm là vi phạm pháp luật sao? Còn nữa, cái tờ báo đó, chớ nói cái gì anh cũng không biết, phía trên ghi địa chỉ rất rõ ràng, cái người tìm bạn đời đó rõ ràng chính là ở lầu ba của các anh."

"Là tôi đang đây!" Một tiếng quát nhỏ vang lên, đã lấy được hiệu quả làm Mạnh Đình hài lòng ——

Cô gái trước mắt này có chứng bệnh cuồng với loạn chậm hiểu sao.(anh đoán quá chuẩn)

"Anh." Ân Độ thật không biết nên nói gì. Không, phải nói là cô cảm thấy căn bản không cần thiết phải nói thêm cái gì nữa.

Cô hất đầu đi, tính toán đi tìm một nơi mà không cần phải đối mặt với anh.

"Đợi chút." Mạnh Đình ngăn cản đường đi của cô, trực tiếp nói: "Tôi chính là muốn tìm cô nói một chút về chuyện kia."

"Tôi vì sao phải cùng anh nói chuyện đó?" Bệnh thần kinh!

"Bởi vì chuyện này ——" Anh đến gần hai bước, nhìn thẳng lấy con mắt của cô, nghiêm túc nói: "Tôi cũng cần sự hỗ trợ của cô mới có thể hoàn thành."

Ân Độ hai mắt bỗng chốc tròn trũng. Cô vừa nghe thấy cái gì?

Anh ta nói anh ta cần cô giúp một tay. Tìm bạn đời, không, cách nói trực tiếp một chút chính là cùng cô "Lai giống"!?

Bạn đang đọc truyện *Bí Kiếp Theo Đuổi Vợ Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3

Ân Độ trừng mắt nhìn cái miệng kia không ngừng mở ra khép lại, rõ ràng là bờ môi có đường cong hết sức mê người, giờ phút này xem ra lại hết sức chói mắt.

"Tiên sinh, anh có biết mình vừa ni ci g khng?" C khng dm tin tn đời ny lại c một ngời v lim si nh vậy!

"C khng phải l đã xem qua tờ bọ rồi sao? Phía tm đã viết rt rt rõ mg, vẫ đ chỉ tiết c th bn lại." Tm tm rừ xung một sợi tc, nh mt của anh sng nh đèn t đang chạy tm đồng, cm khẽ nhếch cùng mi mím chặt khiến gong mặt gc cạnh rõ mg của anh, càng thêm ngạo mạn.

Không thể nhìn được nữa! Ân Độ tức miệng mắng to: "Biến thái!"

Mạnh Đình gật đầu một cái."Quả thật có một chút." Cho nên, trước mắt khẩn cấp nhất, chính là làm thế nào khiến Lục Côn khôi phục lại như bình thường. (@ _ @)

Anh ta lại dám thừa nhận không hề e ngại sao? Ân Độ thật sự khó nhìn lửa giận."Anh thật sự không biết xấu hổ."

"Cô là người đầu tiên dám dùng bộ dạng này nói chuyện với tôi đó." Mạnh Đình con mắt sắc trầm xuống, bắn ra hai tia ánh sáng, tăng thêm vẻ lạnh lùng.

Ân Độ từ trước đến nay đều tin "Quyền thế không thể bẻ cong sự thật", nhưng bây giờ cô cũng giật mình.

Người đàn ông này không dễ chọc!

Cái cặp mắt lạnh như băng của anh kia sau khi được đốt lửa giận, lập tức chiếu ra một loại ánh sáng làm người ta không rét mà run.

Anh chợt tiến lên hai bước.

Ân Độ vội vàng lui lại, hơn nữa chuẩn bị có thể tùy lúc thét chói tai cầu cứu.

"Cô sợ? Sợ cái gì?" Cái cô bé nhanh nhồm nhanh miệng này, mới vừa rồi không phải còn nằng nết rất thuận miệng hay sao?

"Tôi. Tôi có cái gì mà phải sợ?" Mắt nhìn thấy người đang đi lại trên đường, Ân Độ cố gắng ổn định tinh thần, Cô ưỡn ngực lớn tiếng nói: "Là anh quá đáng!"

"Tôi mới vừa rồi chỉ là nhờ cô giúp một tay." Mạnh Đình cau mày.

Anh còn nói! Tức giận khiến Ân Độ đem sợ hãi ném ra sau đầu rồi.

"Giúp một tay cái gì? Anh muốn cái gì? Giống như trong báo chí viết, Cái gì mà phụ nữ giống loài động vật có vú? Chức năng đầy đủ, ưu tiên cho những người có thể sinh con? Anh căn bản là muốn tìm một bộ máy biết sinh nở!"

Tiếng mưa rơi không thể áp được tiếng chữ rửa, khiến cho người bên ngoài và bên trong mái hiên đang tránh mưa đều chú ý nhìn bọn họ.

"Rất tốt!" Mạnh Đình cũng lớn tiếng đáp lại, "Không nghĩ tới cô lại thông minh như vậy, đã hiểu được mọi việc, như vậy tôi cũng không cần tốn nhiều nước miếng nữa."

Tránh cho Ân Đệ giằng mở miệng trước, anh nói tiếp: "Hiện tại thí sinh đã có, cho nên tôi mới tìm cô ——"

"Cám ơn!" Lần này Ân Đệ giành lại được lời của anh. Anh tốt nhất cái gì cũng không cần nói, nếu không. Tôi liền kiện anh. Kiện anh quấy rối tình dục!"

"Quấy rối tình dục?" Sừng sốt mấy giây, Mạnh Đình rất nhanh liền hiểu ra vấn đề, hai mắt bởi vì ân chứa nụ cười mà có vẻ ôn hòa mấy phần. "Tại sao lại kiện tôi?"

"Tại sao? Chỉ bằng. Hành vi anh mới vừa làm!"

"Mới vừa rồi?" Anh héch mảy, "Hi vọng kế tiếp, cô không phải sẽ nói tôi muốn cưỡng hiếp cô."

Ân Đệ xanh mặt nhìn anh, không thể không há mồm để thở. Anh ta lại còn cố tình đổ thêm dầu vào lửa.

Cô thật không thể tin anh có thể ăn nói ngạo mạn thẳng thừng như vậy, mà lại có thể mặt không đỏ, hơi thở không gấp!

"Mới vừa rồi anh tìm tôi là muốn tôi sinh con cho anh! Bộ đáng như vậy còn không gọi là quấy rối tình dục ——"ngẩng đầu lên, cô dừng lại nói.

Anh cười! Anh cứ nhiên cười vào lúc này? Hơn nữa còn cười đến Mê người như vậy? Ân Đệ không thể không thừa nhận, anh cười lên rất đẹp, quả thật có nị lực Câu Hồn Nhiếp Phách.

"Anh cười cái gì?" Cười đến như vậy rêu rao làm gì? Muốn hấp dẫn người sao!

"Tôi nghĩ là tôi nên cảm ơn cô." Dứt lời, nụ cười nhanh chóng thu lại.

"Cảm ơn tôi?"

"Tôi tìm cô sinh con? Cảm ơn cô đã kể cho tôi nghe câu chuyện cười buồn cười như vậy."

"Anh. . . ." Anh đang châm chọc cô sao? Còn nói lời của cô thành truyện cười! "Cái chuyện cười gì? Rõ ràng là chính anh nói muốn tôi giúp một tay."

"Giúp một tay sinh con?" Anh đang cười, hơn nữa còn càng cười càng vui vẻ!

Ân Đệ tức giận trừng mắt nhìn anh.

Mạnh Đình giải thích thật nhanh cho cô hiểu, từ chuyện Lục Côn thất tình, rồi các thí nghiệm, đến đủ loại hành động "Biến thái" của Lục Côn, sau đó là ý đồ mà mình đang báo. Cho đến phát hiện Chu Tương là ứng cử viên tốt nhất.

"Toàn bộ câu chuyện là như vậy cô hiểu chưa?" ANh phát hiện đầu của cô càng lúc càng thấp.

Thì ra đây mới chính là toàn bộ sự thật? Ân Đệ hiểu, chỉ là, vừa nghĩ tới phản ứng của mình vừa rồi, liền thấy xấu hổ....! Hiểu lắm từ nãy giờ, thì ra là anh chỉ muốn cô trợ giúp em trai anh!

Nhưng mà lời nói tiếp theo của anh, lại làm cho cho cảm xúc ngượng ngùng nhanh chóng dòi đi.

"Chỉ cần khiến Lục Côn có thể trở lại thành một người đàn ông chân chính, tôi sẽ trả một trăm vạn Đô-la; nếu là có đứa bé, như vậy lại thêm gấp mười lần."

Anh ta đang làm gì vậy? Dẫn mỗi sao?

"Đủ rồi! anh câm miệng!" Ân Đệ lúc trước ngượng ngùng giờ trở thành hừ không, tiếp tục nổi giận, "Tôi hiện tại liền có thể nói cho anh biết, gấp trăm lần, 1000 lần cũng giống vậy! Chu Tương là bạn tốt nhất của tôi, tôi tuyệt đối sẽ không đem Chu Tương đưa vào hố lửa!"

"Hố lửa?" Mạnh Đình nhìn cô, một tia xem thường cùng cười lạnh mấp máy bờ môi. "Nếu như cô ấy tự nguyện thì sao đây?"

Ân Đệ cũng không ngốc, anh ta nói câu đó là có ẩn ý gì?.

"Anh muốn làm cái gì?"

"Cuộc nói chuyện hôm nay đã có kết quả, cho nên." Kéo kéo cổ áo, anh mang theo vẻ mặt kiêu ngạo nói: "Thực ra cô có giúp tôi không cũng không quan trọng, bởi vì kế tiếp, tất cả mọi chuyện sẽ chỉ liên quan đến Chu Tương, tôi sẽ trực tiếp tìm cô ấy nói chuyện."

"Làm sao có thể!"

"Tại sao không th?"

"Chu Tong c y, c y sẽ khng đồng ý!"

"Vậy hãy đ cho c y chính miệng ni vi ti ci chữ khng ny."

"Nhng." Vn đ l, Ân Đệ căn bản khng dm khẳng định cu trả lời của Chu Tong, sẽ l "c" hay "Khng"?,

"Nhng m ci g? Sao khng ni tiếp? Bởi v c khng phải l c y phải không?." Trên mặt của anh viết hai chữ 'thắng lợi'.

"Tôi, là tôi." Ân Đệ mờ mịt chống đỡ, một lúc sau, cuối cùng cũng tìm ra được chiến lược đối phó. "Chu Trương đã kết hôn rồi! Anh không cần phải uống phí tâm tư!" (chị này háo thắng quá)

Quả nhiên, cô nhìn thấy ánh mắt của anh trầm xuống, chân mày cũng nhíu lại.

"Nếu như cô ấy chịu ly hôn, vậy giá tiền có thể bàn lại." Lạnh lùng, chậm rãi, anh trả lời lại.

Ân Đệ bỗng nhiên có cảm giác da đầu một hồi tê dại. Cố gắng kiềm chế giọng nói, cô dùng bộ mặt không cách nào tiếp nhận hỏi: "Anh mới vừa nói gì?"

"Cám ơn cô đã nhắc nhở tôi điểm này, nếu cô ấy phải làm thủ tục li hôn, và phải bồi thường với chồng của cô ấy, tôi sẽ lo liệu tất cả."

Ân Đệ càng không ngừng nháy mắt, không ngừng hút không khí. Cô bắt đầu hoài nghi có phải rằng tháng bảy năm ngoái ngày phổ độ chúng sinh cô làm không đến nơi đến chốn, cho nên mới trêu chọc phải ác ma này đến cửa?

Anh ta, tại sao có thể độc đoán như vậy chứ?

"Mạnh." Mạnh gì?

"Mạnh Đình." Anh tốt bụng nói lại.

"Mạnh Đình anh ——" Cô ngửa cô lấy hơi lại bị cắt đứt.

"Cô thì sao? Tả cái gì?"

"Tả Ân Đệ! Ân trong ân huệ, Đệ là khác nữ (?)" Đi không đổi tên, ngồi không đổi họ!

"Tả Ân Đệ? Tốt, cô hiện tại im lặng nghe tôi nói cho rõ!"

Ân Đệ há to mồm, bị khí thế bức người của hắn dọa sợ, thật sự an tĩnh lại.

"Cuộc nói chuyện của chúng ta đến đây chấm dứt, chỉ hy vọng cô hiểu rõ một chuyện —— trừ phi Chu Trương từ chối, nếu không dù là ai đi nữa cũng không có quyền ngăn cản, bao gồm cả cô!" Anh nhìn thẳng vào cô nói, đúng lúc phía chân trời lại đánh xuống một tia chớp.

"Tôi nghe anh ——" ầm! Tiếng sấm vang lên! Cô theo bản năng giật mình: "A!" Theo thét chói tai, thân thể cô cũng ý thức tìm kiếm nơi che chở.

Lúc tiến công vào bờ ngực rắn chắc phía trước, mùi nước hoa phái nam liền xông vào lỗ mũi, khiến tất cả động tác phản xạ khẩn cấp ngừng lại.

Không may! Hai tay của anh lại mắc kẹt ở hai bên vai của cô.

Không may! Cô lại dựa đầu vào trước lồng ngực của anh.

Ân Đệ trừng mắt nhìn cúc áo áo sơ mi trên áo anh, Mạnh Đình cau mày lại nhìn hai cánh tay đành dửng giữa không trung.

"Các người đang làm gì?" Bỗng nhiên có người quát lên?

Ân Đệ vừa quay đầu nhìn, thân thể lập tức theo bản năng nhảy ra, kinh ngạc hô: "Học Thánh?"

Hiện trường xuất hiện thêm một chàng trai trẻ tuổi, hai mắt nhìn chòng chọc Mạnh Đình.

"Ân Ân, em ở nơi này làm gì? Anh ta là bạn của em sao? Sao không giới thiệu một chút?" Triệu Học Thánh ánh mắt như cũ nhìn chòng chọc Mạnh Đình không thả.

"Anh Ta? Không phải vậy, anh ấy chỉ là hàng xóm." Ân Đệ theo bản năng liếc Mạnh Đình một cái, cô phát hiện anh đang dùng cái loại ánh mắt lạnh như băng nhìn bọn họ?

"Thật sự là hàng xóm sao? Nhưng sao." Học Thánh dường như có vẻ không tin.

"Anh ấy là hàng xóm trên lầu, bởi vì tránh mưa nên gặp nhau ở đâu, cho nên liền nói chuyện phiếm vài câu." Ân Độ vắt vẻo giải thích, cuối cùng lại nói không nổi nữa.

Cô chợt phát hiện, mình đang để ý, nhưng không phải vì sợ Học Thánh hiểu lầm, mà là cảm giác Mạnh Đình tồn tại ở đây.

Cô mỗi một câu giải thích, dường như lại nhìn thấy trên mặt Mạnh Đình càng thêm đùa cợt, mặc dù cô không bao giờ muốn nhìn cái khuôn mặt ấy lâu một chút nào, nhưng tầm mắt vẫn không tự chủ được mà liếc về phía anh.

Anh đang nghĩ cái gì? Đắc ý? Cười nhạo? Hay là nhìn có chút hả hê chờ xem kịch vui?

Mạnh Đình nhếch miệng, chuyển ánh mắt đi.

Một bộ phim truyền hình nhàm chán. Mặc dù, đáng vẻ cô gái này lúng túng rất thú vị, nhưng, ánh mắt tên thanh niên trẻ tuổi kia nhìn anh như kẻ thù, khiến cho anh có cảm giác chán ghét.

Chắc là bạn trai của cô! gương mặt dưới gọng kính có chút gầy gò nhưng coi như có vẻ tử tế, chỉ là đứng ở bên cạnh cô, thanh niên này vô luận khí thế, đáng vẻ, dường như cũng không quá tương xứng.

Nhưng điều này cũng không liên quan đến anh. Mưa đã tạnh dần, anh cũng nên đi thôi.

"Ân Ân, vị hàng xóm này họ gì? Tên gì?" Học Thánh vẫn không ngừng tra hỏi.

"Anh hỏi cái này để làm gì?"

"Bởi vì anh nghi ngờ. Đợi chút, dừng đi!" Học Thánh chợt la ầm lên.

Ân Độ quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một bóng lưng cao lớn đang vội vã đi trong mưa phùn.

Đến khi trong tầm mắt xuất hiện thêm bóng dáng của Học Thánh thì Ân Độ bỗng chốc khôi phục ý thức.

Học Thánh tại sao lại đuổi theo anh?

Ân Độ kinh ngạc, đánh chết cô cũng không tin, Học Thánh là loại người vì tranh giành tình nhân mà ra mặt!

Cô còn chưa đuổi kịp đến nơi, lại nhìn thấy ——

Học Thánh anh tự nhiên. Tự nhiên lại cúi người rồi cười với Mạnh Đình?

"Xin lỗi, cho hỏi anh có phải là tổng giám đốc Mạnh của tập đoàn Kinh Thịnh phải không? Ngưỡng mộ đã lâu ngưỡng mộ đã lâu! Trước đây tôi đã nhìn thấy anh trên báo tài chính và kinh tế, khng nghĩ tí h nay c cơ hội c th chính mt chìm ngồng phong thi của anh."

Tập đoàn Kinh Thịnh? Tổng giám đốc? Con "con su" ný lại l tổng giám đốc của kinh Thịnh? Ân Độ ngẩn cả người.

Kinh Thịnh, một cng ty kinh doanh đa quc gia chiếm lĩnh thị trường ở ln, trừ tổng cng ty ở bn Mỹ, còn c thm rt nhiu chi nhánh trải rộng toàn thế giới.

Cô biết được nhiều như thế, là bởi vì Học Thánh không biết đã nói tới bao nhiêu lần, anh vẫn muốn cùng công ty này hợp tác. Anh vẫn luôn một mực chờ cơ hội, mà bây giờ, cơ hội đã tới sao?

Có lẽ, Học Thánh đã vui mừng quá sớm.

"Tôi không biết anh." Một câu nói lạnh buốt.

Ân Độ không cần ngắt đầu, cũng có thể tưởng tượng anh nói lời này thì "Chiếu tướng" đến cỡ nào, cô cảm giác cổ càng lúc càng nặng, hai cái chân bắt đầu bò —— Cô muốn co căng chạy.

Học Thánh đúng lúc này lại kéo tay cô lại, đẩy về phía trước. "Tôi tên là Triệu Học Thánh, là bạn trai của Ân Ân."

"Ân Ân? Ân Ân." Mạnh Đình giống như đang đùa giỡn với cái nick name này của cô, không ngừng nói lặp lại.

Đừng gọi nữa! nghe anh gọi cô như vậy ! Ân Độ toàn thân nổi da gà.

Thảm hại hơn chính là, sau khi nghe câu nói sau của Học Thánh, cô thật sự muốn ới!

"Mạnh tiên sinh, ngay lúc đầu tôi đã cảm thấy trông anh rất quen mắt, nhưng Ân Ân nói anh là hàng xóm trên lầu, tôi lại nghĩ điều này làm sao có thể? Lấy thân phận của anh làm sao có thể ở chỗ này? Không nghĩ tới thật sự là anh! Ân Ân thật là có phúc khí tốt, có hàng xóm như anh vậy, ha ha ha."

A anh đi chết đi! Chỗ cô ở mà là địa phương người không nhận ra à? Ân Độ trừng mắt nhìn Triệu Học Thánh, thật là muốn vắn đầu của anh ta xuống.

"Tôi thực sự sẽ ở nơi này một thời gian." Mạnh Đình giống như phát hiện ra chuyện thú vị gì, ánh mắt không e dè trực tiếp rơi vào trên mặt Ân Ân. "Chỉ là, Ân Ân. Có cho rằng tôi là hàng xóm có phúc khí hay không, vậy tôi cũng không biết."

Anh đang có ý sao? Ngắc đầu, cô nhìn thấy con mắt chờ đợi của anh.

"Mạnh tiên sinh quả nhiên là rất hiểu bản thân mình." Ân Ân nghiêng răng nói.

Bốp bốp, bốn con mắt nhìn nhau tóe ra lửa.

Bên tai xen lẫn những âm thanh hỗn độn ——

"Đương nhiên là có phúc khí! Ân Ân thích nói đùa, tổng giám đốc Mạnh xin anh chớ để ý. Người ta nói bà con xa không bằng láng giềng gần, có thể trở thành hàng xóm chính là một loại duyên phận, nếu như tổng giám đốc Mạnh không ngại, tôi sẽ báo Ân Ân làm mấy món ăn sáng, mong anh tới đây ngồi một chút, không biết ý của anh."

"Chỉ sợ Ân Ân không hoan nghênh." Không biết rằng treu chọc cô cũng thú vị như vậy, khiến anh không ngừng muốn chọc giận cô. Mạnh Đình phát hiện mình đối với cô nảy sinh hứng thú mà từ trước đến nay chưa từng có.

"Hoan nghênh, dĩ nhiên hoan nghênh! Có thể cùng kết bạn với tổng giám đốc Mạnh, chúng tôi vui mừng còn không kịp, Ân Ân, em nói có đúng hay không?" Học Thánh đung khủy tay của cô, "Ân Ân?"

"À?" Bỗng dưng cô hoàn hồn, rũ mắt xuống, hỏi: "Cái gì?"

"Em cũng nói mấy câu đi, để tổng giám đốc Mạnh biết em cũng hoan nghênh anh ấy đến."

"Em? Hoan nghênh anh ta?" Cô mặt mờ mịt.

"Em làm sao vậy? Anh nói cái gì em cũng không nghe sao?" Học Thánh cau mày, nghi ngờ hỏi.

"Em." Ân Ân chợt giật mình, mình đang làm chuyện hoang đường gì vậy. Cô làm sao lại "Nhìn" Mạnh Đình hết sức chần chú như vậy? Anh đối với cô mà nói cái gì cũng không phải!

Nhưng, lời nói của Học Thánh lại khiến cô không thể không để ý.

"Mới vừa rồi anh muốn mời tổng giám đốc Mạnh đến nhà em gặp mặt, hi vọng anh ấy nể mặt, không ghét bỏ thì tốt rồi."

"Học Thánh ——" Cô đang muốn từ chối, thì bị Mạnh Đình đoạt lời nói.

"Không thành vấn đề." Mạnh Đình một lời đồng ý.

"Vậy thì quyết định như vậy đi!" Học Thánh giọng nói đã hưng phấn đến run rẩy.

Quyết định? Cứ như vậy quyết định rồi hả? ! Đó là nhà của cô! Cô lại không có quyền liên tiếng là thế nào?

Đợi Mạnh Đình đi xa, Ân Ân bắt đầu kháng nghị việc tự chủ trương của Học Thánh.

"Tại sao? Tại sao em không muốn mời tổng giám đốc Mạnh vào nhà?" Học Thánh có chút không vui.

"Bởi vì." Bởi vì sao? Ân Ân nói ra chuyện Mạnh Đình thay mặt em trai tìm bạn đời, bao gồm cả chuyện Chu Tương trúng tuyển, mặc dù cô mơ hồ cảm thấy, đó cũng không phải là lý do duy nhất mình bài xích Mạnh Đình .

Không ngờ, Học Thánh vừa nghe, sắc mặt liền vui mừng!

"Thật tốt quá!"

"Tốt? Tốt cái gì?" Ân Ân sắc mặt bỗng chốc trầm xuống. "Chẳng lẽ anh cũng cho là phụ nữ chỉ xứng đáng làm hàng hóa thôi sao?, đưa tiền ra là tính toán mua bán?"

"Em đúng là chết não. Em không suy nghĩ một chút, Chu Tương nếu như trở thành vợ của Mạnh Nhị thiếu gia, vậy tương lai quan hệ giữa chúng ta cùng Kinh Thịnh không phải rất thân thiết sao."

"Không phải chúng ta." Chớ có đem cô gộp cả vào. Nhìn thấy suy nghĩ muốn trào cao của Học Thánh, Ân Ân không nhịn được nói một câu: "Em không biết anh lại giỏi tính toán như vậy."

"Tính toán?" Học Thánh xem thường lắc đầu nói: "Đây là thực tế, vì muốn sinh tồn, em hiểu không?"

"Nhất định phải nịnh bợ quyền thế mới có thể sinh tồn sao?"

"Ít nhất anh hiểu rất rõ, chỉ cần Mạnh Đình chịu cho cơ hội, anh liền có thể giữ được công ty."

Công ty lại xảy ra vấn đề?

Học Thánh kể chuyện cơ sở sản xuất kinh doanh đồ chơi của anh, bị hàng của Đại lục đưa vào cạnh tranh giá khốc liệt, dẫn đến việc đơn đặt hàng ngày càng ngày càng ít đi, sắp có nguy cơ phải đóng cửa, đồng thời lại oán trách cô không qua công ty giúp anh một tay.

"Học Thánh, anh không cần nhắc lại chuyện này, vấn đề này chúng ta đã nói rõ rồi, không phải sao?"

"Nhưng anh vẫn không hiểu, cũng đi làm, em tại sao không qua chỗ anh giúp anh một tay vậy? Giống như mẹ anh nè, dù sao chúng ta sớm muộn cũng kết hôn, ở chung với nhau trước cũng có sao đâu? Em xem Ân Mỹ em gái của em, không phải là cô đưa bé rồi mới kết hôn sao?"

Vừa nhắc tới em gái, Ân Đức sợ mặt càng đen hơn.

"Đừng nhắc tới Ân Mỹ. Em sẽ không có ngu ngốc giống như em ấy, bị tình yêu làm cho đầu óc hôn mê, kết quả thì sao?" Kết quả tốt đẹp chính là toàn bộ tuổi thanh xuân chôn vùi để giúp chồng trả nợ đánh bạc. Nghĩ đến đứa em gái duy nhất này, tuổi còn trẻ mà phải mang theo con đi làm thuê, bộ dáng thì tiêu tụy, càng khiến Ân Đức đau lòng hơn.

"Được rồi, không nói tới Ân Mỹ nữa. Chỉ là, mẹ anh nói cũng không sai mà! Chuyển đến ở trước, như vậy em cũng có thể thích ứng sớm một chút, bên cạnh anh cũng có người chăm sóc, không phải tốt hơn sao?"

Đương nhiên tốt. Ân Đức nghĩ thầm. Mẹ Học Thánh "Khích lệ" cô như vậy — giống như cô là cô con dâu chuẩn mà bà đang tìm kiếm, một người nhưng lại làm được việc của ba người, là phúc khí của Triệu gia.

Về đó cô phải làm những gì? Làm kế toán, nấu cơm kiêm người bán hàng. Những thứ này cũng không coi là việc nặng nhọc gì, nhưng vấn đề ở chỗ "Cô là con dâu" tiền lương, chắc chắn công ty không có tính đến khoản này.

"Học Thánh, em có nỗi khổ tâm riêng của em, em cũng cần kiếm tiền."

"Anh cũng cần kiếm tiền, nhưng sao có thể thiếu phần của em chứ? Em với anh không phải đều giống nhau sao?" Học Thánh buồn cười hừ nói: "Nói đi nói lại, em chính là vì vấn đề tiền lương, đây chẳng qua chỉ là một hình thức, nếu em cần tiền, thì lúc nào cũng có thể nói với anh mà."

"Em chính là không muốn như vậy!" Ân Đức kích động. "Không sai, em rất cần tiền, rất nhiều rất nhiều tiền, em hi vọng mình có khả năng để giúp đỡ Ân Mỹ, càng hy vọng hoàn thành nguyện vọng của ba em, mua lại căn nhà của tổ tiên đã bị tòa bán đấu giá, nhưng số tiền này phải do chính tay em kiếm được, không phải nhờ vả đến ai! Anh hiểu không?"

Cô nhìn nét mặt của Học Thánh — Anh không hiểu.

Đột nhiên, điện thoại di động vang lên, anh vội vã bắt máy, nhanh chóng đi sang bên cạnh nói chuyện.

Ân Đức cảm giác mình giống như một tên ngốc, đứng ngẩn người ở trên đường.

Cho đến khi anh cúp điện thoại di động, mới nói: "Vốn là muốn tìm em cùng ăn cơm, nhưng bây giờ anh lại có chút việc, phải đi ngay, ngày mai đi, ngày mai anh tới đón em."

"....."

Vẫn một chiếc tắc xi, Học Thánh quay đầu lại: "Ân Ân, hôm nay thật sự không được, đành để tới mai vậy."

"Tới mai cũng không được." Ân Đức cuối cùng cũng có thể đem lời nói cho hết, "Em buổi tối còn làm thêm ở nhà hàng, bây giờ chỉ trở về thay quần áo, sau đó phải tới chỗ làm ngay."

"Sao em không nói chuyện này trước với anh?" Tắc xi tới, Học Thánh tay dừng ở nắm cửa xe, quay cau mày đầu nhìn cô, sau đó phất tay một cái, "Chuyện này chúng ta sẽ bàn lại sau."

Nói chuyện gì? Nhìn tắc xi nghênh ngang rời đi, Ân Đức dùng sức thờ phào.

Cô tâm trạng rất phức tạp, giống như trái tim tháo xuống được gánh nặng. Gánh nặng? Hai từ này thoáng qua trong đầu, khiến cô giật mình.

Đây là chuyện gì xảy ra? Tuy nói giữa cô và Học Thánh không có tình yêu oanh oanh liệt liệt, nhưng, dù gì sao cũng là một đường ổn định, không sóng không gió. Cô vẫn cho rằng sau này cũng như vậy, sẽ không cũng không nên có bất kỳ thay đổi nào.

Hôm nay, cô tự nhiên lại sợ phải đối mặt với Học Thánh?

Lắc lắc đầu, cô nhắc nhở mình lần nữa sắp đến giờ làm việc rồi, sai đó quay đầu đi vào đường tắt, đi thật nhanh về nhà.

Vừa đi đến cửa cầu thang, Ân Đức ngẩng ngẩn cả người.

Mạnh Lực Còn lại từ cửa chính nhà cô đi ra! ?

Vào cửa, Chu Tương lại cho cô câu trả lời còn khinh khỉnh hơn cả bị sét đánh —— Cô ấy đã đồng ý giúp đỡ Lực Còn!

"Giúp một tay? Chu Tương, cậu có hiểu rõ mọi chuyện không vậy, người ta muốn cậu giúp một tay việc gì? Là giúp anh ta sinh con đó!"

"Là giả vờ sinh con!" Chu Tương sửa chữa.

"Giả vờ? Nghĩa là sao?"

Chu Tương bắt đầu văng nước miếng giải thích cho cô, Ân Đề nghe xong đầu choáng váng mắt hoa lên.

Cái này gọi là đạo cao một thước, ma cao một trượng sao?

Thì ra là, cái "Mạnh Lệ quân" này, lại bằng mặt chứ không bằng lòng, thâm cầu kết với Chu Tương để diễn trò, mục đích chủ yếu chính là khiến Mạnh Đình cho rằng hiệu quả đã đạt được, yên tâm rồi đi.

"Đợi chút." Ân Đề tức giận hỏi: "Cậu. Cứ như vậy có lòng tin có thể lừa gạt được Mạnh Đình?"

"Hừ." Chu Tương hếch cằm kiêu ngạo: "Chuyện khác mình không dám nói, nhưng giả vờ nói chuyện yêu đương, đối với mình mà nói, tuyệt đối không khó khăn."

Ân Đề than nhẹ một cái, đồng ý nói: "Điểm này mình tin tưởng." Nhưng cô càng tin tưởng hơn, từ nay về sau, chỉ sợ nơi này sẽ biến thành nơi tị nạn rồi.

Bạn đang đọc truyện *Bí Kiếp Theo Đuổi Vợ Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4

Đêm nay, Ân Đề từ nhà hàng tan việc về nhà, đến giữa giữa cầu thang thì gặp Chu Tương cũng vừa trở về, mà tên "Đàn ông" mà cô đang dựa người vào, chính là "Mạnh Lệ quân" (chắc các bạn xem phim Mạnh Lệ quân rồi chứ, con gái đóng giả con trai... nhưng trong trường hợp này thì ngược lại=)).)

Trin khai hnh động nhanh nh vậy sao?

Nhng, Ân Đề lúc ny một mỗi khng c d thừa sức lực m đ ý ti bọn họ.

Vo nh, nm ở trn giòng, c chỉ mun ngủ một gic thật ngon.

"Ân Ân, Ân Ân, cậu, nhanh ln một chút."

"Lm sao vậy?" Ân Đề đang mơ mơ mng mng th bị Chu Tong lay tỉnh, mở mt vừa nhìn, phát hiện trong phòng có thêm một cô cô gái, "Vị tiểu thư này là ai vậy?"

"Cô ấy là em gái Lực Còn đó."

"Đó, em gái Lực Còn." Gì? Ân Đề cuối cùng cũng tỉnh táo lại, tên đàn ông này. Không, người phụ nữ trang điểm tỹ mĩ này , lại là.

"Chu Tương! Tại sao cậu có thể tùy tiện dẫn đàn ông vào phòng, cậu ——"

"Đừng như vậy mà, chỉ mượn một lúc thôi, một lúc là được rồi." Chu Tương vỗ tay luôn miệng nói làm ơn.

"Mượn cái gì?"

"Gian phòng này."

Đông! Ân Đề thiếu chút nữa từ trên giường lăn xuống đất."Cậu bị điên à?"

*****ta là đường Phân cách

Cô cũng điên mất rồi. Ân Đề nghĩ thầm.

Nếu như không phải bị điên rồi, cô làm sao có thể cho phép mình đồng ý cái loại chuyện điên rồ này?

Trong đêm khuya, cô lại cho phép Mạnh Đình xuất hiện ở trong phòng khách nhà mình? Còn che dấu cho đôi "Cầu nam nữ" Không, phải là chị em" mới vừa đến đập đầu cầu xin cô kia, còn bị buộc trở thành tòng phạm.

"Cô nói Lực Côn ở bên trong? Cùng Chu Tương?" Mạnh Đình nhìn về cửa phòng đang đóng chặt.

"Ừ." Gật đầu một cái, Ân Đệ kéo lê dép đi, suy sụp ngồi xuống ghế sofa ngáp mấy cái liên tiếp, "Hắc ——" đột nhiên ý thức được anh đang nhìn mình chăm chú, cô vội vã đưa tay che miệng đang mở lớn.

Hành động này khiến cho Mạnh Đình cười to.

Giờ phút này cô mắt buồn ngủ như có sương mù, hai gò má nhợt nhạt, mất đi một chút sinh khí, nhưng lại thêm mấy phần mềm mại đáng yêu của một cô gái.

Anh chuyên chú đến gần ánh mắt như càn rờ, khiến Ân Đệ bắt đầu cảm thấy toàn thân không được bình thường. Cô ngồi thẳng lưng lại, hất tóc, cô bắt đầu nhìn lại áo ngủ đang mặc trên người.

Đều do hai người trong phòng kia, nhìn thấy người bấm chuông cửa là Mạnh Đình, liền giống như gặp quỷ lập tức xông vào phòng, sau đó còn không cho cô một chút thời gian đổi quần áo, liền đem cô "Xin" ra ngoài mở cửa nghênh đón anh.

Còn may, áo ngủ bằng bông trên người cô coi như là bảo thủ (kín đáo).

"Xem ra cô có vẻ không vui."

Nói nhảm! Đang an ổn ngủ ngon, lại phải lên tinh thần đón vị "Khách không mời mà đến" này! Buồn cười nhất, đây là nhà của cô, cô lại có loại cảm giác gò bó muốn chết, thật là không giải thích được.

"Có sao? Chắc là do buồn ngủ quá." Đã khuya rồi..., tiền sinh xin đi thông thả a."Anh muốn chờ sao? Bọn họ. Có thể sẽ lâu một chút."

"Đó?" Mạnh Đình khẽ chau mày, "Cô xác định?"

"Đương nhiên. Theo tôi thấy, chắc chắn sẽ không quá nhanh đâu." Vị "Em gái Lực Côn" kia,nếu tháo hết phụ kiện ra chính là một đại công trình đi! Ân Đệ không khỏi nghi ngờ, nhưng nếu để Mạnh Đình biết mình tốn bao nhiêu công sức, nhưng lại chỉ thúc đẩy được một đôi "Chị em", vậy thì sẽ như thế nào?

Nghĩ tới đây, Ân Đệ cũng cảm thấy có chút chột dạ, lúc trước cô không cho là mình có phần nghĩa vụ trong chuyện này, nhưng lúc này cô lại dính phải tội bao che - đồng lõa.

Không nhận được liếc về phía anh, lại phát hiện anh cũng đang nhìn cô, hơn nữa ánh mắt rất quý dị.

"Vậy theo cô, bọn họ ở bên trong làm cái gì?"

Trong phòng chợt truyền đến "A, nhẹ một chút" âm thanh ái muội truyền ra, khiến trên mặt Ân Đệ tràn đầy vạch đen.

"Tôi Tôi không biết, tôi đi ngủ." Biết rất rõ ràng bên trong "Có cái ngụ ý khác", nhưng làm sao biết Mạnh Đình nghĩ gì, Cô cảm giác trên mặt — nóng lên.

"Đi ngủ?" Tầm mắt của anh bắt đầu nhìn không gian trong nhà.

Hai phòng, trừ cái phòng cửa đang đóng chặt kia, một căn phòng khác cửa chưa đóng hết lại, là hành lý của Chu Tương còn chưa sắp xếp xong, ngay cả cái giường mới vừa vận chuyển tới, vẫn còn dựa vào một chỗ chưa có lắp lại.

Thấy thế, Ân Đệ lập tức có cảnh giác.

"Tôi ngủ ở trên ghế sa lon, mới vừa tan việc trở về liền. Phát hiện bọn họ ở bên trong, cho nên tôi đành ở phòng khách chờ, liền ngủ quên mất." Nói cho hết lời, cô phát hiện khả năng nói dối của mình ngày càng cao.

"Tan việc muộn như vậy?"

"Làm thêm đương nhiên là nghỉ muộn."

"Làm thêm? Sao làm nhiều như vậy?"

"Yêu tiền a, đương nhiên là phải làm."

"Tại sao?"

"Tại sao? Đương nhiên là thiếu tiền, tôi không giống vài người mới sinh ra đã được ngâm thìa vàng, sinh ra đã có người giúp, trừ dựa vào chính bản thân

mình còn có thể như thế nào?"

"Bạn trai cô đâu?"

"Anh ấy? Anh ấy thế nào?"

"Anh ta không có tiền sao?"

"Nhà anh ấy trước đây cũng là danh gia vọng tộc, chỉ là truyền qua mấy đời đã thay đổi, từ từ xuống dốc, vì muốn mở công ty, còn phải bán của cải của tổ tiên lấy tiền làm vốn, hiện tại công ty lại gặp phải nguy cơ. . . . Anh hỏi cái này để làm gì?"

"Tôi cho là cô sẽ hi vọng câu được một chú rùa vàng."

"Nghĩ thì nghĩ, nhưng lại không có được cái vận may kia." Ân Độ rất thẳng thắn trả lời.

Dừng lại một lúc, Mạnh Đình mở miệng lần nữa: "Cô rất yêu bạn trai của cô?"

"Tôi. . . ." Lời đến khóe miệng lại dừng, cô tại sao lại phải nói chuyện này với anh ta? Tuy đã đồng ý với Chu Trương tuyệt đối sẽ tận lực giữ vững hòa bình, nhưng, không có nghĩa là giữa cô và anh cũng vậy, có thể thân cận đến đâu cũng không thể nói trước được.

Cô chần chờ lại khiến Mạnh Đình hiểu sai, "Khó nói sao?"

"Là không cần phải nói." Ân Độ ngược ngung trả lời lại, "Đây là chuyện riêng của cá nhân tôi, anh không lẽ lại nảy sinh hứng thú?."

"Nếu như mà tôi nảy sinh hứng thú thì sao đây?" Anh trả lời một câu khiến cho người ta kinh ngạc.

"Anh. . . ." "tại sao đáp án của anh luôn khiến cho người khiếp sợ như vậy?"

"Trong nhà của cô còn những ai?" Anh thật sự cảm thấy hứng thú vô cùng.

"Ba mẹ tôi đã qua đời rồi, chỉ còn em gái tôi và tôi hai người." Ân Độ vốn không muốn trả lời, nhưng theo bản năng, lời nói vẫn chạy ra khỏi miệng.

"Em gái cô đâu? Sao không ở cùng với cô?"

"Em ấy lập gia đình rồi." Không phải đã hạ quyết tâm không để ý đến anh ta rồi sao?

"Ah, Sm nh vậy, thật không nghĩ tí?"

Ân Độ trừng mắt nhìn anh. Mặc dù ngồi ăn ng ng ny ni rt đng ăn đòn, nhưng m anh lại ni đúng.

"Đúng vậy, thật không ai ngờ tí, chỉ c th đổi lỗi cho trẻ tuổi không hui chuyện, m c th bị tn đn ng thi tha đ lừa gạt." Cô tức giận trả lời.

"Cô thì sao?"

Cô thế nào?

"Cô tuổi cũng không còn nhỏ, không phải là về phương diện này cũng nên lo lắng sao?."

Ân Độ cảm lập tức rơi xuống. "Cái gì gọi là tuổi không còn nhỏ? Tôi mới hai mươi bốn tuổi." Đây là thời kỳ hoàng kim để kết hôn đấy.

"Anh thì sao? Chắc là bốn mươi mấy đi?" Cô cố ý nói!

"Vừa khéo hơn cô sáu tuổi. Tôi bên ngoài nhìn già như vậy sao?" Mạnh Đình lộ ra vẻ mặt buồn rầu.

Anh cũng là cố ý.

Cô cho là anh thật sự sẽ để ý cái này! Quay đầu sang một bên hé miệng cười trộm, Mạnh Đình khóe môi cũng theo khe nâng lên.

Suy nghĩ của cô gái này rất dễ đoán. Đột nhiên, Mạnh Đình cảm thấy cô gái ngốc nghếch trước mắt này có chút đáng yêu.

Anh không nhận được nghĩ muốn trêu chọc cô, "Nghe nói kết hôn ở Đài Loan, tuổi của nam nữ chênh lệch có loại kiêng kỵ, giống chúng ta chênh lệch sáu tuổi cũng không thích hợp để kết hôn, có phải không?"

"Cái gì?" Ân Độ trái tim không tự nhiên, nói tuổi, lại nói hôn nhân, lại nói về vấn đề này là sao? Người của Đàn gia đều như vậy sao? Cô không được tự nhiên trả lời: "Phải. . . . đúng là không thích hợp."

Cô gượng trấn định, cô ngay sau đó mở ti vi lên, hơn nữa đem điều khiển ti vi đưa cho anh.

Đề cho anh xem ti vi đi. Gần một trăm kênh mặc cho anh chọn lựa, không cần lo cô ra làm trò giải trí nữa, bởi vì cô thật sự không biết làm thế nào để đối phó với những lời nói của anh.

"Tôi không thích xem ti vi, " Anh trừng mắt nhìn điều khiển ti vi, thật lâu mới nói ra được câu này,

Ân Đệ trở mặt, "Anh." Trời ơi, bây giờ còn có người như vậy nữa?

Mở ti vi chuyển đến kênh đang chiếu lại bộ phim mà Ân Đệ thích xem nhất. Anh không xem, vậy cô tập trung xem là được.

Ân Đệ cố gắng để cho toàn bộ tinh thần của mình tập trung vào màn hình, nhưng bộ phim thật cảm động, cô lập tức không kìm được mà đồng cảm với nhân vật trong phim liên khóc rống rống.

Mạnh Đình thân thể to dài thoải mái dựa vào trên sofa, anh cũng ở đây Xem cuộc vui" —— nhìn thấy cô cố gắng không cho nước mắt rơi xuống, mắt mở lớn nhìn ti vi chăm chăm.

"Này. Người kia đáng thương lắm sao?"

"Ừ, nhà cô ấy phá sản rồi, ba cô ấy cũng sắp qua đời." Đầu là do người biên kịch đáng chết kia, tại sao có thể viết ra câu chuyện giống tình cảnh của cô như vậy chứ? Xem thế này, cái loại cảm động dẫn đến kích động, liền khiến cô mất khả năng khống chế.

Nghĩ đến ba của mình, Ân Đệ nước mắt bắt đầu rơi xuống. Cô làm cái gì cũng không giúp được, không chỉ lúc ba bệnh nặng dẫn đến bị mù sau đó qua đời, hay là lúc em gái khóc lóc kể lể uất ức, Ân Đệ cảm thấy mình bất lực liên khóc rống lên.

Thật không hiểu nổi, nói khóc liền khóc luôn sao? Nghe thấy thanh âm hi mũi của cô gái bên cạnh, Mạnh Đình nhủ lòng may.

Anh không chịu nổi khi nhìn phụ nữ khóc. Chỉ là, giờ phút này còn có một loại cảm giác không thể nói ở trong ngực anh —— Anh không cách quen được cô gái luôn tỏ ra mạnh mẽ trước mắt này, lúc này lại lộ ra bộ dáng đáng thương.

"Không nghĩ tới cô lại thích khóc vậy."

Cảm giác trong lời nói của anh có sự chế nhạo, Ân Đệ trong nháy mắt tức giận, "Đó là do anh không có sự đồng cảm!"

"Đây chẳng qua chỉ là một vở kịch."

"Không phải diễn kịch, ít nhất đối với tôi mà nói là không phải! Anh căn bản cái gì cũng không biết!" Cô quát to lên, lại muốn khóc.

Vẫn là tính cách có gai gương mặt quật cường như trước, nhưng bây giờ trong mắt Mạnh Đình cũng không thấy sự chanh chua đánh đá. Ngược lại, trái tim mơ hồ có loại cảm giác loạn nhịp .

Là thương hại sao? Loại cảm giác lạ lắm quá mơ hồ này thật khó hiểu, anh chỉ biết mình thà bị cô nói móc còn hơn.

"Sao lại tự đi tìm khổ cho mình như vậy?" Chủ động cầm lên cái điều khiển ti vi, tùy tiện đổi lại kênh là điều duy nhất anh có thể làm.

Ân Đệ cố gắng để cho mình khôi phục lại bình tĩnh, bên tai chợt truyền đến giọng nói của anh ——

"Cô gái trên ti vi nhìn rất giống cô."

Chỗ nào? Ân Đệ không nhìn còn khá, vừa nhìn lập tức đỏ mặt lên. Nhưng thấy trên màn hình cô gái đang ở trong lòng một người đàn ông hường thụ vuốt ve an ủi, vẻ mặt vô cùng say mê.

"Nói vậy! Giống chỗ nào hả?." Thật nghi ngờ ánh mắt của anh, lại dám nói cô giống cô diễn viên đóng vai đào hát (người hát kịch) trong ti vi kia?

"Má có mấy phần giống nhau, chỉ là vóc người." Anh quay lại nhìn người cô đánh giá, nhưng không nói tiếp đoạn sau.

Ai có thể nhịn, không thể nhẫn!

"Mạnh Đình, anh như vậy là có ý gì?"

Nhìn cô gái mắt đang trừng lên, hai tay chống eo tỏ vẻ hung ác, Mạnh Đình khẽ cười."Không có gì, chẳng qua là cảm thấy đáng này vẻ của cô, tôi nhìn quen hơn."

Ân Đệ nháy mắt mấy cái. Anh đang có ý sao? Chẳng lẽ. Chỉ vì không muốn nhìn cô đau lòng rơi nước mắt sao?

Cố gắng áp chế không cho mình suy nghĩ quá nhiều, Ân Đệ cố lên giọng nói: "Tôi như thế nào có quan hệ gì tới anh? Tôi nhớ là chúng ta quen biết nhau chưa được bao lâu."

"Vậy sao?" Anh nói rất nhẹ nhõm tự nhiên: "Cô không nói, tôi đúng là đã quên, thì ra là chúng ta quen biết nhau chưa lâu."

"Quên? Tôi thấy anh là đang cố ý đúng không? Anh muốn nhanh làm quen với tôi, mục đích là muốn tôi giúp mai mối cho em trai của anh."

"Có lẽ." Anh không thèm để ý chút nào lên tiếng: "Chẳng lẽ cô không hi vọng cùng tôi thân thiết hơn một chút sao?"

"Tôi vì sao phải hi vọng như vậy?" Ân Độ trợn to mắt.

"Bởi vì" Anh mím miệng lại, cố ý lộ ra vẻ mặt bất đắc dĩ, "Tôi cho là, nên coi mình như một chú rể rùa vàng."

Ân Độ há to mồm, cố gắng đọc suy nghĩ trên gương mặt đang đánh trống lảng của anh, cô bật cười rồi. Sau đó, dùng vẻ mặt cực kỳ tiếc nuối khoa trương, nói: "Nhưng quá đáng tiếc, con rùa vàng này tốc độ quá chậm."

"Đó có phải là chi tiếc không gấp sớm không?"

"Ừ." Miệng uống một hóp trà to, cô trả lời, quét mắt nhìn anh một cái, nhất thời ngụm trà đã nuốt vào bụng như được đun sôi một lần nữa, làm cô cả người nóng rực lên.

Không phải là đang nói đùa sao? Ánh mắt của anh làm gì mà chuyên chú như vậy?

Không thể tiếp tục chơi được nữa! Người đàn ông này cô không đủ khả năng đối phó.

"Anh có muốn uống cái gì không? Nước trái cây? Hay là cà phê?" Không khí lập tức trở nên mập mờ, cô bối rối đứng dậy.

"Có là được rồi." Đợi anh rời đi dễ tính.

"C ngồi no ni cho c biết, lúc c đổ mặt trng rt đng yu cha?"

Ân Độ ly ly nc tri cy từ trong tủ lạnh ra, anh lại đột nhìn ni một cu, lm hại c thiu chút nữa lm roi ci ly xung.

C chỉnh nhanh lại thần sc, cầm chc ly nc tri cy.

C khng dm nhn vo mt của anh, cứng ngc ni: "Đáng yêu ——nhưng không thể tùy tiện yêu." Một câu nói thô tục, nhưng cũng là từ ngữ nhắc nhở chuẩn xác nhất .

"Cô nghĩ nhiều quá rồi."

Trừng mắt nhìn người đàn ông đang tao nhã uống nước tái cây kia, Ân Độ bắt đầu hối hận rồi. Cô nên đuổi anh đi ngay từ đầu mới phải!

"Có điều, tôi vẫn còn phải cảm ơn cô."

"Không cần, dù sao thì cũng sắp hết hạn sử dụng." Hiện tại mới hiểu được lẽ phép à?

"Tôi là nói Chu Tương."

Cái gì? Không phải nói nước trái cây sao? Chỉ là cũng không khác nhau lắm, đều là sắp "Quá thời hạn" Ân Độ vì hiểu lầm của mình mà bật cười.

Cố gắng nhịn cười, cô nghiêm túc nói: "Chuyện Chu Tương với em trai của anh, tôi không quản được."

"Vậy thì tốt."

Cô nhú lông mày. Lượn hơn nửa vòng, anh không phải là muốn cô giúp đỡ anh sao?

"Anh cũng không nên vui mừng quá sớm, bọn họ." Ân Độ bị chính câu nói này của mình dọa sợ. Cô đang làm gì? Mặc dù cô không thể chấp nhận cách làm này của Chu Tương, nhưng cô cũng không thể phản bội bàn bè được!

Nhưng, người đàn ông khôn khéo này đã nghe ra sơ hở trong lời nói của cô. "Bọn họ như thế nào?"

"Bọn họ." Ân Độ bị ánh mắt sáng quắc kia làm cho hoảng hốt, may mắn cửa phòng lúc này kịp thời mở ra.

Lực Côn đã Khôi phục hình dáng cũ cùng Chu Tương hiện thân, hóa giải nguy cơ.

Khi hai người đàn ông này rời khỏi, phòng lại khôi phục yên tĩnh vốn có.

Ân Độ không nhận được trách móc Chu Tương, "Minh cầu xin cậu, về sau không nên để cho Mạnh Đình đuổi kịp vào trong nhà, được không?"

"Anh ta muốn đến, mình có thể có biện pháp gì!" Chu Tương vô tội giọng chuyện một cái, "Chỉ là đã chứng thật một điều Mạnh Đình không phải là người biến thái hay xấu xa gì, cậu cũng không cần sợ anh ấy như vậy,"

"Không phải sợ, mình chỉ là Chỉ là không thích."

"Không thích? Tại sao?"

"Không thích chính là không thích, không cần có lý do, được không?" Ân Đệ đi vào trong phòng.

"Đó, là vì mình muốn cải thiện quan hệ của hai người nên mới nói, thì ra cậu lại rất ghét anh ấy." Chu Tương nhỏ giọng lẩm bẩm.

Cô ghét anh sao? Thật sự có chán ghét như vậy không?

Nằm ở trên giường thật lâu, Ân Đệ chợt bị suy nghĩ của mình dọa sợ ——

Cái gì cùng cái gì?

Cái vấn đề tại sao cô phải suy nghĩ lâu như vậy?

***** ta là một đường phân cách

Mấy ngày sau.

Bảo nói đến là đến, có điều nó cũng giống như đang phản ánh tâm tình hỗn loạn của Ân Đệ vậy.

Vài ngày trước, Học Thánh đến nhà hàng nơi cô làm vì công việc, khi anh nhìn thấy cô, quả nhiên giống như Chu Tương nói, Học Thánh nói đến hai chữ "Phục vụ" thì vẻ mặt liền lộ ra vẻ khinh thường chán ghét, giống như cô đang làm việc gì không đáng được tôn trọng. Cuối cùng, đương nhiên vẫn là chia tay trong không vui.

Tình huống như thế, Ân Đệ đã tập mãi thành thói quen rồi, cô biết không tới hai ngày, Học Thánh lại xuất hiện như không có chuyện gì xảy ra, lần nào cũng đều như vậy .

Ân Đệ có loại cảm giác chết lặng, trái tim trống rỗng. Cho dù bảo có mãnh liệt như thế nào, Học Thánh vẫn thế một cuộc điện thoại quan tâm cũng không có, cô dường như cũng không hề để ý nữa.

Hiện tại cả gian phòng chỉ có một mình cô. Chu Tương cùng "Em gái Lực Côn " Đôi vợ chồng trẻ giả mạo đó đang mắc kẹt ở Nam Đài Loan, mà. Anh?

Nghe Chu Tương nói qua, Mạnh Đình ở Đài Loan có một ngôi biệt thự, chỉ là, vì muốn giám sát Lực Côn nên mới ở nơi này. Như vậy, hiện tại anh có phải đã an tâm chuyển đi rồi hay không?

Trái tim đột nhiên cảm thấy buồn bực, có lẽ là không khí quá yên tĩnh.

Cô mở ti vi, xem ti vi giết thời gian, tiện thể xem tin tức về con bão. Thấy con bão này có ảnh hưởng không nhỏ đến vùng Bắc Bộ.

Nhìn TV, Ân Đệ mơ mơ màng màng ngã ở ghế sa lon ngủ quên mất, đột nhiên bị một chuỗi tiếng vang ồn ào đánh thức.

Cô vội vã chạy đến ban công nhìn xuống, liền ngây người.

Dưới tầng một nước đã ngập lênh láng? Sao vậy? Là lũ bất ngờ xuất hiện, hay là nước biển tràn vào?

Các hộ cư trú ở tầng một đang rất chật vật, vừa chạy trốn chết, vừa cố gắng khuân đồ, có thể mang theo được bao nhiêu mang bấy nhiêu, tất cả đều đều di chuyển lên cầu thang tầng trên .

Ân Đệ vội vàng mở cửa chính ra, nhìn về phía cầu thang, quả nhiên là một mảnh tối om.

Hàng xóm tầng dưới người nào người đó ướt sũng, đáng thương nhất là người già và trẻ con, có mấy đứa trẻ đã khóc hét lên.

"Mọi người có muốn vào bên trong không?" Ân Đệ chỉ vào cửa chính nhà mình, nói với bọn họ.

Những người hàng xóm lâu khác cũng đồng loạt lên tiếng: "Đúng vậy, mọi người mau lên trên này, chờ nước lui rồi hãy nói."

Ân Đệ bắt đầu lo trong lo ngoài, ở giữa cầu thang chạy tới chạy lui.

Chợt, Mạnh Đình xuất hiện ở cửa chính.

"Là anh? Thật tốt quá!" Ân Đệ giọng nói khó nén được vui sướng.

Mạnh Đình chăm chú nhìn cô. Anh đã tới được một lúc rồi, chỉ là cô vẫn không phát hiện ra thôi.

"Khó mà thấy được cô nhìn tôi lại vui vẻ như vậy."

Có sao? Cô vừa rồi có biểu hiện gì sao? Ân Độ hất tóc, che giấu bối rối nói: "Dĩ nhiên là vui rồi, có anh ở đây, liền có thêm một người trợ giúp a."

"Tôi có đồng ý giúp đỡ sao?" Anh dội thẳng cho cô một gáo nước lạnh.

"Anh ——" Ân Độ lập tức xì mặt, trừng mắt nhìn anh, "Tại sao anh có thể máu lạnh vô tình như vậy? Tôi hiểu rồi, anh bởi vì không muốn giúp một tay, cho nên mới giả vờ như không có ở nhà chứ gì."

"Tôi vốn dĩ không ở nhà." Anh cau mày lên tiếng: "Là bởi vì không yên lòng, cho nên mới trở lại xem."

Khng yn lòng? "Em trai anh cùng Chu Tong đu khng ở đy." C th yn tm rồi chứ.

"Tì biết."

Ân Độ nhanh chng dong mt. Anh biết? Vậy. Anh trả trở v nhn ci g?

"L Chu Tong. C y lo lng c ở nh một mình, mun ti ti xem một chút." Anh cúi ngời, nhn ng quần đã t đẫm. Ngắng đầu, pht hiện nh mt c đang nhìn anh chòng chọc, nhàn nhạt nói: "Nước ngập sâu quá, không thể làm gì khác hơn là phải lội tới đây."

Anh đến là để nhìn cô? Nhìn anh tóc ướt rối loạn, quần áo đất tiền dính đầy bùn đất, Ân Độ đột nhiên cảm thấy áy náy.

"Tôi rất khỏe! Anh không cần phải để ý đến lời nói của cô ấy, Chu Trương vốn là người hay lo lắng không đâu mà." Khẽ động khoe miệng, cô cười gượng.

Nghe thấy tiếng khóc của trẻ nhỏ truyền đến, Ân Độ lúc này mới nghĩ đến sữa bột trong tay mình.

Chạy tới sát vách lầu hai, không may dẫm phải vật gì đó ở cầu thang khiến cô trượt chân, may mắn Mạnh Đình kịp thời đỡ cô.

"Cám ơn." Cô nở cười gượng gạo, mới đi một bước, lập tức cau mày nhỏ giọng hô: "A!"

"Sao vậy?"

"Có thể là bị trật rồi!" Cô cố gắng chịu đau, dựa vào lan can cầu thang, chân thấp chân cao tiếp tục leo lên.

Ngay lúc này, Mạnh Đình đem cánh tay của cô nắm lên, vòng qua đầu vai mình, không để ý đến vẻ mặt ngạc nhiên của cô, một tay khác ôm lấy hông cô liền diu cô hướng phía nhà cô đi tới.

"Khoan ——" Ân Độ vừa nghĩ ra phải nói cái gì, đầu lưỡi trong miệng liền cứng lại, cô chỉ có dựa vào người anh, mặc cho bàn tay to của anh đang để trên hông của mình.

Những chỗ da thịt tiếp xúc bắt đầu nóng ran, cái loại cảm giác gần sát đó khiến cho nhịp tim của cô tăng nhanh cấp tốc.

Người đàn ông này thật là cường tráng! Cảm nhận được lồng ngực rắn chắc của anh, cánh tay có lực, Ân Độ lần đầu cảm thấy cái gì gọi là cơ thể của đàn ông.

Tuy nói là tình thế bất đắc dĩ, nhưng là, khi cảm thấy hàng xóm đang nhìn bọn họ, mà anh cứ ôm cô như vậy đi lên, Ân Độ vẫn cảm thấy nóng đỏ hai gò má.

Mạnh Đình đặt cô ở trên ghế, mở miệng nói: "Cho tôi xem chân của cô."

"Tôi không sao đâu ——"

Ân Độ còn chưa nói xong, người đàn ông cao lớn trước mắt đã ngồi xổm xuống, cảm mắt cá chân của cô lên.

"A, đau!"

"Chỗ này?"

Theo bàn tay anh nhẹ nhàng xoa bóp, ngoài đau đớn từ mắt cá chân truyền đến, còn xen lẫn thêm loại cảm giác kỳ lạ khác.

Cô cảm thấy rất xấu hổ! Người ta đang kiểm tra thương tích cho cô, vậy mà cô lại có ý nghĩ kỳ quái khác?

"Có thể bị thương ở đây chẳng. Tôi giúp cô chườm đá trước, chờ nước lui sau đó đi tìm bác sĩ."

"Uhm." Ân Độ bối rối trả lời. Cô chợt dạ không dám nhìn thẳng vào mặt anh.

Trời ơi! Tay của anh rõ ràng đang chườm đá giúp cô, nhưng sao cô lại cảm thấy càng lúc càng nóng.

"Mạnh Đình?"

"ừm?"

Nhìn thấy cái đầu kia ngẩng lên, lời cô muốn nói lại rụt trở về, "Không có, không có gì."

Hồ! Ân Độ lặng lẽ thờ ra, vẫn là gương mặt kia! Tại sao cô luôn cảm thấy giống như đã đổi người?

"Cám ơn anh." Cũng chỉ có thể nói cảm ơn mà thôi, cô cần gì phải khiến mình khấn trương hơn? Nhưng cô vẫn cảm thấy lòng bàn tay của mình vẫn đang đổ mồ hôi, gương mặt vẫn nóng lên.

Đứng dậy nhìn thấy hai má của cô đỏ ửng, Mạnh Đình đôi mắt thâm thúy chiếu ra tia sáng thần bí. "Tôi cũng vậy, muốn cảm ơn cô."

Cám ơn mình?

"Cám ơn cô thời điểm lúc tôi dìu cô lên, cô không có cần tôi."

Ân Độ tròn mắt, thấy ánh mắt dí dỏm khó nhìn thấy của anh, không nhịn được bật cười. "Tôi sẽ không cần người."

"Nhưng là sẽ chửi người."

Cô có sao? Ân Độ sững sốt thật lâu, một lúc sau, khi phát hiện ra Mạnh Đình đang giúp hàng xóm chuyển đồ, thì lúc này cô thật sự bị chấn động rồi.

Cô vừa rồi còn mắng anh máu lạnh vô tình!

Nhìn theo bóng dáng mạnh mẽ rần rời của anh, Ân Độ trái tim tràn ngập cảm giác kỳ diệu.

Người đàn ông này luôn nằm ngoài suy đoán của người khác, luôn là làm cho người ta mê loạn như vậy.

Đang suy nghĩ lung tung, điện thoại đột nhiên vang lên. Là Chu Tương báo mình bình an.

"Ân Ân, cậu còn tốt đó chứ?"

"Mình rất khỏe, chỉ là. Cậu thật không nên nhờ Mạnh Đình tới đây."

"Mình không có ah, mình biết cậu đặc biệt dị ứng với anh ấy, làm sao có thể làm như vậy?" Chu Tương phủ nhận.

Tùy tiện nói vài câu, Ân Độ hoảng hốt cúp điện thoại.

Nói như vậy, Mạnh Đình là tự nguyện tới đây. Nhìn cô? Chỉ vì anh. , lo lắng cho cô? Suy nghĩ như vậy, khiến Ân Độ một hồi mặt hồng tím đập.

Cô rất nhanh cảnh cáo mình bỏ đi loại cảm giác khó hiểu này, người ta đã nói cô đừng suy nghĩ nhiều rồi, không phải sao? Cô cố gắng từ trong lời nói của anh tìm ra câu trả lời hợp lý.

Chỉ là, câu trả lời này, thật ra thì cũng không có lý do nào cả, ít nhất đối với bản thân Mạnh Đình mà nói.

Anh biết Lực Côn còn chưa có trở lại, nơi này cũng chỉ còn lại một mình Ân Độ. Ngay lúc này trong đầu anh xuất hiện hình ảnh, chính là bộ đánh cô gái hai mắt đầm lệ.

Anh chợt có suy nghĩ —— muốn đi qua nhìn một chút thôi.

Đi nhìn cô gái này một chút, có phải lại đang trộm khóc hay không? Không, có ai ở đó, biết đâu cô ấy sẽ gào khóc?

Anh ở trong biệt thự đi qua đi lại, khi ý nghĩ này càng ngày càng mãnh liệt thì anh dứt khoát ra cửa.

Không để ý mưa to gió lớn, không quan tâm phải lội nước, chỉ cần là chuyện đã quyết định, Mạnh Đình nhất định sẽ làm việc đó tới cùng, anh không cần bất kỳ đạo lý gì tới ủng hộ ý nghĩ của mình, anh chỉ muốn cho mình có cảm giác thoải mái.

Mà thấy cô nhìn anh lộ ra nụ cười thật lòng có lúm đồng tiền, Mạnh Đình trong lòng chỉ có hai chữ —— thỏa mãn.

Anh chưa bao giờ nghĩ tới, thì ra là ngoài lúc lên giường, phụ nữ còn có thể để cho mình có cảm giác thỏa mãn như vậy. (hừ, anh này đáng đánh)

***** ta là đường phân cách (n_n)

Nước ngập cuối cùng cũng từ từ rút dần, chuyện sau mới biết hóa ra là do cục thủy lợi không quản lý được đập nước nên mới dẫn đến hậu quả này.

Sau khi cơn bão qua đi, cả vùng đất một mảnh hỗn độn. Cũng để lại cho Mạnh Đình cùng Ân Độ, cùng một loại tình trạng "Thảm họa" —— mất ngủ.

Buổi tối hôm đó Mạnh Đình nằm mơ.

Trong giấc mơ, bên trong có màu sắc rực rỡ, một đồng cỏ lau, mềm mại mà bản lĩnh trong gió khẽ lay động, thoát ra sự dẻo dai của sức sông, khiến cho người khác lộ vẻ xúc động trong lòng nhộn nhạo.

Bước chân của anh bị hấp dẫn đi về phía trước.

Bỗng có một tiếng quát, những bông hoa lau như những con dao sắc nhọn lao về phía anh.

"Ta mới là chủ nhân của mảnh đất này!" Bên tai vang lên một giọng nói của đàn ông hình như đã nghe qua ở đâu.

Mạnh Đình tức giận nhìn những bông lau như những mũi dao nhọn đang dần trận bay tới, gió mạnh một trận thổi tới, còn mang theo một giọng nói giống như đang run rẩy, giống như nghe trong gió có người nức nở nghẹn ngào: "Anh chậm. anh vẫn là chậm."

Ngày hôm sau, Mạnh Đình tự trong giấc mơ tỉnh dậy, nhưng lại cảm giác như mình chưa từng chớp mắt.

Trên một cái giường khác, Ân Độ cũng trần trọc trở mình, cô gắng không chế suy nghĩ đang trôi nổi trong đầu, nhưng những hình ảnh ở trong đầu không ngừng hiện ra, mà cũng chỉ là một người, đó chính là gương mặt anh tuấn của Mạnh Đình, còn có cặp mắt bóng đen sâu thẳm kia.

Bạn đang đọc truyện *Bí Kiếp Theo Đuổi Vợ Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5

Trung tâm thương mại Hoa Hạ đứng sừng sững ở giữa khu trung tâm buôn bán Diêm Dương giữa ánh nắng rực rỡ của mặt trời mùa hè, ngạo nghễ như ngọn núi trong bức tranh hùng vĩ.

Bên trong màu sắc tươi sáng, nhưng lại chỉ có màu trắng khiến cho người khác có cảm giác cô đơn.

Đi tòng cùng cột trụ bng đ cắm thạch đu l mu trng, nh một giai điệu đơn giản, nhng xuy thu qua khúc xạ của nh mặt trời, lại cho thy một kết cu v cùng tinh tế.

Tòa nh lm cho ngời ta v cùng kinh ngạc ny, chính l văn phòng đại diện của tập đon kinh Thịnh tại Di Loan.

Giữa thanh ph huyn no, n ho hoa nhng kín kẽ cùng quý khí lm cho người khác nhìn vào có cảm giác thần bí, nhìn tổng thể trông tòa nhà rất hùng vĩ, cũng giống như chủ nhân của nó Mạnh thị, ở trong thương trường có thể lực khiếp người.

Mấy ngày nay, trong đại sảnh của công ty tràn ngập không khí khác thường.

Bởi vì vị tân tổng giám đốc Mạnh Đình, cuối cùng cũng hiện thân.

Tất cả mọi người đều nghiêm cấm chờ đợi, mọi người đều ôm trong ngực tâm tình thấp thỏm, người nào cũng cố gắng cẩn thận, để không thể trêu chọc vị "Quan mới" kia.

Nhưng, Mạnh Đình là người như thế nào—— trong mắt, trong lòng toàn bộ phái nữ ở trong công ty.

Vị tổng giám đốc trẻ tuổi anh tuấn lại nhiều tiền, đã khuấy lên ngọn lửa khát vọng yêu của các nhân viên nữ, nhất là là các nhân viên nữ trẻ tuổi chưa cưới, bắt đầu chú ý ăn mặc, ý đồ muốn vị bạch mã hoàng tử kia chú ý đến mình.

Mạnh Đình đi thẳng vào phòng làm việc riêng của tổng giám đốc, Vương bí thư đi theo ở bên, chờ báo cáo các hành trình hôm nay.

"Tổng giám đốc Mạnh, có vị Triệu Học Thánh tiên sinh, nói là bạn của ngài, muốn gặp ngài ——"

"Sắp xếp giúp anh ta." Mạnh Đình một câu nói.

Đến rất đúng lúc.

[www. xit-ing. org](http://www.xit-ing.org) www. xit-ing. org

Trong phòng khách.

"Triệu tiên sinh ——"

"Triệu tiên sinh nghe thật xa lạ, tổng giám đốc Mạnh anh cứ gọi tôi là Học Thánh đi, giống như Ân Ân vậy, anh chắc không gọi cô ấy là Tà tiểu thư chứ?"

OK, nhắc tới cô ấy, liền trực tiếp tiến vào vấn đề chính."Anh quen biết Ân Ân đã bao lâu?"

"Uhm" Triệu Học Thánh hiển nhiên không thể xác định, "Cũng đã nhiều năm rồi."

"Vậy anh nhất định biết tất cả mọi chuyện về gia đình của cô ấy?"

"Dĩ nhiên. Tổng giám đốc Mạnh muốn biết?"

Sau khi Mạnh Đình gật đầu, Học Thánh bắt đầu thao thao kể chuyện nhà của Ân Đề, từ chuyện cô vốn có cuộc sống giàu có, mãi cho đến ba của cô bởi vì bị người vay khoản nợ lớn nhưng không trả được hơn nửa công ty kinh doanh không tốt mà phá sản, cuối cùng không chịu nổi đã kích bị bệnh mà chết

Nghe xong, Mạnh Đình nhú lông mày, sắc mặt nặng nề.

Anh lúc này mới hiểu thì ra ngày đó, cô lúc xem tivi đã khóc, là bởi vì nghĩ đến ba của cô

Học Thánh có điều cảnh giác, "Thật xin lỗi, tôi nói quá nhiều, tổng giám đốc Mạnh dĩ nhiên không có hứng thú nghe."

"Không sao, anh cứ nói tiếp." Mạnh Đình gờ tay ý bảo.

Học Thánh hơi ngẩn ra, tiếp tục nói, nhưng càng nói, đối với Ân Đề càng oán giận giống như con chim được sổ lồng mà nói ra bức xúc.

"Cô ấy là người không có đầu óc, nói cái gì mà vì nguyện vọng của ba cô ấy, cái gì mà căn nhà kia là hồi ức hạnh phúc của gia đình, vẫn muốn mua lại ngôi nhà do tổ tiên truyền lại"

Nói nhiều như vậy, cũng nên trở lại chủ đề chứ?

"Tổng giám đốc Mạnh, tôi hôm nay đến, chủ yếu là muốn cùng anh nói một chút chuyện ——"

"Anh có biết nhà của Ân Ân ở nơi nào không?"

"Cái gì?" Học Thánh giống như bị sét đánh ngang tai, bắt đầu đứng ngồi không yên, "Biết. Chỉ là nghe nói đã bán mất, tổng giám đốc Mạnh cũng không cần quan tâm ——"

"Anh có thể đem tài liệu cận kề về ngôi nhà này cho tôi không?"

"Đương nhiên là không có vấn đề." Học Thánh lúc này mới phát hiện ra khác thường, "Tổng giám đốc Mạnh, anh. Hỏi cái này để làm gì? Hình như anh rất quan tâm đến Ân Ân thì phải?"

Mạnh Đình lông mày nhú lại.

Đúng vậy, Anh quan tâm đến cô.

Lúc này, khi biết được toàn bộ hoàn cảnh của cô, anh bắt đầu có cảm giác mơ hồ—— anh thương tiếc cô.

Mạnh Đình bắt đầu đau lòng vì cô gái ngu xuẩn này. Nếu không ngu ngốc, cô cũng sẽ không coi trọng tên đàn ông giống như Triệu Học Thánh này. Nghe thấy Triệu Học Thánh không ngừng oán trách cô, Mạnh Đình trong ngực liền xông lên ngọn lửa tức giận.

"Anh để ý tôi quan tâm đến cô ấy sao?" Mạnh Đình hỏi.

"Tôi làm sao lại để ý? Vui mừng còn không kịp nữa là."

"Vậy?" Mạnh Đình liếc hắt một cái, mím môi cười như không cười, "Nếu như mà tôi nói tôi thích cô ấy, tôi nghĩ muốn cô ấy, anh còn có thể vui mừng sao?"

"Hả?" Học Thánh trợn mắt há mồm, thận trọng nhìn kỹ biểu tình của Mạnh Đình, "Tổng giám đốc Mạnh, anh đừng nói giỡn, anh làm sao có thể chú ý đến Ân Đề?"

"Nếu như đây không phải là nói giỡn thì sao?" Lại kiểm tra nhân tính một lần nữa.

"Chuyện này." Học Thánh nói quanh co nửa ngày, cuối cùng cũng nói ra khỏi miệng: "Đây chính là may mắn của Ân Ân rồi."

"Vẫn còn chưa xác định. Nếu là người cô ấy yêu là anh."

"Anh yên tâm đi, Ân Ân cô ấy sẽ không ngu như vậy."

"Không nói đến cô ấy. Tôi chỉ muốn biết, nếu là tôi là tình địch của anh, anh sẽ như thế nào?"

Học Thánh dường như đã có quyết định dứt khoát, giọng điệu không hề dừng lại nữa, "Tôi có thể là đối thủ của tổng giám đốc Mạnh sao? Anh có thể yên tâm, thật ra thì tôi cũng đang có suy nghĩ, có nên chia tay với cô ấy hay không? Tôi có thể bảo đảm với anh! Tôi nhất định sẽ không bao giờ gặp cô ấy nữa! Tôi sẽ cố gắng làm việc, chỉ cần tổng giám đốc Mạnh cho tôi cơ hội này!"

Mạnh Đình nghe xong, chợt đứng dậy, gọi thư ký phân phó: "Đưa Triệu tiên sinh đi gặp Hà quản lý, nói cho Hà quản lý, tất cả cứ theo trình tự công ty mà tiến hành."

Sau đó anh quay đầu, đối với Học Thánh phát tay một cái, "Anh có thể đi."

Sau khi Học Thánh rời đi, Mạnh Đình dựa người xuống ghế sofa một lần nữa, một loại tâm tình phức tạp ở trong ngực anh không ngừng lăn lộn.

Anh xác định, chắc chắn không phải? Tên đàn ông họ Triệu kia, tuyệt đối không thể mang cho Ân Ân hạnh phúc.

Lời mình mới nói vừa rồi, lại trở về đầu óc anh —— tôi thích cô ấy, tôi nghĩ muốn cô ấy.

Những lời đó thật sự chỉ là vì dò xét mà cố ý nói ra hay sao?

Ban đêm ở LoungeBar, khu vũ đài sống động, khu quầy rượu khuê gọi, cùng khu ghế sofa lon lỏi biếng, tan ra trong đám người mỗi người một vẻ mặt, hoặc cuồng dã phóng túng, hoặc mất tinh thần lười biếng, cô đơn trống rỗng, nhưng đều là một đêm đầy lãng mạn với nhân vật chính.

Tối nay, khu ghế sofa xuất hiện ba người đàn ông, cả ba ngồi đu đưa to đẹp trai, khí độ phi phàm, vừa xuất hiện lin bt cc đọc tt cả tri tim của cc c gì ở hiện trong.

Bọn họ chính là kim cương trong gùi thặng dư "Cực phẩm ba tổng" —— Mạnh Đình, Thượng Bổng, Cổ Thiên Kỳ, ba vị đầu tuổi còn trẻ đã tiếp nhận chức vị tổng giám đốc của tập đoàn ln.

Kh đọc nh t chính là, ba người bọn họ tình cảm rất tốt.

Lần này, Mạnh Đình trở lại Đài Loan, vừa vặn gặp Cổ Thiên Kỳ vừa ở Nhật Bản trở về nước chuẩn bị mở chi nhánh công ty, Thượng Bổng thân là chủ nhà, không giảm nhiệt tình thường ngày, lập tức tập hợp cả "Ba tổng" cùng xum họp".

"Tiệm của mình, hai người ngàn vạn đừng khách khí." Thượng Bổng cử chỉ lịch sự, tác phong nhanh nhẹn, mới nhìn còn có cổ mùi sách, nhưng cũng chỉ là "Mối nhìn" mà thôi.

Hầu như các quán ăn đêm, PUB, đều là anh trừ bỏ "Chính nghiệp" bên ngoài còn "Kiếm chức" —— mở ra làm cho mọi người cùng vui vẻ.

Mạnh Đình hướng vũ đài khu thoáng nhìn qua, nam nam nữ nữ theo nhạc vi tính không ngừng uốn éo tứ chi, một tên trong đó quán lấy thân một cô em váy ngắn báo văn, chống lại ánh mắt của anh, đứng đưa càn hăng say hơn.

"Đối với cậu mà nói, nơi này có lẽ thích hợp hơn." Kéo về tầm mắt, Mạnh Đình nói với Thượng Bổng.

"Thế nào? Chú của tôi vẫn còn ở trong giới kinh doanh, tại sao lại đem Kinh Thịnh giao cho cậu xử lý chứ?" Thượng Bổng cười đáp.

"Tôi chỉ đến để giúp cho cậu hoàn thiện sở trường của mình." Mạnh Đình nhếch miệng rồi nói tiếp: "Cho dù nguyên nhân cái chết trong tương lai của cậu không được rõ ràng lắm."

"Cần gì phải nghiêm trọng như thế? Phụ nữ là kiệt tác do Thượng Đế chế tạo, gặp phải loại người không biết thương thức như cậu, đó mới là phí của trời." Thượng Bổng cái tay đặt ở trên mặt bàn, cầm cốc rượu lên, lộ ra nụ cười tà tính.

"Vậy sao? Cẩn thận thượng đế cũng có khi, có lẽ ngày nào đó đưa cho cậu một người khác tính có tỷ vết, tới khảo nghiệm công lực của cậu." Mạnh Đình tình ý sâu xa. Ông bạn này cái gì cũng tốt, nhưng trời sinh tính tình phong lưu

"Cậu cho rằng người tôi là mình không biết cự tuyệt sao? Mình rất kén chọn đó. Phụ nữ đối với mình mà nói, chỉ là giống như ăn cơm, người có thể cả ngày đều không ăn cơm, nhưng một ngày lại có nhiều bữa ăn, chỉ là mình tin tưởng, món ăn mình chọn sẽ là món ăn cấp A, còn nữa, tuyệt đối không ăn những món thiếu dinh dưỡng."

Mạnh Đình buông tay, cho Thượng Bổng một cái vẻ mặt không có thuốc nào cứu được nữa, mới phát hiện Cổ Thiên kỳ ở một bên từ đầu đến cuối vẫn không nói lời nào.

"Xem ra, chúng ta mà không chuyển đề tài, tối nay có người muốn cầm rồi."

Cổ Thiên Kỳ không gằn phụ nữ, răng trắng như tuyết cười cười, có gương mặt nổi bật của con lai, chỉ cần nháy mắt một cái cũng tràn đầy sức sống. Hắn rất có phong độ ý bảo: "Không sao, các cậu cứ nói chuyện tiếp đi."

Vào lúc này, đổi thành Thượng Bổng lộ ra vẻ mặt không có thuốc nào cứu được nữa rồi, hần nhìn Cổ Thiên Kỳ cau mày.

"Minh thấy thân thể của cậu tốt vô cùng."

"Đương nhiên tốt, mình mỗi ngày đều chăm chỉ vận động." Cổ Thiên Kỳ trả lời.

"Vận động trên giường?" Thượng Bằng hỏi.

"Có muốn mình giúp chăm sóc cậu một tay không?" Thượng Bằng hỏi tiếp.

"."

"Thượng Bằng." Mạnh Đình lên tiếng ngăn lại nhiệt tình quá độ của Thượng Bằng, anh biết Cổ Thiên Kỳ một khi đã không mở miệng, sẽ giống như cái khóa kéo bị hỏng, kéo thế nào cũng không ra.

Thượng Bằng nhún vai một cái rồi lại tiếp tục uống rượu, tổng giám đốc Cổ đã coi hán như người tàng hình rồi, bắt đắc đi lác đầu, sau đó đổi phương hướng, hán lại hỏi Mạnh Đình: "Cậu bây giờ thế nào?"

"Minh?"

"Cậu biết em gái bảo bối của mình Thượng Như chứ?"

"Cậu không phải đã nói cô ấy vẫn đang ở Anh sao?"

"Chỉ là em ấy gần đây muốn trở về rồi, cho nên."

"Đừng khiến mình hại não thêm nữa." Mạnh Đình lập tức nói.

"Minh lời còn chưa nói ra miệng, cậu đã cự tuyệt, thật khiến mình thương tâm quá đi."

"Chờ cậu nói xong mới mở miệng cự tuyệt, đó còn tổn thương hơn." Mạnh Đình không ngốc, anh đã sớm nghe qua lão gia Thượng gia đang nhanh chóng thay con gái tìm nhà chồng, chỉ là cái loại nóng nảy phá vỡ quy luật này, anh cảm thấy có chút kỳ quái.

Anh không muốn biết thêm bất kỳ tin tức gì, cũng không muốn khuấy bùn cho nước đục.

"Vấn đề là ứng cử viên mà em gái mình chỉ định, chính là cậu cùng Cổ Thiên Kỳ, họ Cổ người này." Ngắm Cổ Thiên kỳ một cái, Thượng Bằng lác đầu một cái, tiếp theo chuyển sang Mạnh Đình nói: "Cũng chỉ còn lại có cậu thôi."

"Em ấy có tật xấu à?" Cổ Thiên Kỳ chột mở miệng, dọa mọi người giật mình. "Em ấy biết chúng ta sao?"

"Em ấy không biết hai người, có lẽ em ấy chỉ nhìn qua hình, hoặc là từng thấy trên truyền hình. . . . Dù sao, em ấy đã nói như vậy."

"Vậy thì không phải là lỗi của mình rồi." Mạnh Đình lộ ra vẻ mặt đồng cảm mà không giúp được gì.

"Không suy nghĩ lại một chút? Có thể cậu vừa nhìn thấy em gái mình đã nhất kiến chung tình."

"Cậu cảm thấy chuyện như vậy sẽ xảy ra ở trên người mình sao?" Mạnh Đình chậm rãi hỏi.

"Minh cảm thấy được —— không biết." Thượng Bằng trả lời.

"Dĩ nhiên sẽ không." Cổ Thiên Kỳ cũng phụ họa.

Vậy thì không còn chuyện gì để nói nữa rồi.

Mạnh Đình an ủi Thượng bằng: "Mình tin tưởng nhất định em gái của cậu sẽ tìm được hạnh phúc đích thực."

"Đúng vậy." Khó thấy được Cổ Thiên Kỳ chủ động nói chuyện về đề tài nam nữ. "Chỉ cần đừng gặp gỡ đàn ông như anh trai của mình là được."

"Cậu cùng với mình hoàn toàn khác nhau." Thượng Bằng nghiêng người dựa gần về phía Cổ Thiên Kỳ, gương mặt tuấn tú cười không có ý tốt, "Chỉ là, mình cho rằng cậu không thể làm cho phụ nữ hạnh phúc."

Cổ Thiên Kỳ lãnh đạm nhướn mày nói: "Mình vì sao phải làm cho phụ nữ hạnh phúc? Mình không cảm thấy cuộc sống như thế có cái gì không tốt, dù sao mình là người có thói quen toàn thân vận động." Có ý, muốn châm biếm Thượng Bằng chỉ chuyên dùng "Nửa người dưới".

Mạnh Đình nghĩ có thể, kế tiếp sẽ là một cuộc đấu võ mồm kịch liệt.

Đôi mắt nhìn những ghế sa lon khác, ba, hay hai bạn tốt tri tâm cùng ngồi trên ghế sa lon, lười nhác nghe âm nhạc, nói xấu việc nhà, tất cả đều có vẻ tự nhiên như vậy.

Mạnh Đình thờ ơ lạnh nhạt với tất cả việc ở trước mắt, nhìn vào không gian vô cùng nào nhiệt kia, thế nhưng anh lại có loại cảm giác cô đơn.

Chợt, một gương mặt cô đơn khác xuất hiện ở trong đầu của anh.

Là Tà Ân Độ.

Theo những hình ảnh ở đầu gấp khúc, có chút câu chữ, có chút đoạn ngắn, giống như mặt hồ gợn sóng lăn tăn, nhẹ nhàng nhàn nhạt dao động trong trái tim của anh.

Mạnh Đình thu hồi tâm tình quay đầu lại, mới phát hiện hai người bạn tốt có sắc mặt rất kỳ quái.

"Cậu đang nhớ cái gì?" Thượng Bằng hỏi.

"Một cô gái." Mạnh Đình trả lời.

"Phụ nữ? !" Hai người đàn ông này trằm miêng một lời.

"Chỉ là trong lúc bắt chợt nhớ tới." Mạnh Đình như không có chuyện gì xảy ra nói.

"Sau đó không cẩn thận mất hồn?" Thượng Bằng là lạ cười.

Cổ Thiên Kỳ chỉ nhún lông mày nói: "Cậu xong rồi."

"Nói cái gì? Nhìn các cậu ngạc nhiên." Mạnh Đình xem thường.

"Thì ra là cậu đã có ý trung nhân, khó trách cậu không chịu suy tính em gái của mình, vậy cậu nói thẳng không phải đã kết rồi." Thượng Bằng vẻ mặt tùy tiện nói.

Mạnh Đình mày rậm nhíu một cái, "Mình có nói yêu cô ấy sao?"

"Nhưng cậu đang nhớ cô ấy." Hơn nữa còn nghĩ đến nhập thần như vậy.

"Nhớ cô ấy, không có nghĩa là yêu cô ấy, chỉ là." Mạnh Đình dừng lại, dường như cũng ở đây suy tư.

"Chỉ là cái gì?"

"Hấp dẫn. Có lẽ là tính cách của cô ấy, bộ dáng của cô ấy, cô ấy nói một ít lời hấp dẫn mình, mình tự nhiên sẽ nhớ tới, như thế mà thôi."

Như thế mà thôi?" Cậu biết kết quả của việc hai người khác phải hấp dẫn nhau sao?" Thượng Bằng lạnh lạnh nói.

Mạnh Đình cười khế, "Liên quan đến cái này, Mình tin tưởng kinh nghiệm của các hạ, có thể hay không viết ra một quyển sổ tay kinh nghiệm."

"Hi vọng đó không phải là đại diện của di chứng." Cổ Thiên Kỳ lạnh lùng nói thêm một câu.

"Đừng có nói móc mình, nói không chừng ngày nào đó các cậu còn có thể cần nhờ sở trường tài năng của mình đó." Thượng Bằng ngông nghênh trả lời lại.

"Mình cũng đang có chuyện muốn cậu giúp một tay." Mạnh Đình lên tiếng.

Nhanh như vậy? Thượng Bằng rất kinh ngạc.

"Mình biết cậu cùng giới ngân hàng ở Đài Loan quan hệ rất tốt, mình muốn cậu giúp mình điều tra về một ngôi nhà mà ngân hàng thu hồi rồi cho bán đấu giá, tài liệu có liên quan mình sẽ bảo thư ký trực tiếp đưa qua cho cậu." Mạnh Đình nói.

"Cậu mua cái loại đó đồ chơi làm gì?"

"Mua cho một người bạn."

"Là một cô gái?"

Mạnh Đình gật đầu một cái.

Thượng Bằng cũng rất dứt khoát, "Được, đây là việc rất nhỏ, chỉ là ——"

Cổ Thiên Kỳ chen miệng vào: "Mạnh Đình, chú ý nghe, nếu không không cẩn thận, bài vị của bát đại tổ tông nhà cậu cũng chuẩn bị đào hố đi."

"Cám ơn cậu đã đề cao mình như vậy, điều kiện mà mình đề ra, quả thật không thể quá dễ dàng."

"Nói đi." Mạnh Đình lộ ra vẻ mặt, giống như Vampire (mà cà rồng) mở miệng.

"Chờ mình làm xong truyện này rồi hãy nói đi." Thượng Bằng ra về cực kỳ công bằng.

Nhưng Mạnh Đình lại có loại trực giác —— người này lại đang muốn làm ra quỷ kế gì đây.

Chỉ là không sao cả, dù sao cũng sẽ biết được đáp án.

Thượng Bằng làm việc quả nhiên hiệu suất rất cao, hần rất nhanh đã cho Mạnh Đình câu trả lời.

"Căn nhà kia quả thật đã bị người mua đi, mình đã điều tra được người mua, trước mắt người đó đang ở Hongkong."

"Có biện pháp liên hệ không?"

"Ý của cậu là."

"Cùng chủ nh ni chuyện, chỉ cần hn chịu ra gì, tt cả c th thông lộng."

Thọng Bng thở một hơi, xem ra người ny l đùa tỉnh thật rồi! "Cậu thật sự thích Tả Ân Đề nh vậy?"

"."

"Từ phòng t liệu mun tm ra tn c y khng kh." Thọng Bng còi đến thần thần bí bí, "Nhng l, chỉ c tn vẫn khng cch nào thỏa mãn tò mò của mình với cô ấy."

"Thượng Bằng, chớ đi chọc cô ấy." Mạnh Đình con mắt nhất thời thành băng vạn năm.

"Được." Thượng Bằng nhún vai, "Bất luận dùng cách nào, mình cũng sẽ mua lại được căn nhà đó, chỉ là, mình cũng vậy muốn cậu giúp mình làm một chuyện."

"Chuyện gì?"

Thượng Bằng thuận tay ở trên mặt bàn cầm bút lên, viết chút chữ.

Mạnh Đình nhìn xong, bỗng chốc tròn to con mắt. "Hèn hạ."

"Tin tưởng mình, đây là chuyện tốt." Thượng Bằng tà ác nói.

"Đồng ý." Mạnh Đình híp mắt lại, về bên ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười, "Dù sao người gánh chịu hậu quả là cậu cũng không phải là mình."

Thượng Bằng trước khi đi, mới nói: "Buổi tối cùng ăn cơm nha?"

"Không, mình đã có hẹn trước."

"Ah ——" giọng nói kéo dài ra, "Hẹn với Tả Ân Đề?"

Mạnh Đình dừng một chút, "Ừ."

"Có cái gì cần mình giúp một tay không?" Ông bạn, nhiệt tình của mình đã đạt đến trình độ nhất định a.

"Giúp một tay?" Mạnh Đình cười lắc đầu một cái, "Xem ra cậu rất hiểu con người của Mạnh mỗ, còn muốn ở lại giúp mình."

Thượng Bằng sững sờ, hồi lâu, nhếch miệng cười, "Nói đúng lắm, là mình thất kính. Vậy thì. . . ." Bằng bản lĩnh của mình? "Liên chúc cậu được như mong muốn."

Mạnh Đình cũng mỉm cười, đáp lại lời chúc phúc của bạn tốt.

Bạn đang đọc truyện *Bí Kiếp Theo Đuổi Vợ Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6

Chân Tả Ân Đề bị thương vẫn chưa khỏi hẳn, đành phải xin nghỉ phép mấy ngày, thói quen và sinh hoạt hàng ngày bỗng dưng có sự thay đổi lớn.

Đầu tiên là "Cô dâu mới" thương xuyên không thấy mặt, cư nhiên tự động trở về bản doanh, khó thấy nhất chính là, Chu tương tự nhiên bt đầu mua thức

ăn, lại còn xin tay o xung bếp nu canh!

Nhưng thay đổi ln nht, chính l Mạnh Đình lun đứng giờ trở v "Nh" ăn cơm ti.

Anh thông xuyt đến nh c, hơn nữa cng lúc cng gng nh thi quen.

Chu Tong ni anh lý do đến đây l để ăn cơm, tm thực tế l ti đây l kiểm tra xem c v Lực Cn c yu nhau thực hay khng, cho nên mỗi lần ăn xong cơm tối, cô dâu mới luôn là lý do bỏ đi, để lại một người đàn ông không thích xem ti vì lại chiếm lấy cái điều khiển ti vi, còn có một cô gái bị phát " chứng mất cảm".

Bọn họ cùng nhau xem ti vi, nói chuyện phiếm, thỉnh thoảng sẽ cùng nhau cười ra tiếng, nhưng cũng không thiếu cãi vã cùng khiêu khích.

Nhưng mà hôm nay, Ân Độ rất hi vọng không phải nhìn thấy anh, bởi vì cô muốn trả phép bắt đầu đi làm lại tại nhà hàng.

Mỗi lần cô vừa nhắc tới chuyện này, lập tức đưa tới làn sóng phản đối, tất cả mọi người đều muốn chân của cô khỏi hấn rồi mới trở lại làm việc, nhưng Ân Độ thật sự không đợi nổi được nữa.

Vẫn chưa tới lúc tan việc, thừa dịp Chu Tương cùng Lực Côn không có ở đây, Ân Độ liền chuẩn bị ra cửa.

Chỉ là còn chưa đi ra khỏi đường tắt, trước mặt liền xuất hiện một bóng dáng cao lớn, khiến cho cô đứng hình không thể động đậy nổi.

Là Mạnh Đình.

"Cô muốn đi đâu?"

"Tôi. Ra ngoài mua chút đồ." Ân Độ rũ xuống vai, cô vẫn không dám nói thật.

Mạnh Đình ánh mắt hơi lóe lên, "Mua xong rồi hả?"

Ân Độ gạt đầu một cái, liếc thấy trong tay anh có hai hộp đồ ăn Nhật bản, "Anh mua đồ ăn sẵn hả?"

"Lực Côn nói bọn họ muốn đi xem biểu diễn ca nhạc, hôm nay sẽ không ăn cơm ở nhà. Cho nên tôi có mua chút đồ ăn. Thuận tiện mua luôn cho cô một phần, đi thôi." Anh thúc giục cô đi lên lầu.

"Đó." Ân Độ cười gượng ép, "Nhưng mà tôi muốn."

Anh nhú mày, lặng lẽ chờ cô nói tiếp câu sau.

Đáng chết, Ân Độ thật muốn đánh cho mình một trận, rõ ràng đây không phải chuyện liên quan đến anh, không phải sao? Cho nên, cô cố gắng hắng giọng nói: "Tôi hôm nay muốn đến nhà hàng làm việc."

"Được."

Cái gì? Được? Bình thường anh luôn theo Chu Tương phản đối cô mà? Ha ha ha, chẳng lẽ người này chợt thông tình đạt lý rồi hả? Ân Độ thần sắc bỗng chốc chuyển thành nhẹ nhõm, vươn tay lại chỗ anh, cười nói: "Vậy, đồ ăn này tôi sẽ mang đến chỗ làm ăn."

Nhưng anh lại không hộp đồ ăn cho cô. Đón lấy ánh mắt kinh ngạc của cô, mặt anh lạnh lùng nói: "Chờ cô trở về nhà ăn cũng không muộn."

"Đề lâu như vậy sẽ hỏng mất, rất đáng tiếc."

"Không lâu." Anh vẫn lạnh nhạt nói tiếp: "Lập tức từ nhà hàng về đây cũng không xa, không mất quá nhiều thời gian."

"Lập tức trở về? Tôi là muốn đi làm, làm sao có thể về ngay lập tức ——"

"Cô là đi thanh toán tiền lương."

"Tôi vì sao phải thanh toán tiền lương?" Không giải thích được.

"Bởi vì cô đã bị sa thải."

"Tôi bị sa thải lúc nào?" Nói hươu nói vượn!

"Từ lúc cô đi khỏi chỗ này, tôi liền gọi điện thoại cho quản lý của nhà hàng."

"Anh ——" Ân Độ khoe miệng ở co quắp, giống như bị đầu độc, lúc nào cũng có thể chết bất đắc kỳ tử.

"Mạnh Đình! Anh dựa vào đâu mà có thể làm như vậy?"

"Tôi dựa vào chính năng lực của mình."

"Anh cho anh là ai? Một cuộc điện thoại mà có thể ra lệnh cho mọi người sao? Quản lý nhà hàng tại sao phải nghe lời của anh?"

Anh nhìn thẳng vào cô, nở một nụ cười lạnh lùng nhưng vẫn rất mê người, "Cô có thể thử nhìn xem "

Ân Độ trong lòng lạnh đi một nửa, tự tin của người đàn ông này làm cho người ta nổi giận, nhưng một ngọn lửa khác cũng ở trong lòng ngực của cô bùng cháy lên.

"Thử cái gì? Anh có bản lãnh lộng quyền? Coi như anh có cái bản lãnh lớn này, cũng không nhất thiết phải dùng ở trên người tôi! Đây là công việc của tôi, là chuyện của cá nhân tôi, anh không phải đang quản quá nhiều sao? Quả thực là buồn cười!"

"Người buồn cười là cô." Anh tiến lại gần, kéo lấy tay của cô lôi đi, "Cô bây giờ hãy lên lầu trước, nhớ, chân chưa khô thì không được phép đi lung tung."

"A!" Bởi vì anh đột ngột kéo đi, Ân Độ cảm giác mắt cá chân bị thương đột nhiên đau nhói.

Mạnh Đình lập tức ngừng bước, buông cô ra, mày rậm nhíu một cái, con giận đột nhiên bay mất, thay vào đó là đau lòng. Còn có áy náy, cuối cùng thành ảo não.

"Có lẽ là tôi không nên quan tâm. Nhưng, muốn đi làm cũng không nên nóng lòng như vậy." Anh bỗng dưng có cảm giác rất luống cuống.

Ân Độ cắn môi, uất ức nói: "Tôi hiểu, nhưng mà tôi sợ nếu còn không đi, thì thật sự sẽ không cần phải đi nữa rồi."

"Không phải đi nữa thì thôi, sợ cái gì?"

"Sợ cái gì? Không đi làm, ông chủ sẽ cho tôi tiền sao? Không có tiền sẽ không có cơm ăn, thiên hạ không có bữa trưa miễn phí, anh có hiểu hay không?" cô tức giận đáp lại.

"Kia ——" về mặt anh trầm ngâm, sau đó ân cần nói. "Bữa ăn tối đây?"

Nhìn thấy biểu tình u mê của cô, anh nói tiếp: "Cô đang nhắc nhở tôi, nên nộp lệ phí tiền ăn bữa tối hả?"

Ân Độ ngẩn người, sau đó cười ra tiếng, bĩu môi hừ cười nói: "Bữa ăn tối dĩ nhiên cũng vậy không thể ăn không."

Nhìn cô cuối cùng cũng cười tươi, Mạnh Đình khóe môi nhẹ nhàng gợn lên, cái loại thỏa mãn đó lần nữa xuyên thấu vào trái tim.

Ân Độ cuối cùng cũng phải cười thỏa hiệp, cô đối với người đàn ông này cảm thấy không có cách, không biết tại sao, anh lại có bản lĩnh dẫn dắt tâm tình của cô.

"Về nhà ăn cơm đi." Lời của anh rất tự nhiên.

Ân Độ gật đầu đồng ý, nhưng lại cảm thấy không được tự nhiên.

Bọn họ thành người một nhà lúc nào vậy?

www. xit-ing. org www. xit-ing. org

Vết thương ở chân đã dần khỏi hẳn, Ân Độ lại bắt đầu cuộc sống bận rộn của mình. Ngày đêm làm liên tiếp hai công việc khiến cho cô có cảm giác thời gian trôi qua thật nhanh.

Trong nháy mắt, cô tới "Nhà hàng Long Phụng" làm, đã được gần hai tháng.

Đây là một nhà hàng rất có danh tiếng về các món ăn Quảng Đông, được trang hoàng một cách xa hoa lộng lẫy, không kém nhà hàng cấp năm sao một chút nào.

Ân Độ làm nhiệm vụ dẫn khách, trên người mặc một bộ sườn xám kiểu Trung Quốc, đứng thẳng ở lối vào phòng ăn.

Lúc này, quản lý nhà hàng chợt đi tới dặn dò, cần đặt biệt chú ý tới “phòng Long”* tại tầng hai bởi vì hôm nay có một vị khách quan trọng đến. Vì giá bao cả phòng kia không hề rẻ, vì vậy đặt phòng này đa số đều là khách VIP.

Phòng Long: nhà hàng Long Phụng được chia thành hai loại phòng là Long và Phụng

Giờ dùng cơm đã gần đến, khách khứa cũng lục đục kéo đến.

"Hoan nghênh quang lâm! Xin hỏi ngài có đặt bàn trước không. Vâng, bên này xin mời." Ân Độ chân đi giày cao ba tấc bắt đầu dẫm lên sàn nhà hàng dẫn khách.

Đột nhiên, Ân Độ phát hiện trong “phòng Long” của nhà hàng lại là một mảng trống rỗng, khách bên trong đã đi đâu hết rồi?

Vừa đi đến lối vào, Cô lại phát hiện —— có người đoạt "Địa bàn" của mình !

Tối nay, đặt bàn ở phòng Vip tầng hai là giám đốc Ngô, ông ta bây giờ đang đứng ở cửa ra vào , mặc dù trong phòng đang bật điều hoà, nhưng ông vẫn cầm lấy khăn tay lau mồ hôi liên tiếp, dáng vẻ hình như rất khẩn trương.

Mà đứng cạnh ông, lại có một số cô gái trẻ tuổi xinh đẹp ăn mặc rất sành điệu đang lúi ra lúi rúi!

Ân Độ không nhịn được tiến lên nói: " Giám đốc Ngô, nếu khách của ngài tới, tôi sẽ dẫn họ lên ——"

"Đã nói rồi, người ta đứng ở chỗ này chính là để giữ cửa mà? Đây vốn là công việc của cô ta, hay là chúng ta đi lên lầu trước nha, người ta đứng lâu quá mồ hôi cả chân rồi nè." Một cô gái đứng bên cạnh nũng nịu nói.

Giữ cửa? Ân Độ nhú lông mày lại, cô gái kia rõ ràng là đang khinh thường cô, nhưng, cô cũng chỉ có thể nhẫn nhịn, dù sao khách hàng cũng l thong thả.

Nhưng giám đốc Ng vẫn kiên trì đứng nghiêm ở cửa.

Ân Độ cũng không muốn đi ý đến bọn họ nữa, c loay hoay tại chỗ rồi lại cúi đầu nhìn chằm chằm, nhưng tình cờ lại nghe thấy nội dung cụ thể chuyện đang buồn cười của họ c gì kia ——

"Tiếp này ai c th đem người đa ln giường đọc, chắc chắn tiền thưởng sẽ không nhỏ đâu ——" cảnh giác tầm mắt của Ân Độ, giám đốc Ngô dừng lại.

Chỉ là, Ân Độ nghe đến đây cũng đủ hiểu, hơn nữa còn thật sự muốn ỏi!

Nhưng cô chỉ có thể làm như không có việc gì quay đầu nhìn về phía cửa, coi như nhắm mắt làm ngơ.

Bỗng chốc, ánh mắt của cô nhìn thấy bóng dáng của một người đàn ông ——

Là Mạnh Đình!

Cửa tự động mở ra, anh dáng người cao lớn đang thong dong đi vào, hơn nữa liếc mắt liền phát hiện ra cô.

Mạnh Đình nhìn một đám người đứng trước hàng lang phòng ăn, giám đốc Ngô thân thể mập mạp lập tức chen lên phía trước.

"Ai nha, Tổng giám đốc Mạnh, anh tới rồi! Tôi ở chỗ này đợi anh đây."

"Tổng giám đốc Mạnh anh khỏe chứ!" Binh đoàn phản hòng hô to theo khẩu hiệu.

Một đám con gái hô to, khiến Ân Độ cực kỳ phản cảm. Thì ra "Người khách quan trọng" khiến cả phòng ăn náo loạn chính là Mạnh Đình?

Anh xuất hiện quá đột ngột, mà trước mắt phô trương khiến cho cô tức giận, mặc dù cảm thấy ánh mắt của Mạnh Đình nhìn chòng chọc mình, cô lại cố ý né tránh.

Mạnh Đình mi tâm nhíu lại, ngay sau rút ánh mắt từ trên người cô, quét về phía quanh mình, nhìn giám đốc Ngô hỏi: "Tổng giám đốc của ông đâu?"

Giám đốc Ngô ấp úng cười, "Tổng giám đốc Thượng sẽ tới ngay lập tức, ngài ấy phân phó tôi đến trước để tiếp đón anh, đến. Bên này xin mời."

Ân Độ cúi đầu thấp xuống, nhưng nhìn thấy bóng lưng của anh đang chuẩn bị lên lầu, cổ họng không nhịn được phát ra âm thanh: "Uy ——"

Trong vòng ba giây đồng hồ, tất cả ánh mắt đều tập trung nhìn cô, nhất là con người muốn phóng hỏa của giám đốc Ngô. Uy? Nơi này có người nào có thể để cho cô "Uy" hả?

Mạnh Đình ánh mắt sáng quắc nhìn cô, như có chờ đợi.

"Để tôi giúp mọi người dẫn đường ——“ Ân Độ lúng túng, đầu cúi thấp xuống lần nữa.

"Không cần, để tôi đích thân dẫn đường cho tổng giám đốc Mạnh là được rồi." Giám đốc Ngô lời cố gắng lời hết sở trường nịnh hót của mình.

Mạnh Đình không nói gì, sau khi nhìn cô một cái, liền xoay người theo đám người kia lên lầu.

Ân Độ đứng sững sờ ở tại chỗ thật lâu, cuối cùng còn phải để đồng nghiệp Trần Trần lay tỉnh. Bởi vì lại có khách tới cửa.

"Hoan nghênh quang lâm. Phụng dưỡng, bên này xin mời." Cô vẫn phải giữ bổn phận của mình.

Chỉ là, mỗi khi dẫn khách qua “Phòng Long” thì cô vẫn không nhịn được nhìn sang.

Anh giờ phút này, nói vậy mọi việc đều thuận lợi, vui đến quên cả trời đất chứ gì? Điều này cũng khó trách, bằng thân phận cùng địa vị của anh, tuyệt đối có lợi thể Tầm Hoan, là một công tử có tiền chứ sao.

Chỉ là muốn tìm phụ nữ, nhất định phải có bộ dáng phách lối như vậy, đem phòng ăn biến thành khách sạn hay sao?

Trùng mắt nhìn chữ "Long" được nạm vàng kia, cô chợt có cảm giác trong lòng có mùi vị chua chát, vội vàng lắc đầu xóa bỏ ý nghĩ lung tung đó đi ——

"Á hùm!" Trong phòng đột nhiên truyền ra tiếng gầm, làm cho người ta kinh sợ.

Ân Đệ đứng lúc này đang đứng ở ngoài cửa, ngoài ý muốn lại phát hiện Mạnh Đình không có ở bên trong, chỉ nhìn thấy một cô gái giống như bị bệnh tâm thần, đang nổi nóng với cô phục vụ A Mỹ.

"Đây là cách mà cô phục vụ khách hàng đây hả? Múc một bát canh cũng không xong? Chân tay thật vụng về, chiếc váy này của tôi rất đắt đó, hiện tại bị cô biến thành như vậy, cô là cô ý có đúng hay không."

"Tôi không phải cố ý." A Mỹ cầm lấy khăn giấy, ra sức lau vấy cho cô gái kia, đối mặt với những lời mắng chửi của cô, hai mắt cô đầy nước mắt, uất ức giải thích: "Là do cô đột nhiên đựng vào tôi, cho nên tôi mới ——"

"Chính cô phạm sai lầm, còn đổ thừa cho người khác à? Đây là cái thái độ phục vụ gì vậy? Gọi quản lý của các người tới đây !"

"Tiểu thư, tôi chỉ muốn giải thích với cô tôi không phải cố ý, tôi biết là tôi không đúng, tôi thành thật xin lỗi cô, xin cô đừng tức giận." A Mỹ đáng thương nói.

"Không cần nói! Gọi quản lý ! Tôi muốn đòi phục vụ! May mà tổng giám đốc Mạnh đi toilet, nếu không để cho anh ấy thấy bộ dáng này của cô, quả thực là mất hết mặt mũi!" Giám đốc Ngô ngồi một bên cứng rắn nói.

"Cũng đã nói xin lỗi rồi, còn muốn như thế nào? Nói lý lẽ một chút không được sao?" Ân Đệ ném qua một câu, người đã sai bước nhảy vào.

Tất cả mọi người ngậm ngẩn cả người.

Đội hồi hồn tất cả đều tập trung nhìn một người.

"Cô, đây là cái thái độ gì hả? Có phải là muốn gây chuyện hay không?"

"Đúng vậy, có nhiệm vụ giữ cửa thì ngoan ngoãn mà đi giữ cửa đi, không làm việc cho tốt, lại còn ở chỗ này chen miệng vào?"

"Vậy là sao, làm người thì phải có nhận thức, cái chuyện gì nên làm chuyện gì không nên làm! Riêng chuyện bồi thường cái váy kia đối với các cô mà nói, có thể giá của nó cũng hết nửa tháng lương của các cô đấy."

"Ông chủ không có dạy các cô, trả tiền lớn nhất, khách nói chính là đạo lý sao?"

Ân Đệ bị lửa giận đốt hết mọi suy nghĩ, cô không nhịn được nữa!

"Cô cũng không nên quá đáng như vậy chứ! Rõ ràng là cô đựng vào người ta còn quay ra trách tội, là khách mà có thể không nói lý lẽ sao?"

"Không nói lý lẽ thì thế nào? Cũng không nhìn lại thân phận của mình đi!" Binh đoàn phản hồng đồng loạt phát ra âm thanh “ Xuy”.

Ân Đệ tức đến nổi muốn nổi điên, "Thân phận như thế nào? Một cái váy đắt thế nào cũng không thể khiến các cô thành người cao thượng được! Đừng cho rằng tôi không biết các cô tối nay đang làm gì, trang điểm xinh đẹp, ăn mặc sexy, nhưng mục đích cũng chỉ là muốn đem tên đàn ông kia lên giường mà thôi!"

"Cô ta nghe lén chúng ta nói chuyện." Cả đám phản hồng ở đó xôn xao lên.

"Loại mảnh khoe hạ lưu của các người ai muốn nghe, là các người hưng phấn quá độ, nói chuyện quá lớn tiếng mà thôi!" Ân Đệ bĩu môi.

"Câm mồm !" Bên tai truyền tới giọng nói của quản lý.

Kế tiếp, tiếng gầm lên án khiến cho quản lý bị chìm ngập, quản lý ở hướng khách chịu tội, vừa giận dữ mắng mỏ A Mỹ cùng cô. Cuối cùng cô chỉ nghe quản lý đồng ý, muốn sa thải hai người bọn họ.

"Tại sao? Chúng tôi đã làm gì sai? Rõ ràng là bọn họ không nói lý lẽ, khinh người quá đáng!" Ân Đệ cất cao thanh âm.

"Mắng khách, chính là không đúng!" Quản lý mang nội quy phục vụ ra.

"Vậy. Là do tôi mắng , không liên quan đến A Mỹ, quản lý ông không thể sa thải cả A Mỹ được." Nhìn thấy quản lý phẩy tay áo bỏ đi, lại quay lại nhìn A Mỹ đang khóc rầm rức, Ân Đệ cắn môi thật chặt, không cách nào nói ra được.

Mạnh Đình đâu?

Ân Đệ bàng hoàng, theo bản năng đi tìm bóng dáng của anh. Cô phát hiện mình giờ phút này vô cùng khát vọng sự xuất hiện của anh, giống như chỉ cần

anh đang ở đây, toàn bộ vấn đề sẽ không cần phải hỏi nữa.

Nhưng anh vẫn không có xuất hiện.

Một lúc sau, Ân Độ nghe đồng nghiệp trông coi "Phòng Phụng" nói, Mạnh Đình vừa mới đi, lúc quản lý tuyên bố sa thải hai người, anh vẫn thờ ơ lạnh nhạt đứng ở một góc quan sát, sau đó không nói tiếng nào liền bỏ đi.

Ân Độ cả đầu đau nhức, cô không có cách nào có thể tiếp nhận sự thật này!

Anh tại sao có thể làm như vậy. Anh tại sao có thể.

Không. Tại sao anh lại không thể? Anh cũng đâu có nghĩa vụ phải giúp cô? Đây cũng chỉ là do lòng riêng của cô quá phá, chỉ là do cô vọng tưởng.
. Bỗng dưng, cô có cảm giác xấu hổ bao trùm tất cả, thậm chí vượt qua khổ sở việc bị sa thải.

Anh, thật sự là một động vật máu lạnh!

Trước khi tan việc, kế toán đưa cho cô nửa tháng tiền lương, Ân Độ nhận lấy không nói một câu.

Đem theo bước chân mệt mỏi trở về nhà, leo lên cầu thang; trong đầu bất giác lại nghĩ đến——

Anh đang ở bên trong sao?

Nhắm mắt lại dựa vào cánh cửa, Ân Độ chợt nghĩ đến mấy ngày nay, mỗi đêm, khi lấy ra cái chìa khóa, trong phút chốc, trong lòng cô đều nghĩ đến vấn đề này.

C mỗi một ngày đều suy nghĩ, không phải vì "Chị em" hình gia ý kia, cũng không phải vì định tâm trên bàn, mà l. anh!

"Tại sao không vào nh?" Cửa gỗ bên trong chợt mở ra, Mạnh Đình nhìn cô qua cửa sổ hỏi.

Ân Độ vội vàng đứng thẳng, giọng nói cố gắng trấn định, "Anh làm sao biết tôi đã trở về?"

"Đều về vào thời gian này, cũng không sai biệt lắm." Anh lại mở cửa sắt ra, sau đó xoay người đi vào bên trong.

Ân Độ cảm thấy tâm tình của mình không cách nào điều chỉnh lại được. Anh. Chú ý đến giờ tan việc của cô?

"Chu Trương cùng Lực Côn đâu?" Cô để túi xách xuống, nhìn điểm tâm trên mặt bàn vẫn đang tỏa mùi hương thơm ngát hỏi.

"Mới vừa ra cửa, nói muốn đi nhìn cảnh đêm."

"Uhm." Dừng một chút, cô lại hỏi thẳng: "Bọn họ không có ở đây, vậy sao Anh. Còn ở lại chỗ này vậy?"

"Đồ trên bàn sắp nguội rồi." Anh giống như không nghe thấy, đem chén cháo hải sản trên bàn đẩy tới chỗ cô.

Cháo hải sản vẫn còn đang bốc hơi lên, Ân Độ cảm thấy hai mắt cay cay, không biết tại sao, còn cảm thấy lỗ mũi chua xót.

Cán môi hơi khẽ run, trên khuôn mặt quật cường tràn đầy căng thẳng, cô ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt anh, "Nói cho tôi biết, tại sao? Tại sao lại muốn tôi chán ghét anh——"

Mạnh Đình cảm thấy như có một cỗ lực vô hình đánh vào trái tim của anh, khi nhìn thấy ánh mắt mệt mỏi không có chút sức lực của cô làm tim anh đau nhói.

Mỗi ngày nhìn cô tràn đầy mệt mỏi, mất đi gương mặt sáng rỡ trước đây, trong lòng của anh không khỏi rối rắm, cuối cùng lại biến thành lo lắng.

"Đừng có dùng ánh mắt như vậy nhìn tôi!" Cô không chịu nổi nữa! cô không cho phép anh dùng vẻ mặt u buồn như vậy nhìn cô.

Ân Độ lấy ra tiền lương trong túi, nén nhẹ lên mặt bàn. "Tôi bị đuổi việc rồi!"

Mạnh Đình mất liếc, sau đó gạt đầu một cái, biểu tình kia khiến Ân Độ vừa nhìn thấy liền khiến cho cơn giận của cô dâng lên tận đỉnh đầu.

"Anh gạt đầu là có ý gì hả? Nói là tất cả đều như anh đoán? Hay là nói. Anh đang rất vui?"

"Nếu như đây là một công việc không thích hợp, có lẽ mất thì tốt hơn." Anh lãnh đạm nói.

"Anh nói thật là nhẹ nhõm, anh thì biết cái gì? Công việc mất thì có là gì, nhiều lắm là tìm việc khác đúng không, nhưng. Tôi còn làm liên lụy tới A Mỹ, nếu như không phải do tôi, có lẽ cô ấy cũng không bị đuổi, cô ấy đã đợi nhiều năm như vậy, bây giờ lại vì tôi mà mất việc."

Dùng tay xoa lên tim của mình, cô lại nhìn thấy anh không hề đồng cảm mà gạt đầu!

"Anh gạt đầu lúc này là có ý gì hả?"

"Đồng ý lời của cô. Cô đúng là làm liên lụy đến cô phục vụ đó."

"Anh, anh." Chẳng lẽ anh không biết nói lời an ủi mà chỉ biết "Phản bác" hay sao? Lúc này con giận của cô như sóng làm vỡ đê.

"Tôi chính là không nhận được, cho nên mới muốn giúp A Mỹ! Tôi không giống như vài người không có máu không có nước mắt, chỉ biết khoanh tay đứng nhìn, sau đó thì bỏ đi!"

"Cô đang nói tôi sao?" Khóe môi anh khẽ nâng lên.

"Đúng, là tôi đang nói anh!" Ân Độ nói thẳng ra, cô bây giờ đã không còn một chút hơi sức nào. "Không cần nói nữa, anh mau đi đi, anh cái gì cũng không biết!"

"Tôi sẽ ở đây, hơn nữa tôi biết toàn bộ mọi chuyện, nhưng ——"

"Nhưng là anh cái gì cũng không có làm! Nếu như anh có thể đứng ra nói một câu công đạo, có lẽ chuyện cũng sẽ không đến nỗi như vậy! Nhưng anh lại xoay người bỏ đi!" Cô thật sự bị kích động rồi.

"Tôi không có bỏ chạy, chỉ là lúc đó có chuyện gấp cần phải giải quyết, hơn nữa người hẹn tôi nếu không tới, tôi càng không cần thiết phải ở lại." Anh trầm giọng trả lời.

Không cần thiết? Trừng mắt nhìn anh, Ân Độ rất muốn phun lửa.

Đối mặt với ngọn lửa nổi giận của cô, anh vẫn không thay đổi sắc mặt, nghiêm túc hỏi: "Vậy cô cho rằng tôi nên ở lại giúp cô? Đây là công việc mà mỗi ngày cô phải đối mặt, cô hi vọng tôi giúp cô thế nào?"

"Tôi." Ân Độ con giận càng bốc cao hơn, "Công việc của tôi dĩ nhiên không cần anh tới giúp, nhưng hôm nay nếu như không phải là giám đốc Ngô mở tiệc chiêu đãi anh, chuyện cũng sẽ không xảy ra, A Mỹ cũng sẽ không bị mất việc, không phải sao?"

"Nói bậy" âm lượng không lớn, những câu phản bác này có mười phần chấn động.

"Nếu coi nghề phục vụ là chén cơm, nên có chuẩn bị tâm lý, người như “Giám đốc Ngô” lúc nào cũng có thể xuất hiện." Nhìn ánh mắt phẫn nộ của cô, anh không nhanh không chậm nói tiếp: "Coi như hôm nay tôi ra mặt đem trường hợp này giải quyết, nhưng cũng không nói trước được cô ngày mai có thể cãi nhau với khách hay không."

"Anh cho rằng tôi là một người thích cãi nhau hay sao? Nếu là chuyện đúng, tại sao tôi không thể tranh luận với bọn họ?"

"Cô có thể cự tuyệt yêu cầu vô lý của khách hàng, nhưng là cùng khách tranh cãi, chính là một loại thái độ ngu xuẩn nhất, nếu như ngay cả điểm nhận thức này cũng không có, thì cô không nên đi làm loại công việc này." Lời của anh quá lạnh quá vô tình.

"Nói đi nói lại anh vẫn cho rằng người không đúng là tôi phải không? Tại sao anh lại không trách những cô gái kiêu ngạo kia? Xem ra tôi thấy anh đã bị những cô gái kia cho uống mê canh đến lú lẫn rồi, rõ ràng là lỗi của các cô ấy, lại còn vừa ăn cướp vừa là làng!" (chep, cô này lên cơn ghen kinh thật, cái gì mà nói có lý lẽ chứ...)

"Nếu như bát mê canh kia có tác dụng thật, tôi còn có thể cam lòng rời khỏi đó sao?" Anh không chớp mắt nhìn chòng chọc biểu tình trên mặt của cô.

"Vậy." Không biết tại sao, trong lòng cô chợt bắt đầu có chút cảm giác thoải mái. Ít nhất, giọng điệu bắt đầu chậm lại: "Nhưng, trong lòng anh vẫn còn cho rằng đó là do lỗi của tôi, có đúng hay không?"

"Cô có lỗi mà." Không đề ý tới sắc mặt muốn phát tác của cô, anh lại nghiêm mặt nói: "Mỗi người cũng nên nhận rõ bốn phần của mình, nhận rõ để đối mặt cuộc sống thực tế, lựa chọn phương thức đi kinh doanh đối với mình có lợi nhất. Cái gì đều là giả, chỉ có thành bại mới là thật, có thể tiếp tục sinh tồn, chính là đối cô mà nói, lỗi là do ở trong đầu của cô không rõ ràng lắm, để cho mình bị bại hoàn toàn."

"Tôi có chỗ nào không rõ ràng?"

"Vậy cô nói cho tôi biết, cô tối nay cùng họ lăn tăn cái gì? Tranh cái gì đây? Hi vọng bọn họ sẽ hiểu được tôn trọng lẫn nhau sao? Kết quả là gì đây?"

Kết quả là. Là tranh cãi đến nỗi bị cuốn gói.

Ân Độ suy sụp hạ vai, không khỏi lẩm bẩm đọc: "Chẳng lẽ nói, đúng sai đã không quan trọng? Tại sao? Chuyện này thật không công bằng! Tôi thật sự không hiểu."

"Không có gì công bằng hay không công bằng. Giống như giám đốc Ngô, nếu như ông ta cho rằng trả tiền là có thể muốn làm gì thì làm, như vậy một khi thân phận đối chỗ, ông ta sẽ vì tiền mà cam nguyện mặc cho người định đoạt, hơn nữa ông ta không cảm thấy cách làm như vậy có cái gì không đúng, đây chính là giá trị quan, dạng giá trị quan nào thì sẽ dẫn xuất ra dạng hình thức cuộc sống đó, tất cả chỉ là đều là tự làm tự chịu thôi."

(anh này nói triết lý quá, ngôn ngữ mình ít ỏi, ko diễn tả hết được, mong mọi ng thông cảm)

"Tự làm tự chịu. Nói rất hay."

Thấy thần sắc âm trầm của cô anh dừng lại một lúc.

Sau đó Mạnh Đình cứng rắn nói tiếp: " Cô nói đồng nghiệp A Mỹ đã đợi rất lâu rồi, như vậy cô ấy nhất định đã có đầy đủ kinh nghiệm cùng năng lực, để ứng phó với loại trường hợp này, cô ra mặt giúp cô ấy, sẽ chỉ mang đến tai nạn cho cô ấy mà thôi."

Cuối cùng anh cứng rắn nói lời kết thúc: "Điều này nói rõ cái gì? Khi vấn đề không có ở trong quyền hạn cùng phạm vi năng lực của mình, thì không nên tùy tiện làm việc, nếu không chỉ nhận được hiệu quả phản tác dụng."

Ân Độ trầm mặc không nói, trong lòng cũng hiểu rõ—— Anh đang thuyết phục mình.

Một hồi lâu, Ân Độ cuối cùng cũng mở miệng: "Tôi hiểu lời của anh, Tôi nghĩ anh nói đúng, là do lỗi của tôi."

Cô rút kinh nghiệm xương máu mà nhận sai lầm, khiến cho ngực anh lại nhói đau lần nữa

Anh đang làm cái gì? Bóp chết cái loại ngây thơ nhiệt tình trong con người cô sao? Mạnh Đình thật sự rất muốn nói cho cô biết, cô không sai, anh chỉ là hy vọng cô hiểu được, tự thay đổi để bảo vệ mình mà thôi.

"Ân Ân."

Anh bật thốt lên khẽ gọi, khiến lòng của Ân Độ cũng bùm bùm nhảy nhảy theo.

Đây là lần thứ bao nhiêu anh gọi cô như vậy, nhưng khác với lần trước chộc trước đây, lần này anh gọi rất tự nhiên, giống như đã từng gọi vô số lần.

Ân Độ đột nhiên cảm thấy sợ hãi .

Gọi cô dịu dàng như vậy, tiếp theo muốn làm gì đây?

Bạn đang đọc truyện *Bí Kiếp Theo Đuổi Vợ Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7

Ân Độ giành mở miệng trước, cố ý đánh trống lảng nói: "Hiện tại tôi chỉ có thể trách mình không có đủ kinh nghiệm. Chỉ là, nếu lúc đấy anh có thể nói với tôi những lời này, có lẽ tôi đã không làm hỏng chuyện thành ra như vậy." Nói đi nói lại vẫn là đang trách anh.

"Nếu nh lúc y ti chỉ ra chỗ khng đúng của c, vì tính khí của c, c sẽ nghe lọt tai sao?"

Giật mình, Ân Độ thờ ra, đnh chấp nhận."Chc l sẽ khng."

Th ra, c lại c tính tình h hỏng nh vậy? C lẽ, c mn sửa đổi một chút Tn đn ng đng gét ny, c lun ni khng lại đọc anh ta.

"Ti khng thích ăn cho nguội?" Anh bỗng nhiên nhìn bát cháo trước mặt nói.

Ân Độ ngẩn ra, thấy gương mặt anh đang cau có nhìn bát cháo, thật sự rất buồn cười "Vậy sao anh không ăn trước, không cần phải chờ tôi về đâu."

"Cô biết tôi đang đợi cô?" Một câu hai nghĩa đó.

Đông! Thùng thùng! Ân Độ trái tim lại như đánh trống. Giờ đổi thành cô trừng mắt nhìn bát cháo, "Tôi cũng không thích ăn cháo nguội."

"Vậy còn chờ gì? Ăn thôi." Anh đang muốn khởi động, bỗng nhiên lại phát hiện ra cái gì, sau đó đổi lại bát cháo của cô.

"Sao vậy?" Cô có chút buồn bực. Không phải đều giống nhau sao?

"Chén của cô không có bỏ thêm hành hoa."

Ân Độ ngẩn người. Anh cư nhiên lại chú ý đến mỗi lần cô đều bỏ hành hoa trong bát ra sao?

Có lẽ do đột nhiên phát hiện ra một mặt con người thận trọng của anh, hoặc là một loại cảm giác bị chú trọng, khiến cho lòng Ân Độ không khỏi rung động.

"Mùi vị như thế nào?"

"Ừ, không tồi." Cô trả lời qua loa, "Nhưng mà cháo nhà hàng Miếu Khẩu vẫn ăn ngon hơn"

"Miếu khẩu?"

"Đúng vậy, miếu khẩu có món cháo Vương Ký Quảng Đông, rất nổi tiếng đó, hải sản đặc biệt tươi ngon, tôi cũng chỉ dám ăn có món đó mà thôi."

"Còn gì nữa không? Trừ món cháo hải sản ra."

"Nhiều lắm, anh chưa đến đó lần nào sao? Không thể nào! Chỗ có đủ loại đồ ăn vặt nổi danh đấy."

"Hôm nào, theo tôi đi."

"Được." Ân Độ tự nhiên đáp ứng.

Ăn xong điểm tâm, Ân Độ đến phòng tắm rửa mặt, lại nghe thấy điện thoại di động của anh có tiếng chuông.

Đội trở lại phòng khách thì vừa đứng nghe thấy Mạnh Đình lạnh lùng nói câu cuối: "Chuyện đó thì có gì vui, mà mình cũng không muốn chơi trò này."

Anh đang nói chuyện điện thoại với ai vậy? Cô cũng không giám hỏi thẳng, thế nhưng anh lại chủ động nói ——

"Là đầu sỏ tôi nay gọi tôi."

"Đầu sỏ?"

"Thượng Bằng, là bạn tốt của tôi, còn giám đốc Ngô là cấp dưới của cậu ta."

"Anh nói, tôi nay giám đốc Ngô phò trương như vậy, đều là chủ ý của bạn anh?" Sau khi thấy Mạnh Đình gật đầu, cô lại không giám tin, "Vậy anh biết giám đốc Ngô dẫn theo những cô gái kia, là muốn làm gì sao?"

"Biết. Cô không phải đã nói bọn họ muốn lôi 『 tên kia 』 lên giường sao?"

Hay rồi đây! Anh thật sự đã chứng kiến tất cả !

"Này, vậy anh ——"

Cô há mồm cứng lưỡi bộ đáng đáng yêu, chọc anh mỉm cười, "Chỉ là 『 tên kia 』 cũng không phải là tôi, tôi chỉ là người tiếp khách."

"Không phải anh?"

"Là Cổ Thiên kỳ, một người bạn khác của tôi, Thượng Bằng muốn gài bẫy cậu ấy, nhưng không nghĩ tới Cổ Thiên kỳ lại nhờ hện."

Ân Độ càng nghe càng mơ hồ. "Thượng Bằng tại sao lại muốn gài bẫy bạn của mình như vậy?"

"Rất đơn giản, chỉ là muốn xác định Cổ Thiên kỳ rốt cuộc có được hay không."

"Có được hay không?" Cô lặp lại lời của anh, mặt bỗng chốc nóng lên, "Cho nên dừng lại Phương thức hạ lưu này?"

"Thượng Bằng cảm thấy không sao cả." Mạnh Đình cười cười, "Chỉ là, chọn đúng nhà hàng mà cô làm việc, thì chắc chắn không phải là trùng hợp rồi."

"Có ý tứ gì?"

"Có lẽ Thượng Bằng là muốn Hướng tới cô." Cái người họ Thượng này, ngoài mặt là để cho anh làm người tiếp khách, muốn cho Thiên Kỳ không phòng bị, nhưng căn bản trong đầu lại muốn "Một lưới bắt hết" !

Ân Độ bắt đầu khẩn trương lên, "Tại sao lại hướng tới tôi? Tôi có biết anh ta đâu!"

"Bởi vì cậu ấy biết rõ tôi ——" thích cô.

"Anh ta biết cái gì?" Sao lại chỉ nói có một nửa?

Anh đổi lời nói: "Bởi vì cậu ấy biết rõ tôi không có hứng thú với em gái của cậu ấy, cho nên cố ý muốn trả thù tôi."

"Em gái của anh ta?"

Mạnh Đình đem chuyện Thượng Như đã "Chấm điểm" anh cùng Cổ Thiên Kỳ một trong hai người sẽ là vị hôn phu tương lai.

"Vậy. Chuyện này có quan hệ gì đến tôi ?"

Ánh mắt của anh dừng ở trên người cô, "Bởi vì Thượng Bàng cho rằng, tôi vì cô mới cự tuyệt em gái của cậu ấy."

Nghe vậy, nhịp tim của Ân Đề lập tức ngừng lại một nhịp. Cô cố ý buông lỏng cười quái dị, "Này nói đi nói lại cũng là do anh tự gieo họa a, ai bảo anh làm cho người ta hiểu lầm."

Nóng quá. Cô đứng lên, lấy điều chỉnh điều hòa tiện thể cách xa anh một chút.

"Nếu như không phải là hiểu lầm thì sao?" Giọng nói trầm ấm truyền tới.

Cô cảm giác lỗ tai mình như bị một sóng âm cực lớn làm cho tê dại, cho dù giọng nói của anh nhẹ nhàng chậm chạp như vậy.

Ân Đề không dám quay đầu lại, nhưng cô cảm thấy rõ ràng anh đang dần tiến đến.

Cô nên làm cái gì? Tránh ra?

Nhưng hai cái chân của Ân Đề như bị dính đóng lại, không thể động đậy, cầm chặt lấy vạt áo lồng bàn tay bắt đầu đổ mồ hôi.

Thân thể ấm áp của anh tiến đến gần sát cô trong nháy mắt, khiến các dây thần kinh toàn thân cô như bị buộc chặt

Cánh tay bèn chắc của anh nhẹ nhàng ôm lấy eo của cô, môi đặt ở bên tai cô nói: "Quay lại nhìn anh." (n_n)

Anh ta muốn làm gì?

Cô nên gạt tay của anh ra, cô nên đẩy anh ra. Nhưng cô lại giống như bị thôi niên, xoay người lại, nhìn thẳng vào mắt của anh.

Một cổ ấm áp mềm mại liền che đôi môi của cô lại ——

Anh, hôn cô.

Môi anh phủ lên đôi môi mềm mại của cô lại, đầu lưỡi đồng thời cường thế cạy miệng của cô ra, xâm nhập.

Trong đầu Ân Đề giống như muốn nổ tung, nhưng cô theo bản năng vẫn gờ tay lên khước từ lồng ngực kiên cố kia.

Từ sâu trong cổ họng cô kêu lên thanh âm chống cự, khi bốn phiến môi đang gắn chặt được bật ra, lại hình thành một loại mê người kiểu điếm.

Một tay đỡ sau đầu của cô, đầu ngón tay của anh xoa nhẹ những sợi tóc mềm mại của cô lại, đè đầu cô lại gần anh hơn, để cho cô hoàn toàn nghiêng hợp với miệng của anh; một cái tay khác vòng qua phía sau lưng cô làm áp lực, khiến cho bộ ngực mềm mại của cô áp sát vào anh.

Lưỡi của anh càn rỡ quăn lấy lưỡi cô, tham lam liếm mút môi của cô.

Cảm thấy bàn tay cô đang nắm chặt dần thả lỏng, đầu lưỡi của anh hơi rút ra, "Ân Ân."

Môi lưỡi của anh tron ẩm, không ngừng tàn sát dây thần kinh của cô, cô không thể kháng cự, chỉ có thể run sợ chịu đựng anh lần lượt cuồng dã chiếm đoạt.

Tất cả thật mất khống chế!

Trong giây phút chiếm lấy bờ môi thơm ngát kia, rung động mãnh liệt khiến cho Mạnh Đình kinh hãi, anh lúc này mới biết, thì ra anh khát vọng cô đến nhường nào.

Anh khát vọng nhìn thấy nụ cười của cô, khát vọng nghe giọng nói của cô, khát vọng đến gần cô hơn, khát vọng được ôm cô.

Tê dại kỳ dị làm cho người ta mất hồn, nhưng trực tiếp ùi lên da thịt nóng bỏng, làm cho lòng người kinh hãi, Khi phát hiện một luồng hơi nóng đang dâng tràn trong cơ thể, thì Ân Đề bỗng chốc mở hai mắt ra.

"Không nên như vậy! Không thể như vậy!"

Ân Đề hoảng sợ ngượng ngập đẩy anh ra, lui lại một bước, coi như vậy là không cần đối mặt với mọi chuyện trước mắt

"Tại sao không thể?" Anh dùng giọng nói hơi khàn khàn hỏi cô.

"Bởi vì. Đây là không đúng." Anh rõ ràng vẫn đứng tại nguyên chỗ, còn cô rõ ràng đứng cách anh rất xa, vì sao cô còn cảm thấy ánh mắt gấp gáp chăm chú của anh đang nhìn mình?

"Có cái gì không đúng?"

"Dĩ nhiên là không đúng!"

"Chẳng lẽ em là bói vì." Không muốn nói, lại càng không muốn tin, nhưng lại không thể loại bỏ được suy đoán này, Mạnh Đình nói tiếp: "Triệu Học Thánh?"

Ân Đề tốn mấy giây mới tiêu hóa được câu hỏi của anh, sau đó chậm rãi ngẩng đầu, nhìn sắc mặt của anh, cô rất nhanh lại quay đầu đi một lần nữa.

"Tôi có bạn trai là sự thật."

"Vậy thì như thế nào? Coi như là có lão công (chồng) cũng giống vậy."

Nhanh chóng ngẩng đầu, cô không biết có nên cảm thấy may mắn hay, trên mặt anh không còn nhìn thấy thâm tình dịu dàng làm cho người ta tan chảy nữa, mà nó lại quay trở về như trước, một bộ mặt phách lối ngang ngược.

Mà lời của anh, càng khiến cho Ân Đề căm tức, "Đối với anh đương nhiên nó không là vấn đề gì! Giống như tôi lúc đầu lừa anh Chu Tương đã kết hôn, anh cũng chỉ nói một câu anh không để ý chuyện cô ấy ly hôn. Mạnh Đình, anh quá cuồng vọng! Anh quả thực là. Ích kỷ tới cực điểm!"

"Có một số việc vốn là nên ích kỷ, giống như tình cảm."

Anh cùng cô nói chuyện tình cảm? Giờ khắc này, vui sướng mơ hồ ở trong lòng của cô nảy sinh. Nhưng, một giây kế tiếp, Ân Đề không biết nên vui hoặc buồn.

Nếu cô cảm thấy anh là một người đàn ông thích đùa bỡn với chuyện tình cảm, sao cô còn có thể để mặc cho anh làm chuyện đó? (hôn ý)

"Anh thật sự không biết em ruột cuộc có hiểu tình cảm của chính bản thân mình hay không." Rõ ràng là cô có tình cảm với anh, nhưng cô lại mơ hồ không hiểu rõ cảm giác của bản thân.

"Ít nhất anh biết cảm giác như thế nào được gọi là yêu."

Anh nói vậy, càng khiến cho cô mê muội.

Anh lại nói tiếp: "Đương nhiên tình yêu cũng chỉ là một loại cảm tính, có người nói là thăng hoa, nhưng anh tin tưởng đó là biến chất. Biến chất tình yêu, giống như bánh bao đã bị chua, giữ lại thì có ích lợi gì?"

"Anh. Rốt cuộc muốn nói cái gì?"

"Em cùng Triệu Học Thánh." Anh dừng lại.

"Tôi với anh ấy thì thế nào?"

"Em xác định em rất yêu cậu ta?" Ánh mắt của anh như kiếm.

"Tôi. Dĩ nhiên. Anh ấy là bạn trai của tôi."

"Cũng bởi vì cậu ta là bạn trai của em, cho nên em yêu cậu ấy sao?" Anh nâng lên khóe môi, đùa cợt đi đến bên cạnh, "Mới vừa rồi cảm giác của anh nói cho anh biết nó không phải như vậy."

Mới vừa rồi.

"Mạnh Đình, anh thật khôn kiếp!" Cô tức điên lên, không hề suy nghĩ đã dơ lên quả đấm đánh tới ——

Nhưng quả đấm đến trước mặt anh thì dừng lại, im lìm bất động.

Anh không trốn cũng không tránh, chỉ là mím chặt môi lại, lẳng lặng nhìn cô.

"Anh." Ân Đề hận mình tại sao không xuống tay được! "Đúng, mới vừa rồi là do tôi làm chuyện ngu xuẩn! Là tôi. Là do lực ý chí của tôi không kiên định! Nhưng, cũng không có nghĩa là anh có thể nhục nhã tôi!"

"Không có bất kỳ người nào nhục nhã em, nếu như có, cũng là chính là do em xấu hổ mà nghĩ vậy." Anh chợt đi lên trước, nâng cằm của cô lên, để cho ánh mắt của cô nhìn vào mắt anh. "Anh cũng chỉ muốn em đối mặt với suy nghĩ chân thật nhất của mình."

Suy nghĩ chân thực nhất? Vừa rồi cô nghĩ muốn dựa vào trong ngực của anh, mặc kệ cho anh muốn làm gì cô. Có lẽ anh nói không sai, cô có phản ứng kích động quá độ, nhưng đó là do cô không có cách nào đối mặt với sự xấu hổ của mình.

Cô đang đấu tranh điều này hoàn toàn rơi vào trong mắt Mạnh Đình, mãnh liệt chân tình khiến cho anh không thể giả bộ lạnh lùng nữa, "Em có biết em muốn cái gì không, tại sao lại nói không cần?"

Cảm giác tay của anh nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt của mình, đôi môi. Ân Đề có cảm giác trong lòng như đang say, nàng mê mang lẩm bẩm nói: "Anh thì sao? Anh muốn cái gì?"

"Anh muốn em."

Cô giống như bị đánh mạnh vào đầu. "Muốn" ở đây là muốn cái gì? Là chỉ thân thể sao?

Anh lại nói tiếp: "Anh nghĩ là em biết điều đó."

Vào giờ khắc này, trong lòng của Ân Độ chợt vắng lạnh.

Cô tuyệt vọng, tuyệt vọng lắm đâu, "Tôi thừa nhận, là tôi bị anh hấp dẫn, tôi không không chế được mình, I ti khng c tự i, đ cho anh nghĩ mg tí. Mun anh, gng nh tí vì anh c suy nghĩ gng nhau, điu anh mun, chỉ I theo tí ln giường, đứng khng?"

Anh hơi ngý ngời, lại theo qun tính gặt đầu một cì, pht hiện thần sc của c đột nhìn đau đn kịch liệt, anh vội vng gọi: "Ân Ân."

"Đừng gọi tí nữa, khng cho phép anh gọi tôi như vậy, anh có nghe thấy không!" Cô bịt chặt lỗ tai lại, kích động hét lên."Anh đi đi! Anh đi ngay bây giờ đi!"

"Không, lời của anh còn chưa nói hết ——" Hai tay anh giữ chặt bả vai của cô lại, ngăn tâm tình đang kịch động của cô lại.

"Tôi không muốn nghe, có được không?" Bị anh đụng chạm, hơi thở của anh khiến cho trái tim cô cứng lại, loại cảm giác đó đối với cô mà nói, là một loại hành hình, một loại giày vò.

Ân Độ chợt có cảm giác tuyệt vọng, khuôn mặt anh tuần trước mắt này, là một loại kịch độc làm cho người ta ním cười ở dưới cừu tuyền; mà cánh tay nhẹ đỡ lấy bả vai của mình, là nút buộc dây thừng của đao phủ thủ, đang chuẩn bị quăng lên cổ của cô kéo lên.

"Anh đi đi, tôi vĩnh viễn cũng không muốn gặp lại anh." Cô cố gắng để cho mình bình tĩnh lại, kiên quyết gạt tay của anh ra.

"Đây không phải là lời thật lòng của em." Anh nói một câu đánh trúng điểm yếu của cô.

Ân Độ ngẩn người, từ trong suy nghĩ hoảng loạn tỉnh lại, khiến cho cô thẹn quá hóa giận, "Anh cho rằng người đàn bà nào cũng sẽ khuất phục ở trong lòng của anh, say đắm quần lấy anh sao?"

"Anh không cần những người đàn bà khác, anh chỉ muốn em."

"Anh đừng mơ tưởng!"

"Nghĩ như thế nào là việc của tôi."

"Tôi nói cho anh biết, tôi, tôi không muốn anh! Đây là chuyện mà tôi có thể quyết định, đúng chứ ?"

"Tôi tự biết phán đoán."

Nói xong, cô còn trợn mắt lên nhìn anh, "Thì ra là loài bò sát còn có một đặc trưng, đúng là da mặt dày!"

"Loài bò sát ? Da mặt dày?" Anh cau mày.

Nhìn anh đang cố gắng suy tư " loài bò sát, da mặt dày", bộ dạng này của anh thật là, coi như biết rõ bây giờ không phải là thời điểm để cười, nhưng Ân Độ thật sự không thể nhịn được cười.

Điểm chết người là, Ân Độ chợt bắt đầu cảm thấy anh cũng có một mặt đáng yêu !

Đáng yêu, nhưng không thể tùy tiện yêu.

Đêm đó, sau khi anh rời đi, Ân Độ lại mất ngủ.

www. xit-ing. org www. xit-ing. org

Hôm sau.

Lúc Ân Độ đang làm trong siêu thị, chợt nhận được điện thoại của quản lý của nhà hàng Long Phượng.

Khiến cho Ân Độ kinh ngạc chính là, quản lý gọi tới là muốn "mời" cô đi làm lại!

"Ân Ân, thật ra thì tôi cũng biết nỗi oan uổng của các cô, chỉ là lúc đấy tôi cũng có nỗi khổ tâm không thể nói ra, cô cũng không nên để ở trong lòng, tối nay nhất định cô phải đi làm lại đấy."

"Quản lý, tôi."

"Cứ như vậy, buổi tối gặp lại."

"Này này, còn có A Mỹ cô ấy." Ân Đề chưa kịp hỏi vấn đề này, điện thoại đã cúp.

Ân Đề cảm thấy trong lòng rất buồn bực, quyết định xin về trước đến nhà hàng xem tình hình một chút.

Tối hôm đó, trở lại nhà hàng, xác định A Mỹ cũng đã được đi làm lại, cô nhin không được mà nở ra nụ cười.

Nhưng mà thái độ của quản lý lại quay ngoắt 180°, khiến cho cô cảm thấy nghi ngờ.

"Ân Ân, cô chắc không phải là loại người dễ ghi hận chứ? Mong cô hãy ở lại, bình thường tôi đối đãi với cô cũng không kém, cô cũng đừng làm hại tôi mất luôn chức quản lý này nha."

Ân Đề không hiểu ông ta đang nói gì, "Quản lý, tôi không có ghi hận cái gì, tôi thật sự không biết ông đang nói cái gì, tôi tại sao lại hại ông mất việc?"

"Là phía trên giao phó xuống, nếu như tôi không giữ được cô ở lại làm việc, vậy thì tôi cũng chờ mà rời đi đi." Quản lý xụ mặt xuống nói.

"Phía trên?"

"Chính là giám đốc Lâm (chủ nhà hàng), nhà hàng này sau lưng còn có một ông chủ khác chống lưng." Quản lý giật lấy khóe miệng cười khổ, "Ân Ân, cô đừng trêu chọc tôi, rõ ràng là cô tìm bạn ra mặt, tìm giám đốc Lâm tố cáo tôi, tôi thật sự không nghĩ ra bạn của cô lại có khả năng, khiến giám đốc Lâm thận trọng thế này."

"Đúng vậy, Đúng vậy , Ân Ân thật không đơn giản đâu! Sau này chúng ta uất ức phải dựa vào cô để khiếu nại!" Trần Trần nữ vương bát quái cũng tới chen vào một chân.

"Tôi. Tôi cái gì cũng chưa có làm mà, tôi không biết mọi người đang nói tới ai, hơn nữa tôi càng không cáo tố việc này cho người khác." Ân Đề đột nhiên nghĩ đến một người ——

Mạnh Đình? Là anh sao?

Nghi vấn như vậy cứ quẩn lấy cô cả tối, cho đến khi sắp đến giờ tan tầm, Mạnh Đình tự nhiên xuất hiện.

Anh dáng người đẹp trai cao ráo, sớm đã khiến cho người trong nhà hàng ấn tượng, xuất hiện lại lần nữa, càng thêm khiêu khích khiến mọi người không ngừng xôn xao.

Quản lý vừa nhận ra là Mạnh Đình, lập tức chạy lên trước cười nói, "Tổng giám đốc Mạnh ngài khỏe chứ, hoan nghênh hoan nghênh! Ngài là ——"

"Tôi tới đón Ân Ân." Trả lời đúng một câu, Mạnh Đình không nhìn mọi người tập trung ánh mắt, trực tiếp đi về phía Ân Đề.

Cô đã sớm mặt trùng miêng há hốc.

"Anh." Anh tới đón cô?

"Còn chưa có tan việc sao?" Anh hỏi.

"Tan việc, tan việc rồi!" Quản lý vội vàng trả lời "Ân Ân, cô nhanh đi thay đổi quần áo, đi cùng với tổng giám đốc Mạnh đi."

Ân Đề không nhin được liếc quản lý một cái. Ông ta có thể có quyền đuổi việc cô, nhưng cũng không có quyền thay cô quyết định mọi việc chứ?

"Đi thôi. Anh. Dẫn em đến một chỗ." Giọng nói của Mạnh Đình nghe có chút lạ.

"Đi chỗ nào?"

"Đi rồi hãy nói."

Đáp lại ánh mắt của anh, Ân Đề hít một hơi. Thật không chịu nổi bộ dạng người này thù thì thù thì!

"Được, Anh chờ tôi." Cô chính là không cự tuyệt được.

Bước hướng đến phòng thay quần áo, Cô phát hiện lòng của mình nhảy nhót thật là nhanh, thật sự rất nhanh.

Anh rút cuộc muốn dẫn cô đến chỗ nào?

www. xit-ing. org www. xit-ing. org

Trong buồng xe.

Lúc ngồi xuống ghế xe mền mại, Ân Độ không nhận được nhẹ nhàng thờ ra.

"Mệt lắm sao?"

"Ừ." Cô nhắm mắt lại.

Một lúc lâu, phát hiện xe vẫn đang im lìm bất động, cô mở mắt vừa nhìn, phát hiện anh đang nhìn mình.

Ánh mắt thâm tình chân thành sâu như vậy, khiến trái tim Ân Độ chấn động.

Mạnh Đình nhanh chóng thay đổi ánh mắt, thanh thanh cô hòng, "Đó cũng là do bản thân mình tìm."

"Cái người này anh làm sao." Lại nữa rồi!

Người đàn ông này luôn luôn cho cô cảm giác như đang ngồi trên đám mây, chỉ trong giây lát có thể đưa người ta lên thật cao cũng có thể khiến cho người ta ngã xuống đáy cốc!

Đôi mày thanh tú nhíu lại một cái, Ân Độ xoay mặt, "Tôi thật sự nghi ngờ anh là loại người vĩnh viễn cũng không nói được một lời hay."

"Ít nhất anh nói là lời nói thật."

Ân Độ không có nghi ngờ. Công việc là cô tự mình tìm, dù một môi thế nào cũng không được oán trách, không phải sao?

Toàn bộ tâm tình, cô vốn định mở miệng hỏi anh muốn đưa cô đến chỗ nào, chợt nghĩ đến một vấn đề khác.

Ân Độ bắt đầu nói chuyện quản lý hôm nay gọi điện thoại cho cô, cùng chuyện liên quan đến việc được đi làm lại của cô, "Quản lý nói có người trực tiếp tìm giám đốc Lâm tố cáo, có phải là anh hay không?"

"Là Thượng Bằng. Có lẽ là lương tâm của cậu ấy đột nhiên xuất hiện? Là cậu ấy nói cho anh biết, tối nay em trở lại nhà hàng làm việc." Sau đó, anh lại nói thêm một câu: "Anh không bao giờ làm như vậy."

Ân Độ sợ run lên. Không phải anh làm cũng không sao, nhưng anh cần gì phải nói như thế, làm cho người ta có cảm giác chói tai không dứt.

Cô hất tóc, nhún nhún vai, làm động tác nhẹ nhõm, "Dĩ nhiên, tôi đã biết sớm đó không thể nào là anh. Chỉ là người biết chuyện này chỉ có anh, cho nên. . . . Tôi cũng chỉ thuận miệng hỏi một chút, nghĩ cũng biết, anh không phải là loại người như thế."

"Loại người như vậy?"

"Loại người có nhiệt tâm đi giúp người khác một tay." Ân Độ càng nói sắc mặt càng chìm xuống.

"Nếu như giúp em trở lại nhà hàng làm việc, anh quả thực sẽ không làm." Ánh mắt nhìn cô tức giận rồi quay đi, Mạnh Đình khởi động xe, "Bởi vì anh sẽ đau lòng khi thấy em một môi."

Hai chữ đau lòng, khiến Ân Độ rung động.

Cô liếm liếm môi, chất chất mà nói: "Giống như anh nói, đây cũng là do tôi tự chuốc phiền, không phải sao?"

Trên đường gặp phải đèn đỏ, anh dừng xe lại, ánh mắt quay lại nhìn cô. Giấy lát, từ trong miệng nhẹ nhàng chạy ra một chữ ——

"Đàn."

"Anh. Mắng tôi đàn! ?" Cô lập tức tròn to mắt.

Anh gạt đầu một cái. "Em có thể không cần phải một như vậy, người thông minh sẽ biết vận dụng tài nguyên bên cạnh."

"Tài nguyên?"

"Ví dụ như, phiếu com dài hạn."

Ân Độ sùng sốt lần nữa.

Đèn xanh sáng, xe lại tiếp tục chạy, bên trong xe rơi vào một hồi yên lặng.

Anh chợt mở miệng hỏi câu: "Nếu như Triệu Học Thánh đột nhiên cầu hôn em, em sẽ làm thế nào?" Trong lời nói dường như có ý đồ mãnh liệt nào đó.

Anh lại muốn làm cái gì? Trái tim Ân Độ hỗn loạn, ánh mắt bắn khoăn bắt đầu nhìn xung quanh.

Cô bỗng dừng thét chói tai: "A, cẩn thận!"

Thiếu chút nữa thì xe đụng vào chiếc xe phía trước, Mạnh Đình nhanh chóng xoay bánh lái, cho xe chạy lệch sang bên cạnh.

"Anh. Làm ơn lái xe chuyên tâm một chút đi!" Ít nhất cũng phải nhìn phía trước chứ!

"Anh sẽ chú ý." Mạnh đình cau mày, giọng buồn bực lên tiếng.

Chỉ cần anh không suy phải đoán nội tâm của cô.

Cô không nói, vậy thì để anh nói ——

"Em cùng Triệu Học Thánh là không thể nào."

Ân Độ trừng mắt.

"Bởi vì anh sẽ dùng tất cả lực lượng đi ngăn cản." Trong giọng nói của anh không có một chút ý tứ đùa đùa nào.

Nhưng khi nhìn gương mặt anh tuấn của anh, trong lòng của Ân Độ nhảy nhót một hồi cuồng loạn.

"Coi như em thật sự gả cho cậu ta, kết quả cuối cùng sẽ là phản bội."

"Anh đang nói những gì vậy?!" Cô bị đâm trúng điểm yếu. "Anh nghĩ tôi là dạng người gì hả?"

"Bởi vì em không yêu cậu ta. Gả cho một người mà mình không yêu, em đã phản bội mình trước rồi."

"Tôi."

Lời của anh giống như một con sóng lớn, đang cố gắng phá hủy hàng rào mà cô đang cố gắng tạo lên.

"Trong lòng luôn hướng về bên ngoài. . . . Cũng là phản bội, hơn nữa." Giọng nói của anh trầm hơn, "Còn có anh."

"Anh? Anh. Muốn thế nào?"

Anh ném tới ánh mắt làm cho lòng người rung động, "Để cho em ở trong lòng của anh, trở thành người phụ nữ hư hỏng bên ngoài đó."

Bạn đang đọc truyện *Bí Kiếp Theo Đuổi Vợ Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8

Ân Độ bắt đầu cảm thấy đau đầu.

Cô đành cố gắng mở miệng giải thích: "Anh nhất định đã hiểu lầm rồi, tôi. Không phải là loại người như anh nghĩ. Cho dù sau này có gặp khó khăn thế nào, tôi cũng sẽ không bao giờ cho phép mình hồng hạnh xuất tường (ngoại tình)!"

"Cho nên anh cũng phải ngăn cản em gả cho cậu ta." Anh dừng lại, sau đó truyền đến giọng nói khàn khàn hơn, "Tôi phải lo khổ chính mình?"

Đúng vậy, sao lại phải tự hạ bản thân, Ân Độ chợt thức tỉnh, đây là chuyện quan trọng mà cô tự mình quyết định, cô đâu cần thiết phải lựa chọn đi cho tong lai của mình sau này phải dựa vào "Chịu đựng" để sống qua ngày sao?

Đồng thời, cô chợt tỉnh ngộ đến, trong câu nói của anh còn có một tầng nghĩa khác.

Mắt của cô liếc nhìn anh, sau đó lần nữa nhỏ giọng nói: "Uy! Ánh mắt của anh làm ơn nhìn về phía trước được không? Rất nguy hiểm đó."

Mạnh Đình tầm mắt trở lại phía trước, nhẹ nhàng nhắc môi, tiếp tục nói: "Nếu như bởi vì nhìn em mà bị đụng xe, anh nghĩ chắc nó cũng sẽ không đau đâu nhỉ?"

Đây không phải là câu nói đường mật gì, nhưng lại làm lòng của cô cảm thấy ảm áp. "Anh không đau, nhưng tôi sẽ đau."

"Đau lòng vì anh?"

"Người nào đau lòng vì anh? Tôi cũng đang ở trên xe, nếu như bị đụng, còn có thể không có chuyện gì sao? Anh nghĩ quá nhiều rồi đấy." Làm một cái mặt quỷ, Ân Độ nhìn không được liền nở nụ cười.

Anh nheo mắt nhìn cô, đáy mắt tràn đầy sự thỏa mãn. "Anh thích nhìn em cười, lúc em cười còn đẹp hơn."

"Đó, vậy thời điểm tôi không cười thì sao đây? Rất xấu sao?" Không tự chủ, cô toát ra thần thái ngây thơ của một thiếu nữ mới lớn.

"Không chỉ là xấu xí, mà còn rất đáng đánh đòn."

"Anh." Ân Độ vung mạnh quả đấm làm bộ muốn đấm anh.

"Em không phải sợ bị đụng xe hay sao?" Liếc quả đấm của cô một cái, Anh nói.

"Không phải anh nói nếu có bị đụng, cũng sẽ không bị thương nặng hay sao?"

"Nhưng, em sẽ bị thương." Nắm lấy quả đấm của cô, anh quay đầu nhanh chóng in dấu môi lên tay của cô.

Chỉ có mấy giây, nhưng đôi môi ấm áp của anh giống như xuyên qua da tay cô, giống như có một dòng điện kỳ diệu truyền vào, khiến cho cô cảm thấy cả người run rẩy.

Ân Độ có chút lúng túng rút tay về.

Anh có thể nào. Không, là cô, cô tại sao có thể để cho anh làm càn như vậy? Hơn nữa cô lại còn đối với anh. Làm nũng? Ân Độ lâm vào trạng thái trầm tư trái tim đập loạn thành một đồng.

Mạnh Đình mở miệng đánh vỡ trầm mặc. "Có một việc, anh nghĩ nên nói cho em biết trước."

"Chuyện gì?"

"Hôm nay anh theo Thượng Bằng đi gặp mặt mẹ của cậu ấy."

"uhm" Ân Độ nắm chặt bàn tay của mình lại.

"Bà ấy chủ động hẹn anh nói chuyện hôn sự."

"Hôn sự?"

"Bà ấy hy vọng anh có thể lấy Thượng Như con gái của bà ấy."

"oh." Ân Độ bắt đầu có cảm giác khẩn trương.

"Oh? Em không muốn biết kết quả sao?"

"Tôi." Cô có chút cảm tức thô thanh trả lời: "Nếu như anh muốn nói, liền trực tiếp nói cho tôi biết, không cần cố ý tạo không khí khẩn trương, treo khẩu vị của người khác như vậy."

"Em cảm thấy khẩn trương sao?"

"Tôi, tôi. Tôi vì sao phải khẩn trương? Chuyện của anh cùng với những người phụ nữ khác đều không liên quan đến tôi."

"Vậy thì em hơn anh rồi." Mạnh Đình liếc cô một cái, cười như không cười hừ nói: "Anh lại có loại ý niệm, nếu như đem cậu họ Triệu kia chặt hai chân đi, như vậy cậu ta sẽ không có cách nào leo lên giường của em được nữa rồi."

"Anh ——" Cô nghe được âm thanh của trái tim mình đập mạnh. Thì ra anh vẫn quan tâm đến quan hệ giữa cô và Học Thánh sao?

"Thế nào? Bị lời của anh dọa sợ?" Anh lại đánh trống lảng: "Nếu như mà anh thật sự làm như vậy, cậu ta đã sớm không thể đứng mà đi bộ được rồi, chớ nói chi là có cơ hội cùng Kinh Thịnh hợp tác."

"Tôi. Tôi không hiểu."

"Đâu chỉ có em, ngay cả bản thân anh cũng không hiểu." Anh thông giọng nói vừa chuyện, "Thế nào? Em sợ anh đối phó với Triệu Học Thánh sao?"

Nghe vậy, Ân Độ sắc mặt cả kinh. "Anh không thể làm như vậy! Học Thánh anh ấy vô tội!"

"Vậy anh thì sao?"

"Anh."

"Yên tâm đi, anh sẽ không đối phó với cậu ta, chỉ là ——"

"Chỉ là cái gì?" Ân Độ hỏi đến tim gan run sợ.

"Chỉ là, nếu như cậu ta không thể tránh được trở thành đối thủ của anh, như vậy anh không có lý do gì để xuống tay lưu tình rồi."

"Học Thánh anh ấy làm sao có thể trở thành đối thủ của anh?"

"Em." Một câu nói, đã thành lời thổ lộ rõ ràng nhất.

Ân Độ bỗng nhiên có chút buồn bực, không nhịn được nói: "Anh. . . . Anh thật là? Đã có Thượng tiêu thư một đối tượng có điều kiện tốt như vậy _____"

"Em cũng chưa từng gặp cô ấy, làm sao biết cô ấy có điều kiện tốt không tốt?"

"Ít nhất, cô ấy có gia thế rất tốt."

"Vậy gia thế của anh so với cái cậu họ Triệu kia cũng tốt hơn đó thôi."

"Làm sao anh có thể so sánh như vậy!"

"Sao không thể so sánh như vậy?, vấn đề nằm ở có thích hay không thôi." Dừng một chút, anh nói: "Em lại đi thích một người đàn ông như vậy, thật đúng là mất bị mù."

"Uy!" Cô buồn cười vừa tức giận, "Anh làm ơn có chút phong độ quân tử, được không?"

"Không được, anh thích làm tiểu nhân." Anh cố ý hạ thấp giọng, "Anh không thể không nhắc nhở em, em hiện tại đang ngồi trên xe của một tên tiểu nhân đó."

"Anh còn có thể bán tôi hay sao?" Cô lắc đầu bật cười.

Nhưng cô cũng rất buồn bực, anh rốt cuộc muốn mang cô đi đâu vậy?

www. xit-ing. org www. xit-ing. org

Cuối cùng anh lại chở cô đến chợ đêm đi dạo.

"Ngoài món cháo Vương Ký em còn thích ăn món nào nữa không?" Anh quay lại hỏi cô.

Ân Độ cắn môi làm, không ngừng lắc đầu.

"Sao vậy?"

"Không có, không có gì." Cô chỉ là nhất thời không cách nào tiếp nhận tình trạng như vậy. Thì ra anh lái xe đi một quãng đường dài như vậy, chính là vì muốn đưa cô tới đây ăn cháo?

Đi qua đường phố đông đúc chật ních người, có vài lần bọn họ cơ hồ bị đám đông tách ra.

"Lại đây" Anh duỗi tay về phía cô.

Ân Độ cũng đưa tay của mình ra, một cách rất tự nhiên.

Đêm nay, Ân Độ phát hiện ra anh lại có một diện mạo khác.

Cô vẫn cho rằng anh giống như loại con nhà giàu, không thể nào biết được cái thói quen loại địa phương này, nhưng dọc theo con đường, so với cô anh càng vui vẻ hơn.

Chơi phi tiêu, chơi quăng vòng, chơi bi thép, chơi câu tôm. . . . Anh giống như phát hiện ra cái chuyện gì mới mẻ kích thích, muốn ngừng mà không được, hưng phấn không thôi.

"Anh. . . . Hôi nhỏ không có chơi những trò này sao?"

"Không có. Anh chưa từng đi dạo chợ đêm." Anh đang nhìn chòng chọc máy gấp thú bông, hứng khởi trả lời.

Ân Độ len lén chắc lưỡi hít hà, cũng khó trách anh có bộ dạng "Mở rộng tầm mắt".

Chỉ là ở đây làm gì có người nào giống như anh?

Nhiều mày, nghiêm mặt, giống như đang đối mặt khiêu chiến với cái gì. . . . Nói chính xác là đang khiêu chiến, nếu không cái máy này cũng sẽ không ăn hết một túi tiền xu lớn như vậy.

"Sắp được rồi, chỉ cần một chút nữa thôi." Vòng gấp treo bên trong đang hướng tới những con thú bông nhỏ hạ xuống, Ân Độ cũng khấn trương nhìn theo.

"Ai ——" Con thú bông đã bị rút xuống, Ân Độ chỉ biết bóp cổ tay thở dài.

Khóe mắt liếc về phía bàn tay của người đàn ông đang xòe ra, cô lập tức lắc đầu một cái, "Không."

"Cho anh đi."

"Không cho! Nó đã ăn hết một túi tiền lớn rồi!" Cô liều mạng giữ chặt cái túi, nhất quyết không đưa thêm tiền xu cho anh.

"Chỉ một lần nữa thôi."

"Một lần nữa? Thật?"

"Nếu không ——" Anh giơ hai đầu ngón tay,

"Anh thực không biết xấu hổ!" Ân Độ móc ra đồng 10 xu, kín đáo đưa cho anh, còn trừng mắt nhìn anh một cái, cuối cùng cô vẫn đưa cho anh nhiều hơn một lần. (một lượt 5 xu)

Mạnh Đình cầm lấy hai đồng tiền xu, xoay người tiếp tục chiến đấu.

Ân Độ đứng ngoài quan sát quả thật không thể tin được người đàn ông kia, đang vì một con thú bông mà mồ hôi chảy đầm đìa, cô lại nhận ra anh thật đúng là trời sinh hiếu thắng.

Tiếng nhạc rất nhanh ngừng lại.

Mạnh Đình hai tay vẫn như cũ trống trơn, anh trừng mắt nhìn cái máy gấp thú, bộ mặt vô cùng nghi ngờ

Ân Độ đến gần anh, "Những con thú này rất khó gấp lên, người làm ăn đều cố ý làm như vậy."

Cô lại phát hiện Mạnh Đình đang hết nhìn đông tới nhìn tây, không biết đang tìm cái gì.

"Anh đang tìm cái gì vậy?"

"Chủ nhân của chiếc máy này."

"Làm gì?"

"Không biết trả bao nhiêu tiền anh ta mới chịu bán?"

Ân Độ liếc mắt, "Anh bị bệnh thần kinh à, tại sao anh lại có tính hiếu thắng như vậy chứ? May mà trong nhà của anh có tiền, nếu không gia sản thật sự sẽ bị anh tiêu hết sạch ."

"Mua con thú bông nhỏ xíu này mà hết sạch gia sản?"

"Anh muốn. Mua nó?"

"Không phải em nói những con thú bông này thật đáng yêu sao, đáng tiếc anh không gặp được, không thể tìm được hơn là mua nó." Anh dùng ngón tay vút lại những sợi tóc rối loạn, chỉnh lại quần áo.

Một dòng nước mắt lặng lẽ chảy qua tim của cô, cuối cùng chiếm cứ ở học mi của cô, cảm giác mơn man cay cay.

Cô cố gắng không để cho nước mắt chảy ra, tay của cô đã lên cổ áo sơ mi của anh, "Không chỉnh lại cẩn thận gì cả."

Cô giúp anh bê cổ áo lại, cảm nhận được ánh mắt của anh đang nhìn mình, nhưng cô lại không dám nhìn thẳng anh.

"Anh bỗng nhiên rất muốn hôn em." Thành thật, anh nói ra một câu đề cho người khác muốn hôn chân .

"Anh." Ân Độ trừng mắt anh, phun mắng: "Kẻ điên." Nhưng anh làm bộ mặt nghiêm túc rồi lại có vẻ đáng vẻ vô tội, khiến cho cô không khỏi nở nụ cười.

Cô cũng điên rồi, mới có thể đi cùng cái người điên này đi dạo phố.

Hơn nữa muốn chết chính là, loại tâm tình này vẫn làm cho người ta cao hứng tới cực điểm.

Điên khùng liền điên khùng thôi. Cứ tận tình làm chuyện mình muốn làm, chỉ cần có thể làm cho bản thân mình vui vẻ là được.

Từng gương mặt xa lạ trên đường lần lượt đi quan bọn họ, vào thời khắc này anh lại là người thân cận nhất của cô.

Ân Đệ trong đầu hoảng loạn, cô chưa bao giờ có suy nghĩ giống như vậy, thì ra là. Có một người đàn ông có thể mang lại cho mình cảm giác mãnh liệt như vậy! Giống như giờ phút này, anh ôm khẽ lấy vai của cô, cái loại tựa sát vào nhau đó có cảm giác thật ngọt ngào, cứ như thể rung chuyển lấy cả người của cô.

Một hồi chuông điện thoại di động vang lên, anh liếc nhìn thấy số một cái, liền buông cô ra, nghiêng người sang chỗ khác nhận cuộc gọi.

Chỉ nghe anh ư một tiếng, nhất thời sắc mặt trở nên thật là tệ. "Tôi lập tức đến."

Điện thoại vừa cúp, Ân Đệ còn chưa kịp hỏi cái gì, anh đã mở miệng trước ——

"Anh có chút chuyện phải xử lý."

Cô gật đầu một cái, sau đó thì sao?

"Có chút gấp, cho nên."

"Vậy không cần đi dạo nữa, đi thôi." Cô rất phối hợp.

"Không, ý của anh là, anh sợ rằng không thể đưa em trở về nhà trước được." Sắc mặt của anh trầm xuống.

Ân Đệ ngẩn người, một lúc sau mới có thể mở miệng. "Ý của anh là. Muốn tôi tự gọi xe trở về?"

"Anh giúp em gọi xe ——"

"Không cần!" Lời vừa ra khỏi miệng, Ân Đệ đột nhiên ý thức được mình đang kích động, trên mặt liền vận vẹo. "Như vậy. Cũng tốt, tôi còn chưa muốn trở về, tôi muốn ở lại đi dạo một chút nữa, anh cứ đi lo việc của anh trước đi, tôi có thể tự lo được, bái bai."

Quay đầu, Ân Đệ đã hơi méo miệng. Phong độ, phong độ a, người ta là có việc gấp nha, thỉnh thoảng bị chìm bồ câu thả cũng là rất bình thường đó

Hai cánh tay vẫy quanh, cô đi chưa được hai bước mới phát hiện chân rất mỏi, sao vừa rồi lại không cảm thấy mệt mỏi đây? Cô thật sự còn muốn tiếp tục đi dạo sao?

Ân Đệ cúi đầu càng đi càng chậm, tiếng rao hàng tiếng mời gọi của các quầy hàng, nhưng không cách nào hấp dẫn bước chân của cô dừng lại, cô bắt đầu không biết mình nên đi dạo hướng nào cho phải.

"Ân Ân."

Phía sau lưng truyền tới tiếng gọi, khiến cho cô nhanh chóng quay đầu.

Cô nhìn thấy Mạnh Đình đang chạy qua bên này.

Mạnh Đình ở trước mặt cô đứng lại, thờ dốc một hơi nói: "Quá muộn rồi, anh không yên tâm để em một mình."

"Có cái gì mà không yên tâm chứ? Tôi đã quen về muộn rồi mà."

"Không yên tâm chính là không yên tâm." Khuôn mặt của anh hiện nên sắc mặt bất an, hỏi: "Có muốn cùng anh đến một chỗ khác không?"

Ân Đệ chậm rì rì trả lời: "Anh. Sẽ không lại có việc gấp đấy chứ? Vậy ít nhất bị anh nhét vào nơi này, tôi cũng không cần lo lạc đường."

Tròng mắt của anh thoáng qua một tia áy náy. "Chỉ sợ đến lúc đó là em bỏ lại anh chạy mất."

Ân Đệ còn chưa phản ứng kịp, anh đã dắt tay của cô, "Đi thôi. Anh dẫn em đi gặp Bà ấy."

"Bà ấy! ?"

Anh không hề trả lời lại nữa, chỉ tăng nhanh bước chân, đi về phía phía đầu xe của mình.

Lên xe, anh lại càng thêm vội vàng khởi động xe.

Ân Đệ buồn bực cực kỳ, cũng có chút mơ hồ lo lắng.

Xe hướng ngoại ô thành phố chạy nhanh đi, ước chừng nửa giờ sau, dừng lại trước sân của một tòa nhà, tòa nhà này có vẻ rất bí ẩn, trước sau đều tường rào bao quanh, hai bên có bóng cây lay động, trong đêm tối toát lên một vẻ thê lương quỷ mị.

Bệnh viện thần kinh Phúc Âm ? Tầm biển lớn phía trên cổng sát khiến cho cô ngầy ngẩn cả người.

“Bà ấy” trong miệng của anh , ở chỗ này sao?

www. xit-ing. org www. xit-ing. org

Anh đối với nơi này có vẻ vô cùng quen thuộc, nếu không ở trong đêm khuya như vậy, anh vì sao có thể đi lại mà không gặp trở ngại?

Ân Độ trong lòng không ngừng phỏng đoán, cũng có cơ hội để hỏi cái gì, anh đi rất nhanh rất vội vàng, cô chỉ có thể seo sát bước chân anh hướng về phía trước.

Đi qua sân trước, bọn họ bước lên một hành lang, sau khi đi được một lúc, đến một cánh cổng sắt khác thì dừng lại.

Mạnh Đình nói cho cô biết, đây là đây phòng bệnh khác trong bệnh viện; mà sau cánh cổng sắt này, là những người bị mắc bệnh nặng bắt buộc phải cách ly.

"Anh nói 『Bà ấy』 ở đây. Bên trong?"

Mạnh Đình gật đầu một cái."Bà ấy, là mẹ của anh."

"Mẹ anh——" khiếp sợ quá lớn khiến Ân Độ ngậm miệng.

"Nếu như em không muốn đi vào, cứ ở chỗ này chờ là được rồi." Anh muốn buông tay ra.

Ân Độ càng nắm chặt tay của anh hơn, lắc đầu một cái, "Tôi đi với anh."

Mạnh Đình cái gì cũng không nói, mang theo ánh mắt ảm áp nhìn cô.

Mở cánh cổng sắt ra, một cô y tá lập tức tiến lên đón.

Mạnh Đình trực tiếp hỏi: "Tại sao mẹ tôi lại phải chuyển trở lại nơi này?"

Cô y tá báo cáo nói: "Lúc trước Bác sĩ khám cho bà đã thấy có biến chuyển tốt, mới để cho bà ấy chuyển tới phòng bệnh bình thường , nhưng mới vừa rồi bà ấy thiếu chút nữa lại đã thương người, hơn nữa còn có khuynh hướng tự sát!"

"Tự sát?"

"Đúng vậy, cho nên bác sĩ Lâm trực đêm nay đặc biệt muốn tôi liên lạc với anh, để anh hiểu rõ tình trạng của mẹ anh lúc này."

Mạnh Đình tinh táo gật đầu, bày tỏ hiểu, "Để tôi nhìn bà ấy trước đã."

Mạnh Đình đến gần hàng rào chắn bằng song sắt nhỏ, nắm lấy song sắt nhìn sang.

Ân Độ cũng ghé đầu theo liền nhìn thấy một bóng lưng, hình như nghe bên trong còn truyền đến một hồi tiếng cười

"Hi. A."

Mạnh Đình quay đầu hỏi cô y tá: "Có thể vào không?"

"Việc này." Y tá có vẻ làm khó, "Bác sĩ giao phó bất luận là ai cũng không thể đến gần bà ấy ——"

"Tôi là con trai của bà ấy." Mạnh Đình thô giọng gầm nhỏ, tiết lộ tâm tình đang cố gắng dè nén.

Cuối cùng, cô y tá vẫn giúp anh mở cửa ra.

"Mẹ." Mạnh Đình vào cửa, thận trọng đến gần mẹ mình, dường như rất sợ dọa đến bà.

Nhưng, anh vẫn nhìn thấy vẻ mặt kinh sợ trên mặt của mẹ mình.

"Anh! Anh, anh." Mẹ của Mạnh Đình hai mắt tròn lồi lên, "Mạnh Thiên Kinh, anh. Không nên tới!"

"Mẹ, con không phải cha, con là. Con của mẹ, là Mạnh Đình của mẹ đây." Mạnh Đình khàn khàn nói.

"Mạnh Đình? Mạnh Đình?" Mẹ của Mạnh Đình ôm lấy đầu, rất là nghiêm túc suy nghĩ.

Ân Độ ở một bên, cũng cảm thấy khó sở không thốt nên lời.

Không ngờ, Mạnh mẫu* (mẹ của Mạnh Đình) một giây sau liền thay đổi, xông tới chỗ cô——

"Cô! Cái con hồ ly tinh này! Là cô! Là cô đoạt chồng của tôi, đoạt con của tôi. Trả lại cho tôi, bọn họ đều là của tôi!" Mạnh mầu hướng đến cô của cô không ngừng bóp mạnh

Mạnh Đình kịp thời nhào tới trước ôm lấy mẹ của mình, thoáng chốc, ba người ở một chỗ.

"Đồ đàn bà xấu xa! Tôi cần chết cô!" Mẹ của Mạnh Đình chột há to mồm, hướng tới cô cần xuống.

"A!" Ân Độ bị giữ chặt không thể nhúc nhích, nên chỉ biết nhắm mắt thét chói tai. Cái gì? Không đau?

Cô mở mắt vừa nhìn, thấy cổ tay của Mạnh Đình đang bảo vệ mình, mà hàm răng của mẹ anh đang hung hăng cắn ở phía trên.

"Mạnh Đình." Nhìn anh đang nhú lông mày cố gắng chịu đau, Ân Độ cổ họng căng thẳng.

Lúc này nhân viên hộ lý kịp thời xông vào, hóa giải một cuộc rối loạn.

"A, a. Không được bắt ta, không được."

Hai người trở mắt nhìn Mạnh mầu bị người ta ba chân bốn cẳng bắt được, sau đó lại như đứa bé gào khóc lên, thanh âm kia làm người ta nghe không đành lòng.

Mặc dù Mạnh mầu cuối cùng cũng trấn tĩnh lại, nhưng Ân Độ trong lòng vẫn còn đang kích động.

Cô nhìn cánh tay Mạnh Đình đang chảy máu, còn có dấu răng do chính mẹ ruột của anh tạo ra, không nhịn được hộc mắt ửng hồng, nhưng lại không dám để cho anh nhìn thấy, vội vàng lau nước mắt đi về phía anh, nhưng vừa mở miệng lại thành nghẹn ngào, "Tay. Đau không?"

"Không sao đâu ." Thanh âm của anh ép tới thật thấp thật thấp. "Đáng lẽ anh không nên dẫn em tới đây nơi này ."

"." Cô muốn nói cái gì, nhưng nhất thời không biết nên mở miệng như thế nào.

"Đi thôi." Mạnh Đình đã mở ra bước chân.

Bất luận là do cô quá kinh sợ hay là có vẻ mặt tràn đầy thương hại, cũng làm cho anh không cách nào thích ứng được.

Ân Độ ngây ngốc nhìn bóng lưng của anh, rõ ràng thẳng vững vàng như cũ, nhưng cô chợt cảm giác nhìn anh rất mong manh cô độc, giống như ngay sau đó sẽ bị hành lang kia nuốt mất.

Cô chạy chậm bước đuổi theo, chủ động cầm tay của anh, thở gấp tức giận nói: "Anh đi nhanh như vậy, lại muốn thả chim bồ câu tôi à? Cẩn thận tôi hận chết anh."

Mạnh Đình quay lại nhìn cô, cô hiểu chuyện cùng sẵn sàng như vậy khiến đáy mắt lạnh như băng của anh dần dần biến mất.

Anh vỗ nhẹ bàn tay nhỏ bé đang nắm chặt lấy tay của mình, "Đây không phải là địa phương tốt để nói chuyện yêu đương đâu."

Ân Độ mặt bỗng chốc đỏ lên. Người nào đang nói chuyện nói yêu hả?

Bạn đang đọc truyện *Bí Kiếp Theo Đuổi Vợ Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9

Trên đường về, Ân Độ vẫn cố gắng suy nghĩ để tìm đề tài, không ngờ anh lại chủ động nói chuyện của mẹ anh.

Năm đó, khi anh bảy tuổi, cả nhà di dân sang Mỹ, bố mẹ bởi vì có mâu thuẫn mà ly hôn. Sau đó cha của anh cưới mẹ của Lục Côn, chính là người đàn bà xấu xa trong miệng của mẹ anh.

"B y l một ngôi phụ nữ xu xa sao?" Mạnh Đình mím môi cười lạnh, "Nếu nh ni mẹ anh sau khi đi, D cùng cha của anh mi yu nhau, đ m gọi l ngôi đn b xu xa, nh vậy mẹ anh gọi l ci g? Một ngôi khng cch no đạt đợc trnh yu, một ngôi phụ nữ bt lực tht bại trong việc vun vén trnh thn gia đnh?"

"Sao anh lại nói mẹ mình như vậy?"

"Tại em không biết rõ thôi. Mẹ của anh là một thiên kim tiểu thư vô cùng kiêu căng và bất lực, nếu con khóc, bà ấy cũng chỉ biết ôm con khóc theo. Bà ấy không biết cách chăm sóc bất cứ ai, bao gồm cả bản thân mình. Hơn nữa bà lại suốt ngày cãi vã muốn ly hôn, khi thành sự thật, mới phát hiện ra mình

căn bản không muốn buông tay.

Nếu như nói năm đó lựa chọn của bà là sai lầm, nhưng cuối cùng hậu quả là do gánh chịu? Nhớ buổi chiều năm đó khi bà phải rời đi, anh đã cố ý trốn, anh rất ngây thơ cho rằng, nếu như bà ấy không tìm thấy anh, có lẽ bà cũng sẽ không đi. Nhưng là. Bà vẫn bỏ đi, ngay cả nói một câu chào tạm biệt cũng không có."

Cô yên lặng lắng nghe anh nói, anh lại tiếp tục: "Em có biết hạng người gì đáng thương nhất cũng đáng hận nhất? Chính là vô năng (không có năng lực). Một là vô năng đối với người mình phụ trách, là đáng thương; lại còn luôn muốn người khác tới gánh chịu hậu quả cho mình, đó chính là đáng hận."

Cho nên điều này cũng tạo thành tính tình nghiêm nghị của anh? Vậy mà câu hận này, có hay không chỉ là vì muốn chôn lại những đau thương trong lòng?

Ân Đệ cố gắng nói chậm, hỏi: "Chẳng lẽ anh bao giờ muốn đi tìm bà sao?"

"Sau khi rời khỏi Mỹ, bà rất nhanh lại lập gia đình, không lâu sau đó ông ngoại qua đời, đúng là muốn tìm cũng không tìm được, chỉ là nghe nói gia đình mới của bà cũng không được tốt. Lần này anh trở lại Đài Loan có sai người hỏi thăm, đồng thời bản thân cũng suy nghĩ, thời điểm gặp lại bà, anh sợ mình đến một câu gọi mẹ cũng không gọi ra được. Trước đây, anh luôn cho rằng mình đã rất hận bà ấy, nhưng là bây giờ ta lại phát hiện, mình càng hận bà ấy hơn, bởi vì."

Giọng nói của anh trầm xuống nhỏ dần, "Vì bà ấy thậm chí còn không cho anh có cơ hội được gọi một tiếng mẹ! Lúc tìm được bà, bà đã thành như vậy, cái âm thanh mẹ này đối với bà ấy mà nói, có hay không cũng không có nghĩa gì."

"Không giống nhau! Thật không giống nhau! Ít nhất đối với anh mà nói, anh đã tận lực làm việc anh có thể làm, không phải sao?" Cô nói thật hay thật gấp, "Bây giờ y học rất phát triển, tôi tin tưởng mẹ anh nhất định sẽ khá hơn!"

"Đây cũng là điều duy nhất mà anh có thể cố gắng." Tiếp theo anh lại dùng giọng nói rõ ràng bất đồng: "Em cuối cùng cũng đã đau lòng vì anh."

"Anh." Biết rõ là anh cố ý tỏ ra nhẹ nhõm cười nói, cô vẫn nhìn không được mặt đỏ tới mang tai, "Bạn bè an ủi lẫn nhau, là chuyện rất bình thường, anh sẽ không hiểu lầm đây chứ?"

"Anh sẽ không, nghe lời an ủi không bằng nghĩ biện pháp giải quyết vấn đề. Hơn nữa, Anh cũng không coi em là bạn bè."

"Mạnh Đình ——" lời này cũng quá tuyệt đi!

"Anh không muốn làm chuyện bình thường với em."

"Anh." Ân Đệ há mồm điều chỉnh hơi thở, "Anh nhất định phải dùng bộ dáng cường điệu như vậy sao?"

"Bộ dáng như vậy em mới không mau quên."

"Có khả năng này sao? Bên cạnh có trái bom tồn tại, không muốn nghĩ nó sẽ nổ tung lúc nào cũng rất khó."

Anh dường như rất hài lòng với ví dụ của cô, "Ừ, vậy thì anh chờ em tới kích nổ đó."

Chữ kích nổ này, đặc biệt làm rung động lòng người, nhất là thời điểm càng đến gần cửa nhà.

Đưa cô đến cánh cửa ở lầu hai, anh đưa hai tay chặn lại cô ở cửa, trong mắt như có cái gì rục rịch góc đầu dậy

Ngón tay của anh khẽ vuốt má của cô, cánh tay còn lại ôm cô vào trong ngực, cái miệng của dần dần tiếp cận, mút lấy vành tai của cô, rồi đến cái cổ trắng như tuyết.

Trở lại mặt của cô, đôi môi mềm mại ấm áp hôn lên lông mày cô, chóp mũi của cô. Cuối cùng rơi vào trên cái miệng nhỏ của cô vuốt ve, bắt lấy hơi thở của cô.

Vai của cô dần thả lỏng, thần hồn của cô cũng bay.

"Đừng như vậy! Chu Tương bọn họ có thể ở bên trong." Ân Đệ yếu ớt nói.

"Bọn họ nhất định không có ở đây."

"Làm sao anh biết?"

"Anh dĩ nhiên biết, hơn nữa, bọn họ tới nay sẽ không trở về đây. Em yên tâm đi."

"Yên tâm cái gì ——" Cô thật sự rất khó nói hết lời, môi của anh vẫn áp sát cạnh môi của cô.

Anh lè lưỡi liếm môi của cô, sai đó đẩy lưỡi của mình vào trong miệng cô chơi đùa quần lấy lưỡi của cô.

Hơi sức toàn thân như bị rút đi, Ân Đệ cố gắng bám lấy đầu vai của anh, anh dường như muốn hút hết hơi thở của cô khiến cô như muốn hôn mê, đầu

lưỡi của anh hấp dẫn sôi trào, khuấy ra một cỗ nước xoáy cuồng dại, cuốn lấy cô.

Cuối cùng cũng khiến cô bị kích thích vuron đầu lưỡi của mình ra đón lấy, khi cảm thấy cô bắt đầu tiếp nhận, anh mừng như điên, khiến cho anh trong nháy mắt hôn càng bộc phát hỏa lực mạnh hơn.

Anh càng thêm xâm nhập đầu lưỡi ở trong miệng cô lật khuấy, cuồng bạo triển miên giống như là vĩnh viễn không ngừng, cho đến lúc anh buông cô ra, Ân Độ vẫn còn cảm thấy mất hoa.

Khẽ vuốt đôi môi bị anh hôn đến sưng đỏ, Mạnh Đình ôm lấy cô lần nữa, để cho hơi thở ngọt ngào của cô in dấu vào trong ngực mình.

"Kế tiếp, chỉ sợ anh sẽ đưa em đi lên lầu mất." Anh nói ri tai tả ác làm cho người ta khẽ run, sau đó buông cô ra, anh cúi xuống giúp cô nhặt túi xách lên.

Lời nói của người đàn ông này không thể coi như không quan trọng, Ân Độ tâm hoảng ý loạn cầm lấy túi xách, bắt đầu tìm kiếm chìa khóa cửa, tay của cô vẫn còn run rẩy.

"Hả?" Không xong rồi, không thấy chìa khóa đâu?

"Sao vậy?"

"Cái chìa khóa không thấy." Cô vẫn cố gắng tìm kiếm.

"Quên mang?"

"Không, là bị mất, không biết bị mất ở nơi nào, có thể là ở nhà hàng."

"Anh cũng hy vọng là vậy."

Cái gì? Vừa ngẩng đầu, a cái đó, lại càng không tốt rồi !

Người đàn ông này đang cười, hơn nữa còn là cái loại cười mờ ám rất xấu rất xấu đó.

"Đi thôi. Anh sẽ nhận chữa chấp em một đêm."

"Chữa chấp?" Cô nói lại câu của anh, khẩn trương cười khô.

"Em đang cười cái gì vậy? Sợ anh dờ trò lưu manh sao?" Lời của anh quá thẳng thắn khiến người ta không thể tiêu thụ.

"Trong lòng anh rõ nhất." Cô oán hận trừng mắt nhìn anh, cô cũng thẳng thắn đáp lại: "Anh vốn là người không giữ quy củ."

"Vậy." Anh trầm ngâm, sau đó làm một bộ mặt rất khăng khái nhân từ nói: "Tối nay anh tất cả sẽ nghe lời em, em nói không, anh tuyệt đối sẽ không muốn."

"Thật không?"

"Quân tử hai ngày, Tứ Mã Nan Truy." Anh có hình có dạng bảo đảm.

Ai, cô gái này trí nhớ thật kém, anh rõ ràng đã từng nói —— anh thích làm tiểu nhân hơn làm quân tử rồi mà.

Lặng lẽ, một cái chìa khóa trượt vào túi của anh.

Cùng thời gian đó, cách đó không xa trên ghế đá của công viên, có một đôi nam nữ đang ngồi ở đó, than thân trách phận liên tiếp.

"Khoản (chắc nickname của Lực Côn), chúng ta đi về có được hay không? Mặc dù được đi chơi như thế này rất thích, nhưng tối nào cũng như thế này, cũng mệt chết người đi." Chu tương ngập liên tục.

"C by giờ trở v, khng sợ bị lm thật hả?" Lực Cn bữu bữu mi.

"Hừm! anh còn nì? Nếu khng phải v giúp anh, ti sẽ thăm nh vậy sao? Cì g Man Thịn Qu Hải, Kim Thịn Thot Xc , kết quả th sao? Lập tức lín bị anh trai của anh đon đọc, cui cùng v cảm tạ on của anh ta khng giết chúng ta, cì g cũng phải nghe theo!" Chu Tong cảm giận bất bình nói.

"Ít nhất, chúng ta cũng còn có thể bình an vô sự a."

"Bình an vô sự? Có sao? Anh nhìn đôi tay của tôi này, đều là do anh ta bắt tôi nấu cơm, mới khiến nó trở nên thô ráp như vậy! Anh ta muốn lấy lòng Ân Ân, tại sao lại không tự mình xuống bếp đi.

Còn anh nữa nhìn một chút đi, hiện tại là mấy giờ rồi? Anh ta chỉ gọi một cuộc điện thoại liền bắt hai chúng ta phải ngồi đầu đường, có nhà mà không thể về! Ngày, Mạnh Lực Côn người kia có thật sự là anh trai của anh không vậy? Quả thực là ác ma! Quá ác độc!"

Câu mắng của cô khiến Lục Côn nhiệt liệt hưởng ứng: "Không sai, chính là như vậy, cô nói đúng cực kỳ! Mạnh Đình chính là tên đàn ông xấu xa độc ác!"

"Anh." Chu Tương trừng mắt, "Nếu như vậy, tại sao còn dăng Ân Ân cho anh ta chứ?"

"Này, vậy. Cô nghĩ như thế nào?"

"."

Ai —— thờ dài, ngấm trắng thôi.

www. xit-ing. org www. xit-ing. org

Lên lầu ba, Mạnh Đình tìm một bộ quần áo cho cô. "Đi tắm trước đi, cả người đầy mùi mồ hôi bản."

Có sao? Ân Độ ngửi mùi trên người mình một cái, nhú lông mày. Cả người dính chèm nhẹp, chà trách không thoải mái.

Cô nhận lấy bộ quần áo, ngoan ngoãn tắm đi.

Chốc lát sau ——

Ân Độ đi ra khỏi phòng tắm, xấu hổ kéo lấy cổ vạt áo chữ V, cảm giác thấy ánh mắt như muốn đốt người của anh, giống như mình trần truồng đứng ở trước mặt anh vậy.

"Những thứ lộn xộn này của Lục Côn, không nghĩ tới cũng có thời điểm hữu dụng."

Cái này cũng quá đi. Cổ áo thì trễ đến ngực? Còn nữa, cái váy cũng không khỏi quá tiết kiệm vải vóc đi!

Mặc dù chất liệu mỏng manh rất là đắt giá, nhưng cái váy xè bất quy tắc này, quả thật chính là "Khoác lên" trên mình mấy miếng vải được vá lại, lúc cô đi lại, bắp đùi không cẩn thận liền lộ ra.

Ân Độ có chút ảo não, cô mới vừa rồi nên cẩn thận, ít nhất không nên làm bộ quần áo trước bị ướt.

"Có thể đổi một bộ khác hay không?" Cô mở miệng yêu cầu.

"Tại sao? Rất đẹp mắt mà."

"Đẹp mắt?"

"Anh chọn đương nhiên là nhìn được."

Cô liếc anh một cái, "Sắc lang! Anh không phải đã nói tất cả sẽ nghe theo tôi sao?"

Mạnh Đình cười cười, hướng gian phòng chỉ, "Tốt, đổi liền đi. Bên trong có hẳn một cái thùng giấy đó, vốn anh định vất nó đi, nếu em muốn thì tự vào chọn đi."

Sau đó anh đi vào phòng tắm, còn cố quay đầu lại ném thêm một câu: "Đến lượt anh tắm, chờ anh."

Ân Độ thiếu chút nữa ở cửa phòng ngã nhào. Chờ anh ta?

Cúi đầu nhìn rãnh ngực lộ ra trước mắt mình, cô liền vội vã vào phòng tìm đồ trong thùng giấy.

Vừa động thủ tìm kiếm, cô liền muốn hôn mê.

Trời ơi! Đây là những thứ gì vậy? Tất dây đeo, quần chữ T. Càng tìm ở phía dưới thùng, càng làm người ta nhức đầu, cô phát hiện đúng là không có bộ quần áo "Đầy đủ" nào ở đây.

"Đã tìm được chưa?" Giọng nói của anh chợt vang lên ở sau lưng.

Làm Ân Độ sợ đến nỗi vội vàng đứng lên, lưng của cô cũng trực tiếp đụng vào lồng ngực của anh.

Cô không thể động đậy. Bởi vì, tay của anh đã thuận thế ôm chặt lấy eo thon của cô, một cổ mùi hương nam tính bao phủ lấy cô.

Anh mới vừa tắm xong thân thể còn mang theo hơi lạnh, nhưng cô lại cảm giác như bị phỏng.

Từ phía sau lưng vây lấy cô ôm chặt vào trong ngực, đầu cúi thấp xuống thả hơi thở ấm nóng vào cổ cô, hơi thở ấm áp ở chỗ nhạy cảm của da thịt cô khiến nó giãy lên một hồi dậy sóng.

Nóng quá. Ân Độ có loại cảm giác cả người nóng ran.

Cô cảm giác anh vạch tóc của cô ra, môi của anh nhẹ nhàng hôn lên cổ của cô, thân thể của cô không tự chủ được khẽ run.

"Ân Ân." Anh nhẹ nhàng in lên dấu hôn trên cái cổ mảnh khảnh trắng nõn của cô, hai tay bắt đầu ở trên người cô di động.

Khi một cái tay của anh thăm dò vào trong vạt áo cô thì Ân Độ bỗng chốc thức tỉnh, "Anh." Cô đang muốn nói.

Anh đã dùng tay xoay mặt của cô lại, hé miệng, trực tiếp đặt lên môi của cô, đầu lưỡi theo đó cũng đẩy vào.

Ân Độ bị xoay người đột ngột nên không giữ được thăng bằng, cả người ngã xuống giường, kinh ngạc tròn tròn hai mắt, trừng mắt nhìn trần nhà.

Trong vòng ba giây, mơ hồ truyền đến tiếng cười của anh, khiến cho cô cuối cùng cũng hoàn hồn.

"Anh còn cười! Đều là tại anh!" Cô chột ngời thẳng đây, mở miệng liền mắng chửi người rồi.

Lại phát hiện anh không hề có cử động, chỉ là nhìn chòng chọc cô, thuận theo ánh mắt của anh, cô vội vã kéo vạt áo của mình lên, che kín phần ngực bị hở ra.

Nhưng một chỗ khác trên người cô lại có cảm giác hơi hơi lạnh. Cô lặng lẽ khép lại bắp đùi, kẹp chặt cái quần lót kia, không muốn bị nhìn hết sạch.

Nhưng cô lại không biết động tác như vậy của mình, chính là ngu xuẩn đến cỡ nào, đối với Mạnh Đình đang bị bộc phát dục vọng mà nói, đây là khiêu khích tàn nhẫn đến cỡ nào —— khiêu khích lấy khát vọng của anh.

Mạnh Đình không chút kiêng kỵ nhìn vùng tam giác mê người đang hiện ra trước mắt.

Ân Độ cảnh giác đưa tay kéo tà váy bên dưới, lúc ngẩng đầu lên lại phát hiện anh di chuyển địa điểm đóng quân, ánh mắt anh sang rúc nhìn ngực của cô.

Anh dù bận vẫn nhưng vẫn ung dung nhìn đôi gò bồng đảo khéo léo lại rất tròn của cô. "Em nên ăn nhiều cho mập thêm một chút."

Đây là ý gì? Nói là cô không đủ đầy đặn? Một hồi nóng ran từ tai của cô tăng vọt lên.

"Anh. Anh không biết xấu hổ!" Cô đỏ mặt mắng anh.

"Là miệng của em không đủ thành thực, thật ra thì trong lòng em cũng muốn đấy!"

Anh nói vậy!"

"Anh không nói vậy, tại sao em không chứng minh đi?"

Cô nâng lên một khuôn mặt nhỏ bé quật cường, để cho cô nhìn thẳng vào trong mắt tràn đầy sùng ái của anh. "Tôi chưa bao giờ nghĩ tới mình có thể như vậy. Tôi chỉ là thuận theo cảm giác thôi."

"Vậy chắc chắn là các hạ tự phát tình thôi." Cô cố ý chọc phá càng khiến cho bầu không khí troe nên say mê.

"Động dục? Vậy rất tốt, có thể hướng mình đến người trong lòng mà động dục, đây cũng là một điều rất tuyệt vời."

Thích? Ân Độ cố gắng không để cho mình bị cái loại cảm giác ngọt ngào đó đánh cho đánh xiu, "Anh đều dùng chiêu này với phụ nữ sao?"

"Anh chỉ muốn có một mình em, nếu như một chiêu này hữu hiệu, anh sẽ cố gắng."

Hai mắt của anh híp lại, lúc Ân Độ còn chưa kịp hiểu ý, cả người đã bị anh áp chế ở trên giường.

"Anh rất thích em." Hôn cô trước, anh khan giọng nói. "Cho nên anh cũng vậy muốn em vì anh mà phát tình."

Những lời này giống như mang theo ma lực, khiến Ân Độ cả người đều rung động.

Cô không thể tiếp tục bộ roi nội tâm mừng như điên, vô luận là anh lời ngon tiếng ngọt, chính là anh vô cùng thân mật yêu thương, vào giờ khắc này, cô biết mình lại bị anh thuyết phục.

Nhưng. Rất xấu hổ. Cô giống như con dê đang đợi làm thịt, mặc cho anh lột "Nửa món" quần áo còn sót lại trên người, cả người không mảnh vải che thân ngang dọc trên mặt giường.

Mà anh, liền nhảy qua cười phía trên người cô, lấp lánh mà chống đỡ.

Ân Độ xấu hổ muốn đưa tay lên che đi, lại bị anh một tay bắt được, chống lên phía trên đỉnh đầu cô.

Một tay kia của anh đi tới đôi gò bồng đảo trần trụi của cô, đầu ngón tay thuận theo đường cong của nó di chuyển. "Anh muốn chứng minh em cũng cùng một dạng với anh."

"Em là xử nữ?" Anh ôm lấy cô thật chặt, thương tiếc vô hạn, "Nhịn một chút sẽ qua thôi——"

Cô làm sao có thể nhịn được chứ? Hơn nữa anh lại còn dùng cái loại giọng hoài nghi này?"Bởi vì em là xử nữ, cho nên anh rất vui sao?" (giờ mà tôi nữa thì kì)

"Em còn là xử nữ điều đó chứng tỏ anh là người đàn ông đầu tiên của em, đương nhiên là anh rất vui mừng rồi, chỉ là quan trọng nhất, anh không thể dùng hết sức của mình rồi."

"Nói cái gì? Vậy nếu như em không phải, có phải anh sẽ gét bỏ em hay không?" Con heo đất chết tiệt!

"Nếu em không phải xử nữ thì, vậy anh càng muốn ra sức, đảm bảo sẽ không để cho em thất vọng."

"Trời ạ! Làm sao anh có thể nói những câu không biết xấu hổ như vậy chứ? Cái gì mà không thất vọng chứ? Anh cho rằng em là một người phụ nữ tùy tiện sao?"

"Phải nói rằng em là một người phụ nữ thông minh nhất, bởi vì em đã chọn anh."

Ân Độ không nhịn được lại bị anh chọc cười rồi.

Mạnh Đình hít một hơi, thân thể bắt đầu không kiên nhẫn ngọ nguậy, anh nhú mồm, mập mờ trầm giọng nói: "Em không phải đã quên trong thân thể của mình có nhiều hơn thứ gì chứ?"

"A! ?" Thì ra là cái nhau, cũng là một loại biện pháp chậm rãi giảm đau đấy?

Cô gái này giật mình chợt nhớ ra, thật là đã thương người mà, anh ghé vào bên tai cô, lấy giọng nói rất sâu xa uy hiếp: "Tin tưởng anh, em tuyệt đối không có khả năng quên nữa!"

Bạn đang đọc truyện *Bí Kiếp Theo Đuổi Vợ Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10

Sau khi kích tình qua, Ân Độ lẫn lộn khó ngủ, quay đầu nhìn người đàn ông ngủ say bên cạnh. Anh giờ phút này, thật giống như đứa bé, bình thản như vậy, để cho người yêu mến như vậy, khiến cho cô có loại kích động muốn hôn trộm anh

"Em đang nghĩ cái gì vậy?" Mạnh Đình đột nhiên nhìn ni l m c giật mình.

"Anh không phải đã ngủ rồi sao?"

"Em không ngủ, Anh cũng không ngủ được." Anh m l y c, "C mun anh đơn một chút xem em đang nghĩ ci g hay không?"

Ân Độ cả kinh, vội ni: "Không cần." C không mun cùng anh vật lộn độ sức, c nht định sẽ thua.

Đn l y nh mt sc bén của anh, cô cố gắng trấn định giọng nói của mình: "Em chỉ là không quen giường, nên ngủ không được."

"Vậy rất đơn giản, anh cho em cơ hội từ từ quen."

"Ai muốn loại cơ hội này của anh hả?" Cô giận cười.

Anh cười, sau đó nói: "Nói cũng phải, qua vài ngày nữa anh có thể sẽ phải đi, em có muốn cũng không có cơ hội này đâu."

Nghe vậy, Ân Độ bỗng chốc ngồi thẳng, "Anh phải đi! ?"

"Thế nào? Nhất định là không nỡ rời khỏi anh phải không? Vậy đơn giản, em hãy theo anh dọn về biệt thự đi."

Thì ra là anh muốn trở về nhà của mình. Ân Độ lặng lẽ thở phào nhẹ nhõm, rồi lại lập tức bị loại tâm tình này làm quấy nhiễu.

Xong rồi! Cô như vậy là do sợ anh rời đi sao? Cô chưa từng có loại cảm giác muốn nắm chắc cái gì mãnh liệt như vậy, cho dù là đối với Học Thánh cũng chưa từng có.

"Có phải hay không quyết định cùng anh bỏ trốn?" Ngón tay của anh vuốt vuốt lọn tóc của cô.

Ân Đệ nhẹ nhàng gạt tay của anh ra, mặt cô đầy ưu sầu.

"Em hãy giao bản thân mình cho anh, để cho anh chăm sóc em, có được không?"

Cô chột ngắc đầu, nhìn thấy vẻ mặt đầy kiên định cùng nhu tình của anh khác hẳn với khuôn mặt trêu đùa hàng ngày, cô gục đầu vào trong ngực của anh, thoáng chốc vành mắt phiền hồng.

Cô dính sát vào ngực của anh, tham lam hít lấy hơi thơm ấm áp trên người anh.

Đúng lúc Ân Đệ quyết tâm muốn nói chuyện rõ ràng với Học Thánh thì cô lại nhận được điện thoại của mẹ Học Thánh, hẹn cô gặp mặt.

Lúc ra điểm hẹn, Ân Đệ còn chưa kịp nói gì, mẹ của Học Thánh đã mở miệng trước: "Ân Ân, cháu sau này cũng không cần phải tìm Học Thánh nữa." Đồng thời đưa cho cô một thiệp mừng.

Ân Đệ vừa nhìn —— tên tuổi chú rể là Học Thánh, còn cô dâu. Là cô kế toán của công ty Học Thánh? !

Chuyện này, có phải là xảy ra quá đột ngột hay không?

Ân Đệ thoáng chốc lại có loại cảm giác nhẹ nhõm.

Cô thừa nhận mình có chút ích kỉ, nhưng cô cũng cho rằng, chuyện này đối với Học Thánh mà nói, cũng là lựa chọn thích hợp.

Chỉ là mẹ của Học Thánh, lại nói tiếp mấy câu làm cho người ta khó hiểu——

"Học Thánh lần này đã làm rất đúng, nhìn xem, nhường cháu cho tổng giám đốc Mạnh, đây không phải là chuyện vẹn toàn cả đôi bên sao? Cháu câu được rổ rùa vàng, hưởng thụ vinh hoa phú quý cả đời; so với Học Thánh của chúng ta, suy nghĩ một chút xem tổng giám đốc Mạnh là nhân vật cỡ nào chứ, còn có thể không hiểu thế thái nhân tình sao? Học Thánh chúng ta cũng đã bắt đầu nhận được may mắn rồi."

"Bác gái, bác đang nói cái gì vậy? Cái gì mà nhường hay không nhường? Cháu nghe không hiểu?"

"Ân Ân, cháu cũng không cần giả bộ nữa, tổng giám đốc Mạnh đã nói rõ với Học Thánh rồi, anh ta yêu cháu, đương nhiên Học Thánh hiểu được ý tứ này. Xem đi, nó cũng nhận được đơn đặt hàng rồi, tương lai khi cháu thành phu nhân tổng giám đốc, cũng đừng quên cất nhắc Học Thánh của ta một chút nha."

Ân Đệ đầu nhất thời râm râm, Bà Triệu về sau nói những gì, toàn bộ cô đều không nghe thấy.

Mạnh Đình anh. Anh tại sao phải làm như vậy?

Vụng trộm, anh rốt cuộc còn có bao nhiêu "Tính toán" mà cô không biết?

Anh lại xem cô như cái gì? Hàng hóa trưng bày? Có thể lấy ra để trao đổi ích lợi sao?

Mẹ của Học Thánh thấy cô không để ý tới mình, cảm thấy mất mặt nên đứng dậy rời đi, để lại Ân Đệ thất thần ngồi đó.

Cô mất hồn đi đến đình nghỉ mát ở công viên, nội tâm không ngừng giao động gợn sóng.

"A! Có con gián!" Đột nhiên truyền một tiếng hô, ngay sau đó một bóng người từ trong bụi cây nhảy ra .

Ân Đệ vừa quay lại nhìn, lại là Mạnh Lực Côn!

"Anh ở nơi này làm gì?"

Lực Côn nhếch nhác gãi đầu gãi tai, có chút sợ hãi nhìn sang bốn phía, sau đó hướng đầu bên kia chỉ chỉ, "Mạnh Đình tới." Sau đó chạy đi như một làn khói.

Ân Đệ quay đầu vừa nhìn, quả nhiên là anh. Đôi mày thanh tú của cô lập tức nhíu lại.

Anh phái Lực Côn đi theo dõi cô sao? !

Mạnh Đình đi tới, nhìn gương mặt của thanh lệ của cô, nhiệt tình ẩn nấp ở trong mắt đen trong nháy mắt đốt bay lên.

Ân Đệ quay đầu, tức giận cố ý không nhìn anh.

"Ân Ân?"

Anh đang gọi cô.

Anh đang đụng chạm tay của cô.

Anh đang dần ôm lấy cô.

"Buông em ra!" Ân Đệ cũng không nhịn được nữa gào lên.

Mạnh Đình cau mày, "Em làm sao vậy?"

"Anh tự hỏi mình đi."

"Anh?"

"Anh đã nói với Học Thánh những gì? Thì ra anh đã sớm sắp xếp hết tất cả có đúng không?" Ân Đệ kích động hỏi.

Mạnh Đình xoay người, không nhìn cô. Cô cùng Triệu Học Thánh đã gặp mặt sao? Mà kết quả gặp mặt, chính là thái độ kích động cùng chất vấn anh như vậy?

"Anh tại sao lại không nói hả?"

"Em bảo anh nói cái gì?" Giọng của anh thật lạnh.

"Tại sao? Anh tại sao lại làm như vậy?"

Anh nghiêng đầu, ánh mắt lợi hại bắn về phía cô, "Vậy còn em?"

"Em?"

"Em vì cậu ta mà cãi nhau với anh sao?" Mạnh Đình lặng lẽ nắm chặt hai quả đấm, khớp xương đã trắng bệch.

Ân Đệ cũng bị lời của anh làm cho ngây người.

Cô không phải?. Nghe thấy giọng nói lạnh như băng của anh; trong lòng của cô liền xông lên nỗi lo lắng cùng sợ hãi, cô không muốn cãi nhau với anh, thậm chí cô sợ nhìn thấy dáng vẻ không vui của anh, bởi vì cô yêu anh, cô thật sự rất yêu anh.

Nhưng, cũng bởi vì yêu, cô mới phải chiến đấu vì điều này.

Ân Đệ giọng điệu thờ dãi, cô cố gắng điều chỉnh tâm tình đang kích động của mình, nhưng——

"Dù anh có nói rõ chuyện của chúng ta với Triệu Học Thánh, như vậy thì sao? Chỉ là để cho cậu ta sớm đối mặt thực tế mà thôi."

"Nhưng anh có từng nghĩ đến cảm giác của em không?"

"Em làm sao vậy? Em sợ cậu ta biết được quan hệ của chúng ta sao?"

Mắt của cô ngấn lệ càng khiến cho anh cảm thấy rất đau hơn, anh đột nhiên nâng cao âm lượng lên. "Cho nên em ở đây đau lòng? Cho nên em chất vấn tội lỗi của anh sao?"

"Em——" Anh. Tại sao lại dữ dội như vậy? Cô bị dọa, nước mắt đã không nhịn được muốn trào ra khỏi vành mắt.

"Không được khóc!" Tất cả nỗ lực kiềm chế của Mạnh Đình, toàn bộ đã bị hủy ở trong nước mắt của cô gái này. "Anh ghét nhất là những cô gái ngu ngốc chỉ biết làm loạn!"

Nước mắt của cô hẳn là vì người đàn ông khác mà rơi!

Anh không có cách nào khống chế ý niệm như vậy, càng không cách nào tin tưởng mình lại đau đớn như vậy. Xoay đầu đi, không muốn để cho cô nhìn thấy vẻ mặt đau đớn thống khổ của mình.

Ân Đệ bị anh quát lên như vậy, mất một lúc lâu mới hoàn hồn.

"Em không có ngu ngốc." Cô rất khó khăn để cho mình khôi phục lại bình tĩnh. "Người ngu ngốc là anh! Anh chẳng phải còn phải cả Lực Côn theo dõi em? Hơn nữa anh đang làm cái gì vậy hả? Cưng nhiên lại dùng cái loại thủ đoạn hèn hạ uy hiếp lợi dụ để đối lấy em? Làm sao anh có thể như vậy chứ?"

Anh quay đầu lại, trong tròng mắt có thêm mấy phần kinh ngạc, tiếp theo lại xông lên một cỗ đau lòng.

"Thủ đoạn cũng phải xác định là dùng ở trên hạng người gì. Nếu như đây là giao dịch, không phải Triệu Học Thánh cũng cho đó là đáng giá sao? Cho người theo dõi em." Trong lời nói nhiệt độ cấp tốc giảm xuống, "Nếu như em không thẹn với lương tâm, cần gì phải để ý?!"

Ân Đệ toàn thân cứng đờ, "Vậy anh nói đi?"

ANH nói? Đối mặt với đã kích như vậy, Mạnh Đình nói cái gì cũng không được! Anh luôn luôn tràn đầy tự tin như vậy, hôm nay?

Cô gái đáng chết này! Cô đã đánh cho anh một trận toi đời, để cho anh nếm cả cái loại cảm giác hành hạ lo được lo mất đó, cô còn muốn anh phải như thế nào nữa đây?

Nói cho cô biết, anh chính là đồ kị, anh chính là sợ sao?

Nhưng bộ dạng cô đau lòng rơi nước mắt, càng làm cho lòng của anh đau như đao cắt.

Chẳng lẽ ni, chuyện anh đã làm, sai rồi sao?

Dùng vẻ mặt khinh bỉ nhún nhường lại tình hình phức tạp, Mạnh Đình phất tay một cái, "Nếu nh em thật sự không cch no tiếp nhận đọc kết quả này, nh vậy ——"

C chăm chú nhìn anh.

"Nh vậy, em c th ——"

Ân Đệ cảm giác mơ hồ lo lắng. Không, đừng báo l

"Em lúc nào cũng có thể trở lại, trở về bên cạnh cậu ta."

Ân Đệ nháy mắt trong đầu một mảnh trống rỗng.

Làm sao có thể? Anh dẫn theo lòng của cô xa chạy cao bay, rồi sau đó lại muốn cô trở về vị trí cũ sao?

Ân Đệ dùng sức hít hít lỗ mũi, quay ngược lại hai bước, cô gạt đầu một cái, sau đó quay đầu rời đi.

Mạnh Đình cứ như vậy nhìn cô, từng bước một bước đi Mỗi một bước cũng đập đau trái tim của anh.

Đối với Ân Đệ mà nói, mỗi một bước này cũng giống như buộc đá nặng nghìn cân vào chân vậy.

Ân Đệ bắt đầu ảo tưởng, anh khẽ gọi một câu, chỉ cần một câu, cô sẽ quay đầu lại, chạy vào lòng ngực ấm áp của anh.

Nhưng, cái gì cũng không có.

Anh cứ là như vậy để mặc cho cô rời đi, mặc cho cô đi ra khỏi thế giới của anh.

Hoặc là nói. Cô căn bản chưa bao giờ đi vào thế giới của anh? Nếu không anh làm sao có thể dễ dàng để cho cô rời đi như vậy?

Hai ngày sau.

Chỉ hai ngày, đã để cho Ân Đệ lâm vào một loại tuyệt vọng như ở dưới đáy cốc, cô nhớ anh, cũng bắt đầu oán anh, trách anh.

Cô rốt cuộc nên làm thế nào cho phải đây?

Cô thậm chí còn cố gắng suy nghĩ ra những lý do, để có thể cho mình trở lại bên cạnh anh, tuy nhiên chỉ một giây sau, cô lại bắt đầu phi nhỏ mình không có tiền đồ.

Lực Côn chợt chạy tới nói cho cô biết, Mạnh Đình đã về nước Mỹ rồi!

"Mạnh Đình lúc gần đi, có bảo tôi cầm cái này cho cô."

Phía trên hộp giấy có viết tên của cô, một mở ra, Ân Đệ nhìn thấy một con thú bông bằng vải.

Ân Đệ cầm nó lên, con thú bông này giống hệt với những con thú bông trong máy gấp thú ở chợ đêm hôm đó.

Nghĩ đến tình cảnh đêm đó, ánh mắt của Ân Đệ dần dần chuyển hồng.

Sau đó Lực Côn lại giải thích, khiến cho tâm tình của cô như bị vỡ òa.

"Cô thật sự đã hiểu lầm Mạnh Đình rồi, Anh ấy chẳng qua chỉ là muốn thử dò xét tình cảm mà Triệu Học Thánh đối với cô thôi, nhưng tên họ Triệu kia lại nhanh chóng thoái lui, còn nói một cách thẳng thừng, cũng hi vọng Mạnh Đình bởi vì sự rút lui này, mà cho hắn ta báo đáp xứng đáng." Lực Côn hơi ngưng lại, sau đó lại nói quanh co: "Còn nữa, anh ấy không có bảo tôi theo dõi cô đâu..., ngày đó là tôi chủ động đi theo cô."

"Anh. Tại sao?"

Thì ra là, là Lực Côn cùng Chu Tương nhìn thấy Bà Triệu hẹn cô, nghĩ thầm nhất định là có liên quan đến Học Thánh, mới tự chủ trương theo đuôi, hơn nữa còn gọi điện thoại báo Mạnh Đình tới đây.

Chu Tương ở một bên cũng hát đệm theo: "Ân Ân, Cậu cũng đừng Trách Lực Côn, anh ấy chỉ muốn giúp anh trai của mình mà thôi, điều này cũng dễ hiểu mà, còn nữa nếu cậu muốn quay lại với Triệu Học Thánh, vậy không phải những vất vả của chúng mình trong thời gian này là sẽ trở nên vô ích hay sao——"

"Cái gì mà vất vả vô ích?" Ân Đệ nhìn thấy Chu Tương đang chột dạ, lập tức có cảnh giác, "Nói! Hai người sau lưng còn có bao nhiêu chuyện gạt mình?"

Cuối cùng, Chu Tương cùng Lực Côn không thể làm gì khác hơn là đem toàn bộ mọi chuyện ra, từ quỹ kế của bọn họ bị Mạnh Đình đoán được, sau đó là tổ chức bữa ăn tập thể (hai nhà góp gạo thổi cơm chung), cho đến chuyện bọn họ mỗi ngày cố ý không ở nhà.

Chu Tương nhỏ giọng nói: "Ân Ân, cậu đừng tức giận nha, mình không phải là cố ý bán cậu cho người ngoài đâu, chỉ là. Mình thấy Mạnh Đình anh ấy dường như thật sự rất thích cậu, có thể nói là dùng hết tâm trí của mình."

"Đúng vậy đúng vậy, tôi còn nghe nói anh ấy đang cố gắng tìm ngôi nhà của cô trước kia để mua lại tặng cô đấy."

Hai người bọn họ ở bên tai cô anh một câu cô một câu.

Ân Đệ chỉ nhìn con búp bê vải, sau đó từng giọt từng giọt nước mắt bắt đầu rơi xuống.

"Vậy anh ấy tại sao không giải thích? Tại sao."

"Có lẽ anh ấy cho rằng cô từ đầu đến cuối vẫn chỉ yêu Triệu Học Thánh mà thôi." Vuốt vuốt mái tóc, Lực Côn chột mắng: "Anh ấy XX thế nào làm sao mà tôi không biết chứ, không ngờ có lúc anh ấy lại trở nên nhân từ như vậy?"

"Nhân từ? Anh ta là tên khốn kiếp thì có! Anh ta là tên đàn độn! Không nói câu nào đã, sau đó lưu lại cái này —— như vậy đã tính là gì?!" Ân Đệ khóc mắng.

"Thật ra thì con thú bông này là tôi trộm đi đó, tôi muốn anh ấy phải hoãn chuyến bay sang ngày mai, để nói rõ mọi chuyện với cô——"

Ân Đệ bỗng chốc ngừng đầu, bịt lấy miệng.

Lực Côn vừa mới nói cái gì?

Ngày mai? Ngày mai anh mới bay sao?

"Anh ấy hiện tại đang ở biệt thự của Mạnh gia đó." Lực Côn thở một hơi nói.

Ân Đệ xoa xoa con thú bông, khàn giọng lầm bầm: "Người nghe thấy chưa? Anh ấy chưa quyết định! Anh ấy còn chưa đi."

Biệt thự Mạnh gia.

Cầm lấy cái chìa khóa mà Lực Côn đưa cho cô, Ân Đệ trực tiếp mở cửa chính ra, bước vào.

Đèn chùm trên trần nhà đang chiếu rọi cả căn phòng khách xa hoa, nhưng những thứ này đều không thể tiến vào trong mắt đang đi tuần tra của Ân Đệ.

Cô đứng ở trong phòng khách, ánh mắt chạy xung quanh, cho đến khi phát hiện được anh.

Lúc này anh đang đứng ở cầu thang, mang theo ánh mắt không thể tin nhìn chòng chọc cô.

Cho đến khi cô hướng phương hướng của anh di động, xác định cô là người thật chứ không phải là do anh quá nhớ nhung mà sinh ra ảo giác, cổ họng của anh một hồi co rút.

"Tại sao không giải thích rõ ràng?" Ân Đệ từng bước từng bước đi về phía anh. "Anh làm như vậy là tưởng mình rất vĩ đại sao? Anh để cho em vì anh mà khóc đến gần chết, anh để cho em mỗi đêm ngủ không yên, anh để cho em tưởng rằng anh không còn quan tâm đến em nữa ——"

"Anh không có vĩ đại như vậy, anh ở đây vẫn luôn suy nghĩ, nghĩ tới anh nên làm như thế nào, mới có thể đóng gói được em lên máy bay."

Ân Đệ cũng không nhịn được nữa đánh về phía anh, hai người ôm nhau thật chặt.

Cô ở trong lòng anh khóc lóc, "Em rất sợ, sợ anh sẽ đi thật, cũng sẽ không trở lại nữa."

"Anh chỉ là muốn đưa mẹ anh về nước Mỹ chữa trị mà thôi, sau khi sắp xếp xong xuôi cho bà, đương nhiên sẽ trở về đây, em cho rằng anh dễ dàng bỏ qua cho em như vậy sao?"

"Nhưng chẳng phải hôm đó anh đã nói muốn em quay trở lại với Học Thánh sao?, anh khiến cho em rất đau lòng."

"Càng nói sẽ càng buồn hơn đó."

"Vậy thì không nên nói nữa."

"Tốt, không nói, tất cả đều theo em."

Lại theo cô?

"A!" Hết lên một tiếng, Ân Độ bị anh một tay ôm lấy.

Tiếng cười, tiếng kêu, tiếng yêu kiều, tiếng thờ dốc. Ở ngôi biệt thự này vang lên.

Bạn đang đọc truyện *Bí Kiếp Theo Đuổi Vợ Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.